ज्ञान अनुशासन सहयोग

CADET

1989

ANNUAL OF SAINIK SCHOOL KAZHAKOOTAM

Rkg
Received on 12/1/13

THE KAZHAKOOTAM CADET

SCHOOL MAGAZINE 1989

SAINIK SCHOOL P. O.
KAZHAKOOTAM
TRIVANDRUM DIST
KERALA

Editor

V. R. KRISHNAN

Design

Preetham Bhasker
S. Prem Kumar

Printing

Valsa Printers
Trivandrum-695 014

Blocks

San Jose Process
Trivandrum

CONTENTS

1. The School staff
2. Principal's report
3. Governor's address
4. Our Houses at a glance
5. Winners of Individual awards
6. School Colours
7. N. C. C. training
8. Literary sections
    - i) English
    - ii) Hindi
    - iii) Malayalam
    - iv) Sanskrit
9. Acknowledgements

Our New Chairman – A leader par excellence

Vice Admiral Ravi Prakash Sawhney was born on 11 Sep 32 and commissioned in the Indian Navy on 01 Sep. 53. An alumnus of National Defence Academy and Royal Naval College, Dartmouth, he specialised in gunnery and served as gunnery officer of a Frigate and a Cruiser and was also an instructor in the Gunnery School. He has also served on deputation as an adviser to the Nigerian Navy in mid sixties.

He has commanded Indian Naval Ships KIRPAN and TRISHUL both frigates and was the Captain, (F) 15 Frigate Squadron when in command of INS Trishul. He has also commanded the submarine tender, INS Amba, and the Naval Academy at Cochin. Amongst his other staff appointments, he has served as the Director of Combat Policy and Tactics in Naval Headquarters. On his promotion to the rank of Rear Admiral he was the first Flag ranking tri-service commander in his appointment as the Fortress Commander in his appointment as the Fortress Commander, Andaman and Nicobar Islands. In July 1982, he became the first ex-cadet of National Defence Academy to go back to his alma mater as the Commandant of the Academy at Khadakvasla.

Prior to his promotion to the rank of Vice Admiral, he served in the Naval Headquarters as Assistant Chief of Naval Staff (Operations). On promotion to thee rank of Vice Admiral on 01 Mar 86, he was appointed as Controller of Warship Production and Acquisition. In Nov. 87 he was appointed as the Deputy Chief of the Naval Staff. He assumed the present appointment of Flag Officer Commanding-in-Chief, Southern Naval Command on 25 Feb. 89. In 1989 he was awarded PVSM for distinguished service of most exceptional order.

He is a Post-graduate in National Security Management from tht Industrial Armed Forces College, USA and was member of the Executive Council of Jawaharlal Nehru University for a period of three years from 1982-85. He is also a keen sportsman and has been a winner of Navy Tennis Championship and runner-up in the Inter-service Tennis Championship. He has also represented the Navy in Squash and Basket Ball. Today he is a keen Golfer and a snorkelling enthusiast. He is also an innate animal lover and has been an arden advocate of Wild Life Preservation and environment conservation. He is married and has three daughters. We wish him and his family a happy stay at cochin and godspeed in his onerous responsibilities.

OUR NEW CHAIRMAN

Vice Admiral R. P. SAWHNEY PVSM
Flag Officer Commanding - in - Chief
Southern Naval Command

OUR PRINCIPAL

Colonel B. C. KATHPAL M. A. M. Ed.

MAJOR J. S. GHUMMAN, M. Sc. M. Ed.,
HEADMASTER

Fl. Lt. V. K. KAUSHAL M. A., M. Phil.,
REGISTRAR

The School Staff

Principal — Colonel B. C. Kathpal, M. A., M. Ed.

Headmaster — Major J. S. Ghumman, M. Sc., M. Ed.,

Registrar — Flt Lt V. K. Kaushal, M. A., M. Phil

Academic Staff

ENGLISH

J. Sankaranarayana Iyer, M. A. B. Ed. Dip. T (Eng.)
P. Mohammed Kunhi, M. A., B. Ed.
P. Prem Chandran Nair, M. A., M. Ed.
G. Soman Pillai, M. A., M. Ed, P. G. D. T. E.
V. R. Krishnan, M. A., M. Ed, P. G. D. T. E.
S. B. Sasikumar M. A., B. Ed.

HINDI

M. B. Vitekar, M. A., B. Ed.
K. K. Viswanathan M. A., B. Ed. Sahitya Retna, Parangeth
S. Krishnan Kutty Nair, M. A., B. Ed.

MALAYALAM

T. G. Sudhakara Panicker, M. A., B. Ed.
S. G. Bahuleyan, M. A., B. Ed.

SANSKRIT

G. D. Tekale, M. A (Skt.) M. A. (Pol), M. A. (Hin.), B. Ed.

MATHEMATICS

C. V. Sankaranarayanan, B. Sc., B. T.
S. Hariharakrishna Sharma, M. Sc., B. Ed.
Cherian K. Kovoor, M. Sc., B. Ed.
P. Kandaswamy, M. Sc., M. Ed.
S. Sreekumaran Chettiar, M. Sc., B. Ed.

PHYSICS

K. Madhavan Nair, M. Sc., B. Ed., Dip. Sc. Tg. (UK)
K. Vasudevan, B. Sc., B. Ed.
K. Sudhir, M. Sc., Ed.

CHEMISTRY

N. Balakrishnan Nair, M. Sc.
M. Premnadh, M. Sc., B. Ed.
Rajan K. Varghese B. Sc., B. Ed.

BIOLOGY

Mary George M. Sc., B. Ed.
A. Saraswathy Amma, M. A. (Hist), M. A. (Psy), B. Ed.
B. Subash, M. Sc. Ed., M. Ed.,

SOCIAL SCIENCE

N. G. Thomas M. A., B. Ed.
T. P. Ramachandran, M. A., B. Ed.
M. K. Poonacha, M. A., B. Ed.
T. M. Prasanna Kumari M. A., B. Ed.

ART

K. Bhaskara Rao. Dip. in Fine Arts

PHYSICAL TRAINING

M. K. Unni Nair, Ex-APTC
Hav. G. Kannan, APTC

LIBRARIAN

Simon Peter, B. A., B. Lib. Sc.

CRAFT

D. Madhavan Asari (Cert-ITI)

ADMINISTRATIVE STAFF

Resident Medical Officer	— Dr. Thomas Mathew, M.B.B.S.
Office Superintendent	— Sri. T. Bhaskara Warrior
Accountant	— Sri. R. Srinivasa Murthy, B. Com
Quartermaster	— Sri. A. V. Ramachandran
Mess Manager	— Sri. C. K. Vasu
NCC	Sub. Vishwanath Patil (Para Regt) Hav. Ramakrishnan (Madras Regt) Hav. Kharak Ram (Para Regt)
Main Office	Sri. V. Chandra Babu, UDC ,, K. Madhavan Nambiar PA to Principal Smt. R. Nalinakumari Amma, LDC Smt. M. R. Sarojini Amma, LDC
Accounts Section	Sri. K. Gopakumar, UDC Sri. M. P. Reghunandanan Thampi, LDC Smt. Susamma Issac, LDC
Quartermaster's Section	Sri. Gopalakrishnan Nair, UDC Sri. P. K. Ravindranatha Panicker LDC Smt. Seethalekshmy Amma, LDC
Nursing Assistant	— Sri. M. Rajeshkharan Nair
Catering Assistant	— Sri. Sajimon Joseph

HOUSE MASTERS & CADET APPOINTMENTS

House	House Master	Captain	Prefects
Ashoka	(Sr) S. V. Sharma	B. Girishkumar	K. Santhosh Kumar Breeze Antony K. M.
	(Jr) TGS Panicker	Johnson Thomas	Jacob Sebastian Premanand P.
Nehru	(Sr) N. G. Thomas	Rajesh Ramkumar	M. Ravichandra K. N. Sajan
	(Jr) S. B. Sasikumar	Sanjay Kumar	Peter P. Vazhayil Rakesh G.
Prasad	(Sr) P. Premachandran Nair	M. Jeeboy Paul	T. N. Vasudevan
	(Jr) K. K. Viswanathan	Binoy Joseph	Nawal Kishore Manoj Kumar
Shivaji	(Sr) T. P. Ramachandran	Jojy Abraham	K. Vinod Kumar Neeraj Kumar
	(Jr) V. R. Krishnan	T. D. Sabu	Manish Kumar P. Brown Varghese
Vallathol	(Sbjr) S. H. Sharma	R. Krishna Kumar	B. Harish Kumar Hitesh K.
Veluthampi	,, G. S. Pillai	P. Unnikrishnan	R. Premdas Pradeep Kumar P.
Extension	,, C.V. Sankara Narayanan	Naiju Thomas	M. Rajesh R. Syam Kumar

SCHOOL CAPTAIN
R. Subash kumar

VICE CAPTAINS
M. Jeeboy Paul
P. Unnikrishnan

THE STAFF

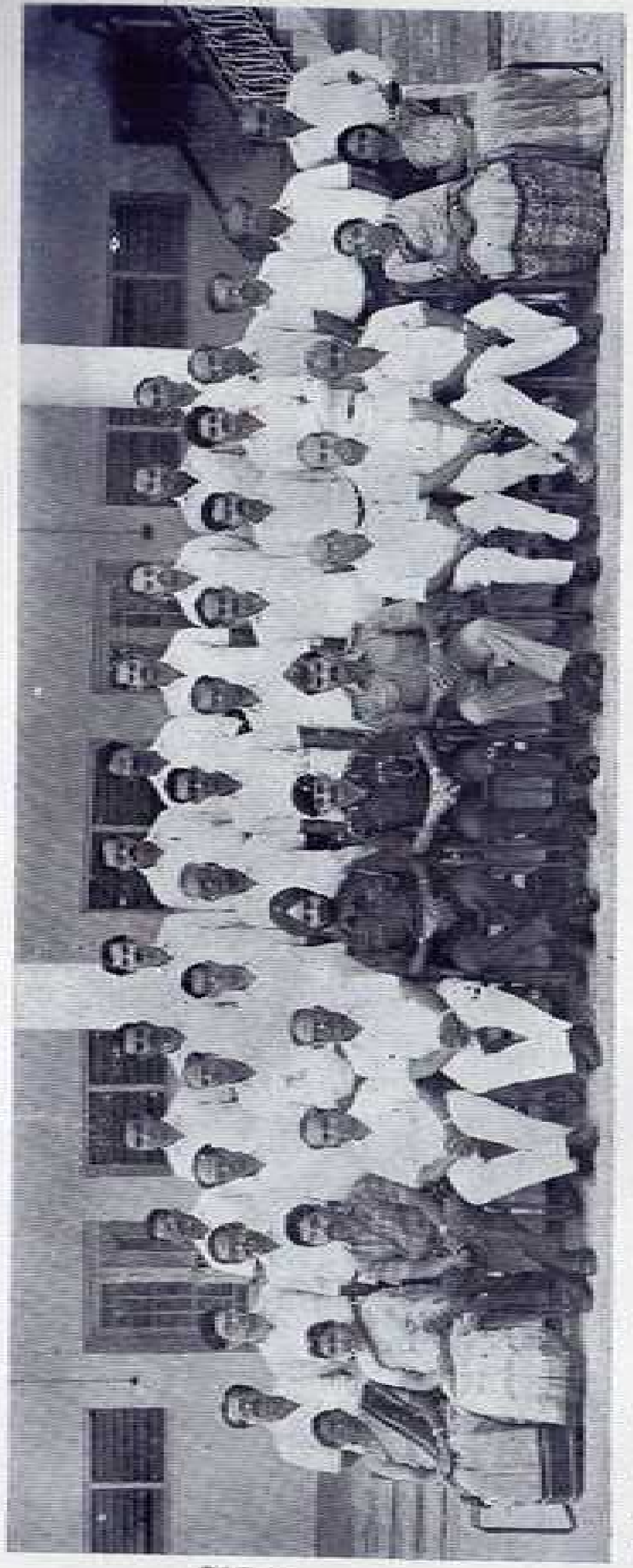

Sitting L to R — Mrs. Sarojini Sreedhar, Mrs. Mary Thomas, Messrs Thomas Mathew, N. G. Thomas, K. Madhavan Nair, Maj J.S. Ghumman, Col. B. C. Kathpal, Flt. Lt. V.K.Kaushal N. Balakrishnan Nair, G. D. Tekale, C. V. Sankara Narayanan, Mrs. A. Saraswathi Amma, Mrs. T. Prasanna Kumari.

Standing L to R (I Row) — Messrs S. Krishnan Kutty Nair, Prem C. Nair, V. R. Krishnan S. V. Sarma, M. B. Vitekar, P. M. Kunhi, J. S. Iyer, S. H. Sarma, G. S. Pillai, T. G. S. Panicker, S. B. Sasi Kumar, K. Sudhir, A. V. Ramachandran, T. B. Warriar, K. K. Viswanathan, M. K. Unni Nair.

(II Row) — Messrs D. Madhavan Asari, T. P. Ramachandran, C. K. Kovoor, M. K. Poonacha, M. Premnath, B. Subash, S. G. Bahuleyan, Rajan K. Varghese, V. Chandra Babu, K. M. Nambiar.

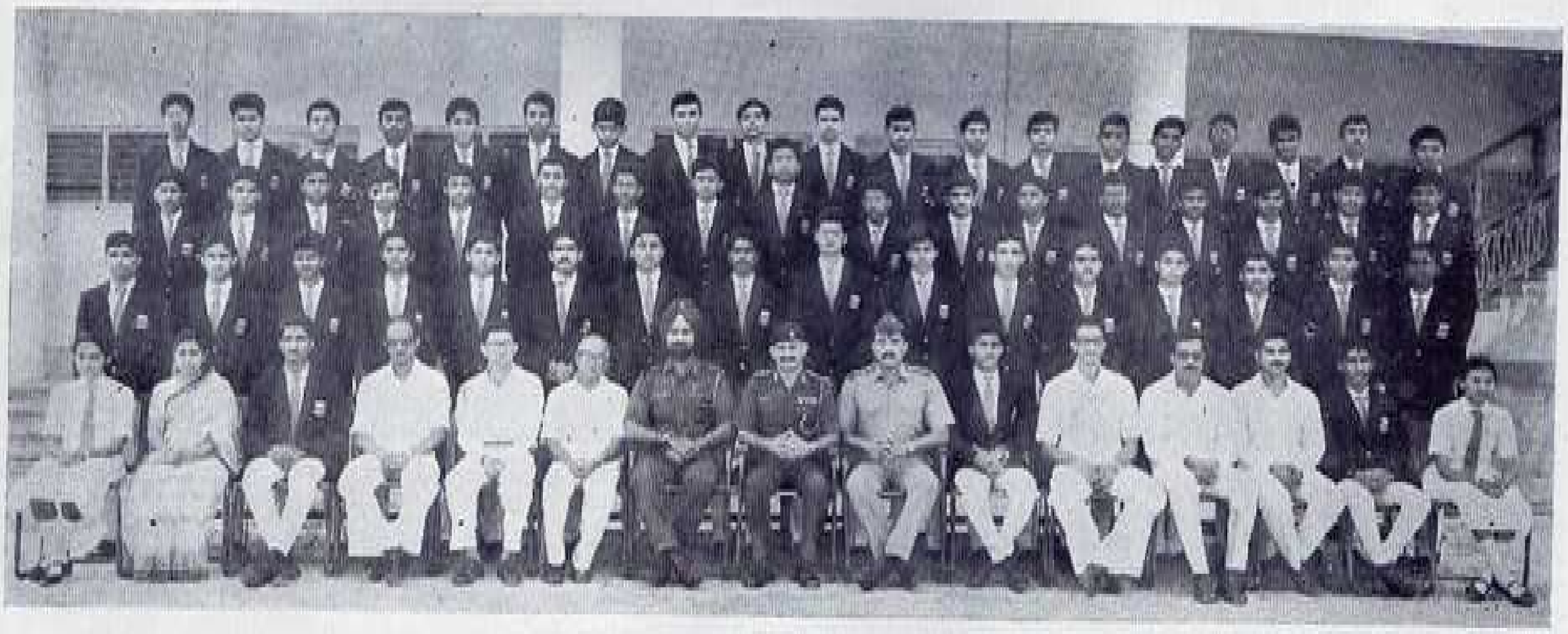

THE OUTGOING SAINIKS (Std. XII)

Sitting (L to R) Meena V. Mrs. ,Mary George, Unnikrishnan P. Mr S. V Sharma, Mr. P. C. Nair, Mr. N. B. Nair, Major J. S. Ghumman (Headmaster), Col. B. C. Kathpal, (Principal), Flt. Lt. Vijay Kaushal (Registrar), R. Subashkumar, Mr. S. H. Sharma, Mr M Premnath Mr. K. Sudheer, Jeeboy Paul, Meenakumari K.

Standing I Row ,, R.Krishnakumar, Naiju Thomas, Vikaskumar Varma, A.Sreenivasa Rao, Sanjeevkumar Neerajkumar, Vinod Kumar K , Ravichandra, Ajaykumar Jha, Amar Kumar, Sanjaykumar, Johnson Thomas, Girishkumar, Niranjan Kumar Rajesh Bhanu T, Rajesh M. H.

II Row ,, Prakash S. Joshy Jose, Thomas P. C, Haribabu T, Santhoshkumar G. Jeffrin J. Von Reich, Arunkumar S, Jaimon Yohannan, Sabu T. D, Able-Lawrence, Jebi Mathew, Santoshkumar K, Sajan K. N. Cijo Girvasis, C. Unnikrishnan, Sreejith C, SanjeevKumar.

III Row ,, Paulose Rajan Valayil, Linson M. Dominic, Breeze Antony K. M, Jayarajan S. Ramprasad Bismil, Shah, T. S, Tojan Thomas, Loui Thomas, Vasudevan, Baiju Simon, Binoy Joseph, Reji Thomas, Rajesh Ram Kumar, Jojy Abraham, I. Sunil Kumar, Rajesh M. Menon, Joffi Joy, Pramod T, Suresh M. N.

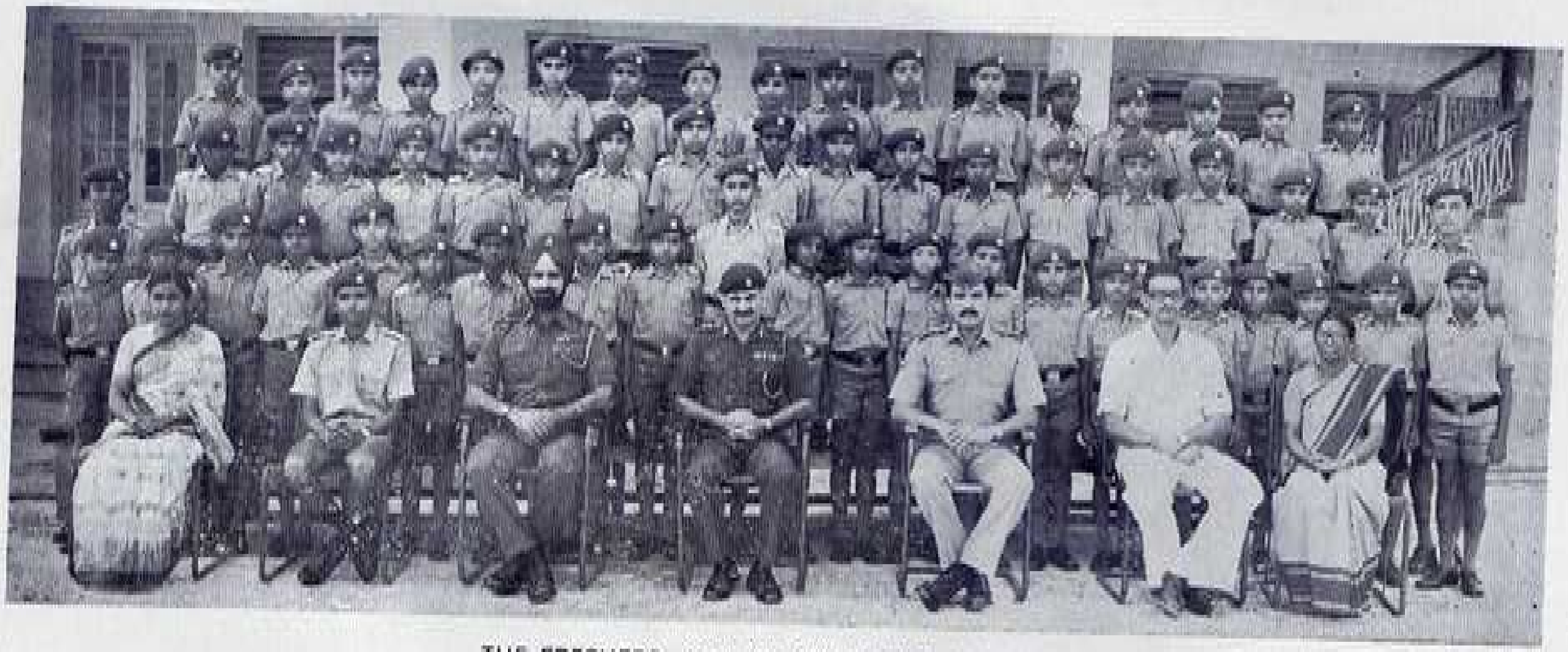

THE FRESHERS (Std. VI) VALLATHOL HOUSE

THE FRESHERS (Std. VI) VELUTHAMPI HOUSE

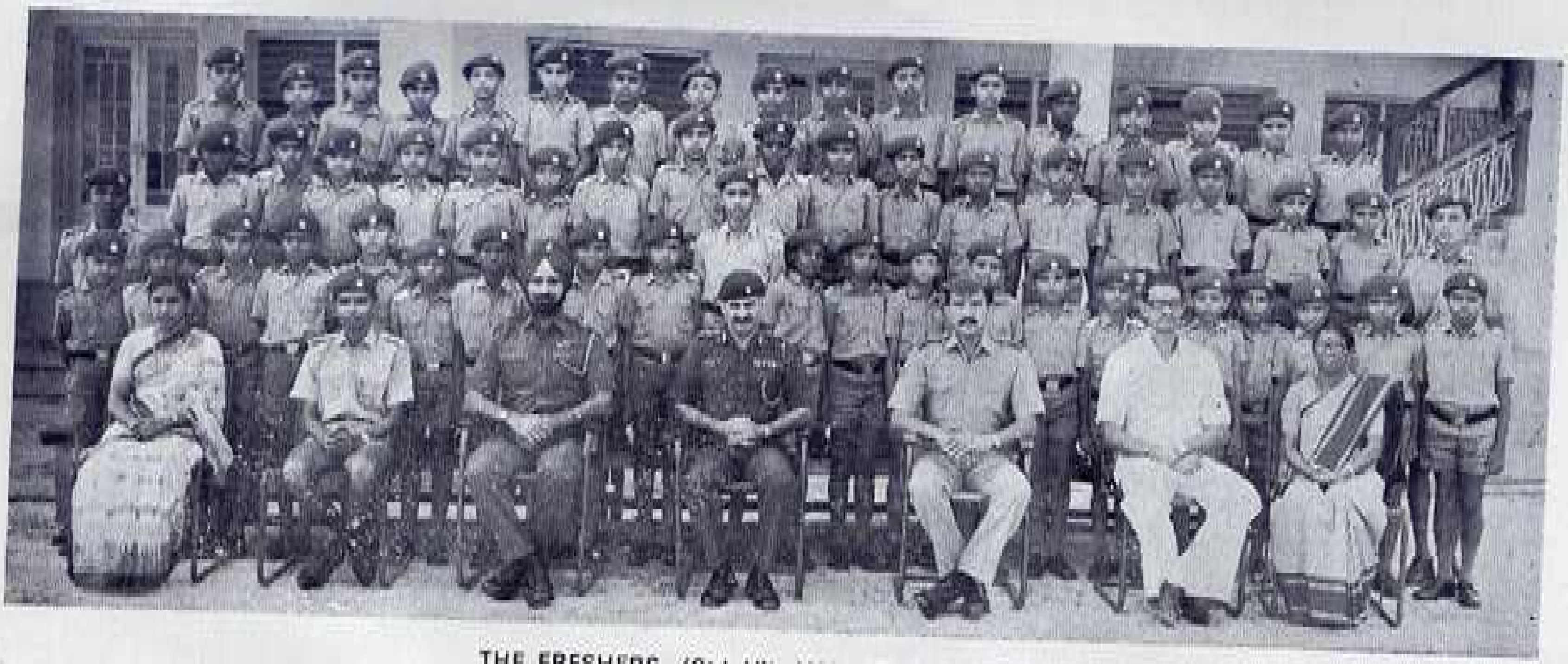

THE FRESHERS (Std. VI) VALLATHOL HOUSE

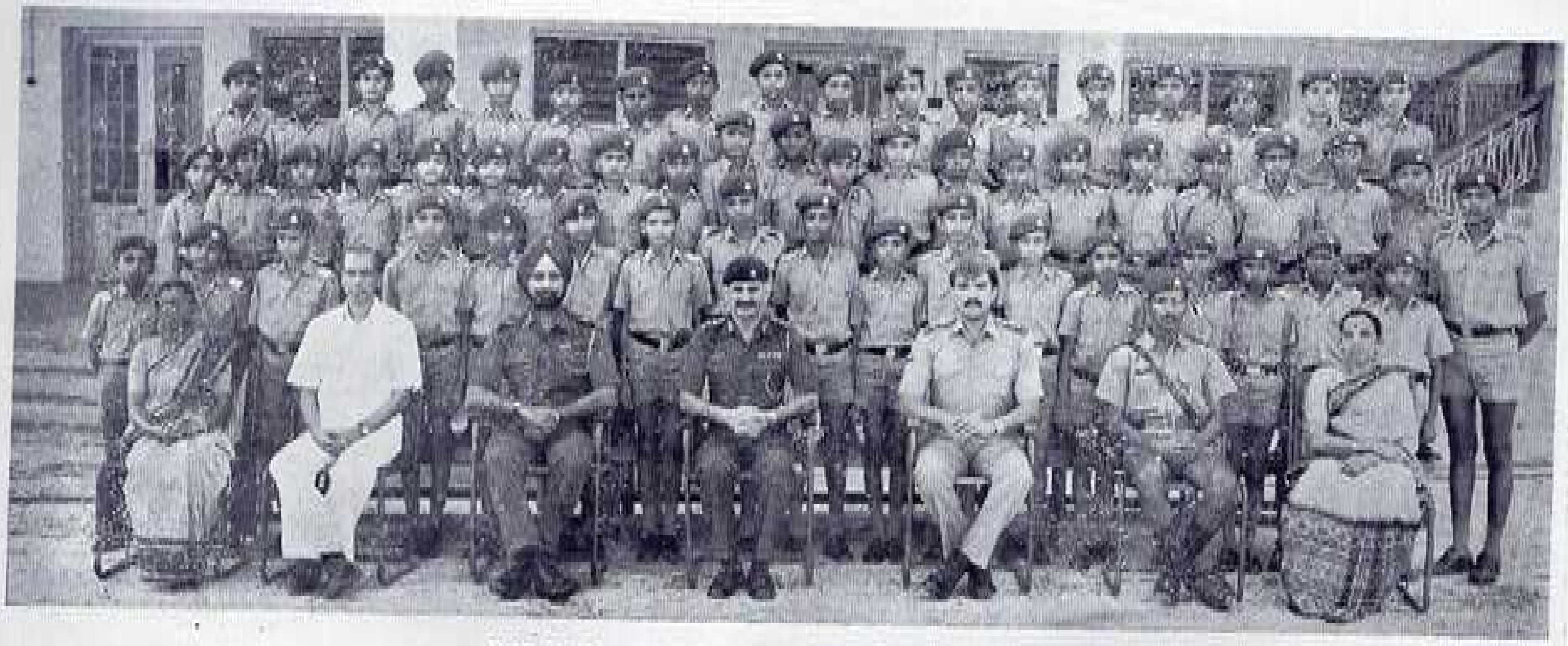

THE FRESHERS (Std. VI) VELUTHAMPI HOUSE

THE SHIVAJI SENIORS — SENIOR COCK HOUSE

THE PRASAD JUNIORS — JUNIOR COCK HOUSE

TOPPERS IN ACADEMICS (1987—88)

Standing L to R — Ashish Joseph (VI), Rony P. Nair (IX) Jeffrin J. V. (XI), Manish Kumar (X), Avinesh K. O. (VIII), Kishore C (VII)

THE SCHOOL N C C OFFICERS

Standing L to R — S/o. V. R. Krishnan, T/o. S. B. Sasikumar, T/o. T.G.S. Panicker S/o. C. K Kovoor, Hav. Rama Krishnan.
Sitting L to R — S/o. S. H. Sarma, Maj J. S. Ghumman Col. B. C. Kathpal, Flt. Lt. V. K. Kaushal

BRIG. CHITRANJAN SAWANT, VSM INSPECTOR, SAINIK SCHOOLS ADDRESSING THE STUDENTS AND STAFF

BOXING (THE ISSUE STILL IN DOUBT !)

Rajesh Ram Kumar receives the Trophy for the best house in Co-curricular Activities — Nehru Seniors from the Governor of Kerala, Her Excellency Smt. Ram Dulari Sinha

R. Subash Kumar receives the Trophy for the best house in Drill — Prasad Seniors from Air Marshal G. Sen, AVSM, VM. A. OC - in - C, Southern Air Command

THE VOLLEY BALL TEAM

THE SCHOOL HOCKEY TEAM

THE SCHOOL FOOT BALL TEAM — ONCE AGAIN KICKED THEIR WAY TO GLORY!

THE BASKET BALL TEAM

THE SCHOOL CADET APPOINTMENT HOLDERS (THE TORCH BEARERS !)

THE SCHOOL ATHLETIC TEAM

THE EDITORIAL BOARD - (1988-89)

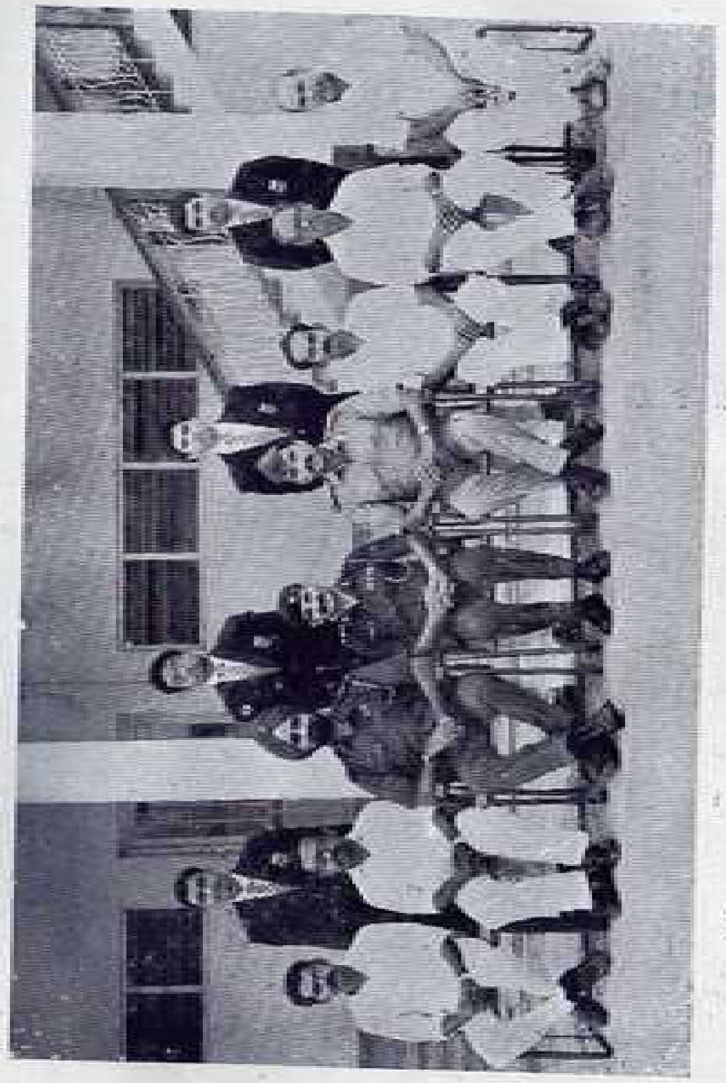

Standing L to R Jeffrin J. V. (English) Sabu T. D. (Malayalam), Rajesh Bhanu T. (Sanskrit) Niranjan Kumar (Hindi)

Sitting L to R Messrs S. B. Sasikumar, V. R. Krishnan, Maj J. S. Ghumman, Col. B. C. Kathpal Flt. Lt. V. K. Kaushal, T. G. S. Panicker, M. B. Vitekar, G. D. Tokale.

PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT 1988-89

Your Excellency, Ladies and Gentlemen,

I deem it a proud privilege and pleasant duty to welcome you all to our school Annual Day this morning. It is indeed a great honour to have Her Excellency Smt. Ram Dulari Sinha, Governor of Kerala amidst us on this happy occasion of the celebration of the 27th Annual Day. Her Excellency, as you all are aware, is a seasoned personality who has served the nation for over forty years in various challenging assignments. As a Minister in the Union Cabinet she proved her mettle by piloting various new projects. It is your statesmanship and political astuteness that has provided a new direction to the affairs of the most remarkable state in the country. We are thankful to you, your Excellency, for accepting our invitation to preside over this function inspite of other pressing engagements.

2. I shall now give you a brief account of our performance during the last one year. The school is fully residential and is affiliated to the Central Board of Secondary Education. The strength of the School is 604 and students belong to the age group 10-17. Students are drawn from all parts of our country and your Excellency will be pleased to note that there are 26 students from your own state. A few are from Andhra Pradesh. In the coming years 33% of the students will be drawn from other States. Adequate representation is given to the SS/SC and children of the Defence Serving/Retired Personnel. The School is essentially a public school, and a member of the Public Schools Conference. The medium of instruction is English-At the same time enough weightage is given to Hindi, Malayalam and Sanskrit.

National Defence Academy

3. The primary aim of Sainik Schools being the preparation of boys for the National Defence Academy, we lay great stress on our NDA results. Our first batch of students joined the NDA in 1965 and to date more than 500 boys have found covetable positions in the officer cadre in the three wings of our Defence Forces. The school has won the Defence Minister's Tropy 8 times since its inception for inducting the maximum number of boys into the National Defence Academy. Three of our boys namely C. P. Vinod, T. V. Predeep kumar and Roy Francis joined the 80th course of the N. D. A. Fifty six students from Class XII will be taking the NDA, UPSC examination in December 88.

4. Many of our boys, who could not get admission to the NDA have acquitted themselves excellently in other fields, such as Merchant Navy, Engineering, Medicine, Banking, Journalism and the All India Services. The training that they undergo here stands them in good stead where ever they go and whatever career they choose for themselves.

Academic Results

5. The year 87-88 once again saw the school touching dizzy heights with

THE EDITORIAL BOARD - (1988-89)

Standing L to R Jeffrin J. V. (English) Sabu T. D. (Malayalam), Rajesh Bhanu T. (Sanskrit) Niranjan Kumar (Hindi)

Sitting L to R Messrs S. B. Sasikumar, V. R. Krishnan, Maj J. S. Ghumman, Col. B. C. Kathpal Flt. Lt. V. K. Kaushal, T. G. S. Panicker, M. B. Vitekar, G. D. Takale.

PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT 1988-89

Your Excellency, Ladies and Gentlemen,

I deem it a proud privilege and pleasant duty to welcome you all to our school Annual Day this morning. It is indeed a great honour to have Her Excellency Smt. Ram Dulari Sinha, Governor of Kerala amidst us on this happy occasion of the celebration of the 27th Annual Day. Her Excellency, as you all are aware, is a seasoned personality who has served the nation for over forty years in various challenging assignments. As a Minister in the Union Cabinet she proved her mettle by piloting various new projects. It is your statesmanship and political astuteness that has provided a new direction to the affairs of the most remarkable state in the country. We are thankful to you, your Excellency, for accepting our invitation to preside over this function inspite of other pressing engagements.

2. I shall now give you a brief account of our performance during the last one year. The school is fully residential and is affiliated to the Central Board of Secondary Education. The strength of the School is 604 and students belong to the age group 10-17. Students are drawn from all parts of our country and your Excellency will be pleased to note that there are 26 students from your own state. A few are from Andhra Pradesh. In the coming years 33% of the students will be drawn from other States. Adequate representation is given to the SS/SC and children of the Defence Serving/Retired Personnel. The School is essentially a public school, and a member of the Public Schools Conference. The medium of instruction is English. At the same time enough weightage is given to Hindi, Malayalam and Sanskrit.

National Defence Academy

3. The primary aim of Sainik Schools being the preparation of boys for the National Defence Academy, we lay great stress on our NDA results. Our first batch of students joined the NDA in 1965 and to date more than 500 boys have found covetable positions in the officer cadre in the three wings of our Defence Forces. The school has won the Defence Minister's Tropy 8 times since its inception for inducting the maximum number of boys into the National Defence Academy. Three of our boys namely C. P. Vinod, T. V. Predeep kumar and Roy Francis joined the 80th course of the N. D. A. Fifty six students from Class XII will be taking the NDA, UPSC examination in December 88.

4. Many of our boys, who could not get admission to the NDA have acquitted themselves excellently in other fields, such as Merchant Navy, Engineering, Medicine, Banking, Journalism and the All India Services. The training that they undergo here stands them in good stead where ever they go and whatever career they choose for themselves.

Academic Results

5. The year 87-88 once again saw the school touching dizzy heights with

Society has taken many steps to give in service training to our teachers. Two of our English Masters, Mr. V. R. Krishnan and Mr, S. B. Sasikumar attended a training programme for teachers in English held at Sainik School, Amaravati Nagar from 1 to 21 June 88. Mr. Sasikumar is among the top eight participants singled out for their out standing performance and recommended as a resource personnel. Mr. B. Subash attended an in-service training programme for Biology teachers at the Sainik School Tilaiya.

18. Brig Chitranjan Sawant, VSM, Inspecting Officer of Sainik Schools visited the school on 10 October. During his brief stay here, he assessed our performance.

19. I am happy to state that some of the genuine grievances of the Sainik School staff have been redressed. The Sainik Schools Society has been generous to agree to provide Pension, Bonus, Gratuity and L T C at Central Government rates to the Staff. The detailed modus operandi of the package is being worked out by the Society.

Administrative Infra Structure

20. It is my duty to bring to your notice some of the problems that have stalked this school for a few years now. The school complex is not complete. The Central Tower has eluded completion for one reason or the other for the last 25 years. The amount sanctioned for the maintenence of the buildings is too meagre for the up keep of the buildings. About the security of the school and the campus, the less said the better. The costly things stolen by Anti social elements are too many to be cited here. Tree felling, cattle grazing and stealing of usufructs of the school have become a daily affair. Only a perimeter wall enclosing the entire campus, is the sole solution to this perennial problem. I am quite hopeful that the concerned authorities would tackle the situation well in time for the wholesome growth of the school.

Old Boys

21. The Annual Re-union of the old boys was held on 2 July 88. Apart from the Defence Services to which our school is making a remarkable contribution, other fields and careers too are being enriched by our old boys. It is gratifying to note that they continue to retain great respect and affection for their Alma Mater.

Conclusion

22. I have given you a brief resume of our activities and achievements during the last one year. We are modest enough not to lay claim of excellence or perfection in our performance. But we are gratified with our record of the year that has rolled by. Proud yes, but not complacent. For the excellent performance credit goes to the entire staff of the school, without their dedication, cooperation and devotion nothing would have been possible. I express my deep gratitude to them.

23. The Government of Kerala has been always ready to do their best for the institution. Our fate is in their hands, they make or mar us. While thanking the Government for their unstinted support for the growth of the institution, I fervently request them to complete the remaining work at an early date. All India Radio, Doordarshan and the Fourth Estate have been extremely helpful to us and they deserve our sincere gratitude. We are thankful to all the parents who have graced this occasion by their presence, despite all difficulties.

May I request you, Madam, to give away the prizes to the prize winners and address this august assembly.

Kerala Governor Smt. Ram Dulari Sinha's Presidential Address on the occasion of the 27th Annual Day Celebrations of the Sainik School, Kazhakootam.

This Sainik School, as also the chain of similar schools functioning elsewhere in the country, which have become objects of genuine national pride, is the brain-child of V. K. Krishna Menon, an illustrious son of Kerala. A few weeks ago I had the privilege, in the company of our distinguished Rashtrapatiji, to pay homage to the memory of our late Defence Minister at Kozhikode, his birth-place. It is my singular fortune to associate myself with the 27th annual day function of an institution, which Krishna Menon helped to found. I thank Major J. S Ghumman and the teachers and students of the Sainik School for the pleasant welcome accorded to me today.

I am happy to note the impressive progress made by this institution in the comparatively short span of 27 years. The alumni of the School occupy important positions in different walks of national life. A large number of your old students who won commissions in the Armed Forces embraced the supreme sacrific of martyrdom in defending the motherland. May I ask you to join me in paying reverential homage to the memory of these immortals. They renounced their today so that we may enjoy our tomorrow.

One must applaud Krishna Menon on his brilliant conception of Sainik Schools. These institutions which offer a rudimentary way of military life could serve as a reservoir for in-take into the National Defence Academy. These Schools help to nurture hardy, intelligent boys hailing especially from the rural areas and also serve the purpose of correcting regional imbalances in the officer cadre of the Defence Forces. But the stroke of genius lies in the fact that though exposure to games and co-curricular activities take pre-eminence in these educational institutions, pride of place is also given to academics so that those who don't join the National Defence Academy can serve the nation with anomalous ease in careers relating to engineering, medicine, management and administration.

We are today at a critical juncture in the socio-economic development of our country. Our students will one day have to assume responsibility and leadership at various levels of national life. The role of our educational institutions is much wider than building up skills through class-room instruction. These class rooms have to provide indispensable facilities for the all-round development of the human personality. Our community of students has great potential. They deserve to be developed fully and put to use for the common good of the country.

There is a story about the Vedic Usas who fell in love with a mortal and implored

,,	English essay writing	Prasad	Ashoka	—
,,	Malayalam essay writing	Prasad	Nehru	
,,	Hindi essay writing	Prasad	Prasad	
,,	English declamation	Prasad	—	—
,,	English recitation	—	Prasad	Vallathol
,,	Quiz competition	Nehru	Nehru	—
,,	National anthem & School Song	Nehru	Ashoka	Veluthampi
,,	Contribution of articles to School magazine	Nehru	Nehru	—
,,	Co-curricular activities	Nehru	Prasad	Veluthampi & Vallathol
	Trophy for sending the maximum number of cadets to the NDA	Shivaji	—	—

COCK HOUSE TROPHY

Seniors	— Shivaji
Juniors	— Prasad
Sub-Juniors	— Veluthampi

WINNERS OF INDIVIDUAL AWARDS 1988-89

1.	1800	H. Ramalekshmi	— Defence Minister's trophy for the first rank in AISSCE, March 1988.
2.	1906	Jefrin J Von Reich	— Flt. Cadet Gopakumar Memorial trophy for being First in Class XI
3.	2088	Manish Kumar	— Assam Regiment trophy for the first rank in AISSE, March 1988
4.	2096	Rony P. Nair	— Prince Augustine Memorial trophy for being first in Class IX
5.	1864	Jacob Samuel	— Special Rolling trophy for proficiency in Physics, donated by Sri. K. M. Nair
6.	1930	T. Rajesh Bhanu	— The best All-round cadet Trophy for 1988-89
7.	1924	P Unnikrishnan	— The best cadet Trophy for 1988-89
8.	1845	Jerrish Paul Jacob	— Kerala Goverment Trophy for the highest ranking entrant, to the N. D. A.
9.	1964	Jojy Abraham	— The best all round Sportsman of the year
10.	1930	T. Rajesh Bhanu	— T. D. Gopinath memorial trophy for the best footballer of the year.

SCHOOL COLOURS FOR OUT STANDING SPORTSMEN

1. A. P. Shajid — Athletics
2. Jojy Abraham — Athletics
3. T. Rajesh Bhanu — Athletics
4. P. Unnikrishnan — Football
5. M. Ravichandra — Basket ball
6. Jaimon Yohannan — Volley ball
7. Naiju Thomas — Hockey
8. Rajesh Ram Kumar — Cricket

INTER SAINIK SCHOOL SOUTH ZONE ATHLETIC MEET & VOLLEY BALL TOURNAMENT

a) Athletic Meet :

School Positions:	Sainik School Kazhakootam	— First
	Sainik School Bijapur	— Second
	Sainik School Korukonda	— Third
	Sainik School Amaravathinagar	— Fourth

Individual Championship was awarded to 1964, Jojy Abraham

b) Volley ball : Winners - Sainik School, Amaravathinagar

Runners up - Sainik School Kazhakootam.

NCC Training

NCC is an integral part of our training in our School. It is obligatory for all students from class VI to XI to be enrolled as cadets in the School NCC Company. Regular training in Army, Navy and Air-Force subjects is imparted to them with the help of the NCC officers and P. I. Staff. Ceremonial parades are held frequently and the most colourful of these are the ones held on the Independence day and on the Republic day. This year also, our cadets participated in the Independence day and Republic day parades held at Central Stadium, Trivandrum. A guard of Honour was presented to the Honourable Governor of Kerala, Her Excellency Smt. Ram Dulari Sinha when she visited the School on 26 November 1988. Annual inspection of our NCC unit was conducted by Brig. H. S. Jhaj, Deputy Director General NCC, Kerala and Lakshadeep on 11 August 1988.

During the year under review, Sixty Six cadets of our NCC Company, led by T/o. T. G. S. Panicker and T/o. S. Vijaya Kumaran Nair attended the Annual Training Camp held at Arignar Anna Arts College, Karaickal from 1 May to 10 May 1988. Our Contingent came Second in the overall assessment, First in the cultural Programme, Second in Drill and Second in Cross-Country race.

A guidance camp for the aspirants to the N D A was organised by the NCC in our Campus from 24 August to 3 September 1988. 41 Senior division cadets and our own class XII boys took part in it. It was conducted under the expert guidance of Lt. Col. Thomas Varghese, O. C. 31 Kerala NCC.

Results of the 'A' Certificate examination have been very good and all the cadets have qualified, 15 cadets secured 'A' grading, 76 secured 'B' and 22 secured 'C'.

ENGLISH SECTION

ET SEQUENTIA

CLINT—The Child Prodigy	P. Mohamed Kunhi
Drugs—The unfair edge in modern sports	Rony P. Nair
Agni—India's new hope	George Cherian
Private enterprises are more useful to nation than public enterprises	Jeffrin. J. V. R.
My motherland	Arjun Ninan Mathai
Soldiers	Kishore C.
A Lamentation	Shyam V. S.
The evils we experience is the result of the excess of democracy which we have	Rajesh M.
Jawaharlal, as I see him	V. Meena
Louis L' Amour and his frontier stories	Jairaj P.
Perestroika—Old order changeth	Rajesh M. H.
"Democracy is a success in India"	Rajesh M. H.
A Ghost Confrontation	Jairaj P.
The problem of world peace	Vishnu Varada Raj
Bombay to Goa	M.H. Rajesh & M. Krishna Kumar

CLINT—THE CHILD PRODIGY

P. Mohamed Kunhi

In November 1982 a painting competition for children was held in Ernakulam. One could use Pencil, crayon or water paint for competition though the participation was restricted to one of these three items. Among the large number of children crowded to take part in this prestigious contest, there was a boy of hardly seven years who insisted on trying his hand in all the three items. The authorities though reluctant to waive the rule, had to comply with the wishes of this young boy. Within ninety minutes the child produced two pieces; one in pencil and the other in waterpaint. To draw a picture in crayon he did not take even five minutes. When the result was announced it was a bolt from the blue. The first prizes in all the three items were bagged by this small boy who later blazed a trial as a child artist. It was Edmond Thomas Clint who left this world to his heavenly abode before he could see his seventh birthday.

Truth is stranger than fiction. During the short span of seven years Clint drew about twenty thousand pictures. He achieved what a man of seventy could not achieve. How this child who was born and brought up in a country side could visualise so many images and could give forms in papers and canvas is an enigma which bewilders many a human being. Even while crawling as a baby he used pieces of chalks and charcoals to draw his images on the four walls of his home. Hundreds of pictures were drawn on pieces of papers. Clint's parents preserve all these papers in memory of their departed son.

Clint was fond of reading stories especially comics which widened the horizon of his imagination. His mind explored the mysteries of things found around him. A keen observer he was, each object left indelible imprints on his mind. With his inward eye he saw more than an ordinary human being and gave each object a local habitation and a name. His mind was quite absorbing as a camera. Once Clint was coming from a hospital in a car. No sooner did he reach his home than he drew a train. It was the train that he was observing through the wind screen of the car. For many a child rain or lightning is a nightmare. But not to Clint. He would appreciate the beauty and probe the mysteries behind them.

The Hindu puranas and the Bible stories captivated his attention. Sitting in a corner he would read them again and again. The Hindu God Ganapati enlivened his imagination. He visualised Ganapati in different shapes, colours and gestures. His child-like fancy never satisfied with one form or one shape to any object. With his fertile imagination he drew 300 varieties of Ganapati, each one different from the

other. Among these there is one Ganapati sitting in the midst of beer bottles and a heap of fried fish to satiate his stomach. The Bible stories opened new vistas to his imagination. With binocular he used to observe the things at a distance especially birds on the trees and animals grazing in the fields. Like Midas, what ever he touched he made gold.

Never in the history of art, so much was produced by one artist in such a short time. Clint participated altogether in 13 competitions and in all he carried the day. In the last contest there were eight hundred participants, but the result was a foregone conclusion. The fact that many were older and more experienced than him, did not deter him. It was two days before his death, that he had won the gold medal in the painting contest conducted by the Universal Arts, Calicut.

"Clint drew pictures, sitting in a lonely corner far from the madding crowd. Often he would reflect hours together on his drawing. Then he expected serene atmosphere around him. Even the rustle would upset him. No picture was ever drawn twice. He drew as a fish swam in water. With one draw he completed a picture. Seldom modified or altered the first drawing. Models were anathema to him. Even for painting he never made sketches in pencil". Clint's father Joseph revealed the technique behind his son's art.

Child is the father of man. Though death snatched him away, Clint would ever live as a pole-star in the memory of art lovers all over the world. He has immortalised his name through the countless pictures which would proclaim-'Death-be not proud'

"It is not too late to mend matters provided we foresake selfishnees, abandon fear, cease to be hypocrites and become honest and upright, moral and truthful."

Mahatma Gandhi

There are three ingredients in good life: learning, earning and yearning."

Christopher Morley

DRUGS: THE UNFAIR EDGE IN MODERN SPORTS

Rony P. Nair

(Note: This article was written before the Seoul Olympics)

Of late a disturbing new trend has been witnessed time and again in modern sports—The Intake of Drugs. This phenomenon though deliberately played down by the IOC has all the trappings of an explosive disaster which, who knows, might just be round the corner.

Prominent non-users have come out strongly against the intake of drugs. Sebastian Coe, the great long distance runner once said that drug intake was the most serious problem confronting world athletics today. Mary Slaney has also been quoted as saying that 50 percent of athletes she knew used drugs to enhance performance. Other greats like Ed Moses, Bubka and Carl Lewis all have frequently raised their voices against this phenomenon. Yet it goes on, virtually unchecked.

To find out precisely why athletes go in for harmful drugs to enhance their performance fully aware of the side effects, we have to examine the sporting systems of the two world blocs.

The Socialist Bloc till very recently had the Iron curtain over their sports too. But now, with it being slowly lifted, it has been revealed that it is indeed these nations which have the most efficient sports administration network in the world. But some new disconcerting facts were also known. In these countries young kids showing athletic promise are scouted for. Once spotted, they enter one of the numerous sports schools where they, from that tender age are reared with the singleminded goal of olympic or World glory. Aurelia Dobre, the world famous gymnast, Marita Koch, the great G.D.R. sprinter and numerous others have all been reared this way. Some of them were naturally more talented or more fortunate than others. It is in reality those other athletes, 'the perennial fourths and fifths in international competition who in desperation turn to anabolic steroids or diuretics to boost performance. In fact defecters to the west have readily admitted the intake of various steroids to boost performance. Dr. Andreas Methik, a Ukranian emigre who worked in sports medicine in the U. S. S. R. says that the Soviet Olympic team was regularly fed anabolic steroids and other 'do better-go faster' substances under official supervision. "The aim is to win at all costs regardless of the long term consequences" he said, Naim Subumanoglu, the Bulgarian 'Pocket Hercules' who defected to Turkey in 1985 readily concurrs, "They dope everyone out there," he said. "Those who refuse are thrown out of the team," At a recent international medical convention, a

renowned Soviet doctor confided that he had detected over 200 cases of prostate cancer in some former athletes in Ukraine alone. That came about almost certainly due to overdoses of testosterone, the male sex hormone.

Even the West, where free enteprise is supreme has'nt lagged far behind. In November 1987, Dave Jenkins, a Munich relay silver medallist from England pleaded guilty of taking part in a multi-million dollar a year drug ring involving the smuggling in of anabolic steroids and testosterone. Other steroid rings were simultaneously uncovered in France and Holland. This affair clearly demonstrated that there was big money to be made by smuggling in steroids. Formerly only U. S. Powerlifters were known to use steroids but soon it caught on with athletes and weightlifters, two sports where drug intake is most effective. Carl Lewis, the beaten Silver medalist in the 100 M at the World Track and Field championship had suggested during the games that drug taking was not uncommon. He also added that a lot of athletes came from nowhere to win medals. At that time this was only scoffed at with the IOC issuing a hot denial. But the magnitude of this phenomenon came to light only after the unearthing of the Dave Jenkins affair. Soon after this, the London Hospital for the sick and Aged reported that a large cosignment of a hormone by name HGH (Human Growth Hormone) was missing. This hormone, though used to cure dwarfism is believed to help in increasing the power of adult athletes.

Drug intake is in fact nothing new. The ancient Greeks believed the mushroom to have special powers to enhance performance. Mushrooms were openly taken by athletes even during the early 20th century in the hope of building endurance. Stimulants like amphetamines though widely in use from the 60's quickly became obsolete, once tests for drugs in international competitions were introduced in 1968. It was then that athletes began looking for new wonder drugs.

The answer to their prayers came in the form of the new miracle drugs Anabolic steroids. Experts are of the opinion that steroid intake helps athletes not by revitalising an athlete's body but by virtually giving him a new one. Steroids help to develop muscles in miraculously short spells of time but also weaken the tendons even as the muscles begin to balloon. Steroid intake can also result in smashed Achilles tendons, bursting knees and terrific muscle and bone dislocation.

Anabolic steroids cause the worst damage when taken by women while testesterone intake can be catastrophic. Testesterone peps up the female's body to think it is a man's. Hair begins to grow on the face, mensuration stops, and voice deepens. In heavy users heart problem, kidney damage and liver cancer almost certainly follow. So it was for Birghit Dressel, one of W. Germany's finest heptatheletes. One day in April 1987 during training she felt a stabbing pain in the back. Routine consultation with a doctor and painkilling injections failed to ease the pain. Then her condition worsened dramatically. She was rushed to hospital where doctors desperately worked to save her. By afternoon, her lips turned blue, a white crust covered her face and froth oozed out of her lips. Emergency blood transfusion and forced respiration were of no avail. That night

young Dressel died, in excruciating pain, at the age of 26.

It wasn't until September that the details of the story began to emerge but when it did, it shocked the world of amateur athletes. It was revealed by a confidant that Dressel had for over 2 years been injecting and consuming over 100 different drugs in single minded pursuit of an Olympic gold. It had been successful to a point. Her heptathlon ranking had rocketed from 33 to 6 over the past year but her change had been mostly chemical, not physical, and she died a ghastly, agonizing death.

Dressel's death was major proof of the fact that a major crisis was brewing in the world of athletics. But even here the West has found seemingly legitimate reasons. One athlete was quoted as saying that without drugs it was impossible to compete with the Eastern women who were more like men. Indeed, the Eastern bloc women particularly of East Germany have always incited suspicion. In 1976 when questioned about the massive musculature and masculine voices of his lumbering squad of swimming beauties 'Pah' came the reply of an East Germany coach: 'we have come to swim,' he said "not to sing."

The effect of steroids on a male athlete is equally catastrophic. The body of an athlete while trying to adjust to the intake of the excess of the hormone testesterone shuts down its production of the male hormone and begins secreting more female ones. The result is chemical castration, shrunken breasts and testicles and frequent outbursts of unnatural aggression. In fact one can point it with certainty to one world record holder. He is Petro Mennea, the Italian who ran the fastest 200 M ever (19.72 secs). This athlete has admitted to taking HGH in the past. Many other athletes, it is believed still take it.

In 1967 the IOC for the first time compiled a list of some drugs which enhance performance. It has since regularly updated this and at present this list forbids the intake of some 100 main compounds in 5 categories: stimulants like amphetamine or caffeine, narcotic analgesics like morphine, synthetic and natural anabolic steroids, Diuretics like probenecide and beta-blockers, a medication beloved by shooters to help calm the nerves. Compulsory medical tests for all competitors are held in all international competitions. But while fair testing is a way to stop the intake of drugs two principal ruses remain: the staggered hormone treatment and the masking agent. Anabolic steroids have the property of disappearing from the body in a few weeks. So the trick is to stop taking steroids a month or so before competition. In the last world championship only one athlete Sandra Gasser tested postive for steroids. The others had apparently given up in time. The second ruse which is far more effective is the taking in of masking agent which blocks out the presence of steroids or beta-blockers for hours together. One such well known agent is probenicid, not on the GOC list till late 87 and that too only after it repeatedly cropped up in urine samples and puzzlep sports doctors. Only on deep investigation was it found that probenicid blocks out all traces of steroids in urine samples.

In addition to these two ruses all tests for drugs have one more major flaw. They identify substances only specifically tested for. Thus an unknown molecule which can

easily be a stimulant remains unknown. The three major sporting powers U.S.S.R, G. D. R and U. S. A. have for long been accusing each other of producing drugs exclusively for sportsmen which never enter the common market. This certainly isn't beyond the realm of possibility.

Two new crazes among athletes is a technique called blood doping and the intake of synthesized hormones like HCG (Human Chronic—Gonedotropin) and HGH (Human Growth hormone). The technique of removing a few litres of blood from an athlete refregerating it and then injecting it back into his body a few hours to minutes before an event is called doping. By this his oxygen carrying capacity increases thereby increasing endurance. HCG is derived from the urine of pregnant women and incites the male body to produce greater amounts of testesterone while HGH is normally a treatment for hormonally deficient children. Too much of HGH is also known to cause Aeromegaly, a disorder of the Pituitary Gland. While the above two can with some variations be identified in a drug test, blood doping is virtually impossible to detect.

With drug scandals being unearthed year after year and the world of sports gradually reaching a point of no return, the time has now come to take stock of the entire sporting system; the system which drives athletes to desperate ends. In fact the time has now come where a sportsfield is no longer a sportsfield but one where an unending war is to be fought. The gravity of the situation was best illustrated when in a recent survey conducted by U. S. Sports ,Psychologists, athletes were asked whether they would take a new wonder drug that was certain to give them a world record in 2 years but also death in ten years. It was found that a stupendous 95 percent said an unflinching 'Yes'.

And there's Still no End In Sight

*
**

"Aim at perfection in every thing, though in most things it is unattainable; however, they who aim at it and persevere, will come much nearer to it than those whose laziness and despondency make them give it up as unattainable."

Lord Chesterfield.

AGNI - INDIA'S NEW HOPE

George Cherian

The failure of second launch of ASLV. D-2 from Sriharikota range focuses attention on the test launch of India's first long range missile 'Agni' from the Interim test range at Chandipur in Orissa.

During the course of years the defence research and development organisation has made some major break throughs. Indigenously made missiles like Prithvi, Trisul and radars like Indira can be equalled to the most developed and sophisticated missiles and radars. Agni which has a range of 2500 K M will be equivalent to the Intermedediate Range Ballistic missiles (IRBMS), with single and double nuclear warheads, now possessed by the USA, USSR, China and France.

Indian Integrated guided missile programme which started in 1983 had made major breekthroughs. Successful launching of surface to surface short range missile Prithvi earlier in Februray is one example. In fact the accuracy of the test carried out from Sriharikota range confirmed the defence Research and Development Organisation (DRDO) view that super accurate missiles can indeed be made. However the Indian missile programme was on and off for the past couple of years involved in modifying a Soviet SA-2 Surface to air missile under Devil's programme. India has also developed and produced a surface to air missile—Thrisul, far more advanced than Soviet supplied SA-2. However the Indian defence establishment insists that our missile programme is not geared to carry nuclear war heads.

Advances in guidance technology have enchanced the accuracy of IRBMS. Circular Error Probables (CEP) of up to 50 M and available terminal guidance technology that can be accurate in long ranges to the extent of one to three metres, have ushered the new era of missile use. This area of emerging technology is of critical importance to the US Strategy. The concept involves the use of very fast and accurate missiles with conventional warheads to attack 'Hard targets' like airfields. Previously 50-100 metres CEPS were not sufficient to tackle 'Hard targets' with conventional war heads. But now missiles with much longer CEPS can tackle them. Agni is also capable of that. Previously the large CEPs mandated by nuclear warheads could only tackle them.

The development of SLVs was a clear signal that India was capable of building IRBMS. In fact it was suggested that, minus Rohini Satellite and last stage, SLV-3 itself could be used as missile with a range of 1500 KM. The key really lies in the developement of complex electronics such as inertial guidance

system and on board mission control computer, which give the missile its accuracy.

Agni is built of two stages, a liquid fuelled first stage and a solid propelled second stage. It has the twin microprocessor based missile guidance computer.

A sense of urgency has been injected into the Indian programme with the growth of missile proliferation in the neighbourhood. The supply of CSS-2 IRBMs, by China to Saudi Arabia has caused more threats. It would be easy for China to arm them with more chemical weapons and their potential threat to India could be considerably enchanced considering the close Saudi-Pakistan ties.

The CSS-2 has a range of 2700 KM. The missile uses storable liquid propellant. The more advanced in this group are SS-20 of USSR, and Perishing-2 of USA which will be destroyed as per the INF treaty.

India is developing its own (ASWACS) Airborne Surveillance warning and control system. It is hoped that it will be ready by 1990. Indian indigenously built aircraft carrier is expected in the sea by 2010 AD. India is also making Light combat Aircraft (LCA) with US and Russian help. Many defence researchers believe that by the turn of the century India will be self-reliant in defence productions. Now India's new hope to encounter threats from the neighbourhood is - Agni.

Having filmed the Jail scenes, the director said to the Jailor, "Thank you so much for your precious cooperation."

"Don't mention it, please," replied the jailor, "The gates of the jail are always open to you, Sir."

* * * *

It is said that Dr. Johnson never liked priests. Once, when the local people approached him to donate a dollar to bury a priest, Dr. Johnson gave them two dollars and said, "If possible, bury one more."

Private Enterprises Are More Useful To The Nation Than Public Enterprises

(The following is the text of the speech delivered by Jeffrin J.V.R. Age 17 years, on the occasion of the inter-house debate on the above topic)

For the purpose of socio—economic transformation of India, to which the nation committed itself at the dawn of independence over forty years ago, there were two alternatives left open-private enterprises and the capitalist system of growth or Public enterprises and planned development. Pandit Jawaharlal Nehru, sought to achieve the objective of wiping out every tear from every eye by adopting the 'mixed economy' pattern of development, according to which a guaranteed role is assigned to both private and public enterprises. But in actual functioning the commanding heights in socio economic activities came to be held by the Public sector. Have Public enterprises succeeded in eradicating poverty and unemployment, in creating a self reliant and vibrant economy, in providing a fuller and richer life to India's millions? It is my humble opinion that public enterprises have failed miserably in its tasks and it is my firm conviction that to achieve this objective private enterprises are far more useful to the nation than Public anterprises.

Since the days of Sir Adam Smith, free enterprise or private enterprise has been in existence. According to this system all the means of production, distribution and service are left to the control and management of private individuals. This implies that only a minimum control is exercised by the state.

Today there is a whole world of economic activity left to private enterprises in India and the phenomenal progress registered in this field is a sure indication of its effectiveness. Private farms and plantations are remarkable for their efficient management and attractiva profits whereas, a state farm goes on limping for sometime and then is liquidated. We boast of the state run modern steel plants in Bokaro, Bhilali, Rourkela etc. Every time the Government raises the administered prices of Steel, it is just to save these public enterprises from incurring colossal losses. This in turn becomes a boon to firms like Tata Iron and Steel Company which are already run at a profit and their share values soar in the share market. How is it that Private Schools and Colleges are better run than the Government owned ones? A patient will have to grease even the walls of a Government hospital to get proper medical care.

Private enterprise ensures customer satisfaction, whereas in Public enterprises he is simply ignored. "We don't care" appears to be the attitude in Public

enterprises which in fact is a 'Nobody's enterprise'.

A major objection that could be raised against private enterprises is that the profits are not shared properly. But in fact the gains get spread out in the entire community through the heavy taxes collected by the government and through the dividends to the lakhs of share holders mostly of the middle class. In this modern age of organised labour unions, exploitation of the worker is just not possible.

When a private enterprise is bankrupt, a few individuals alone suffer. But when public enterprises incur losses, the whole nation is punished. It comes upon you and me as additional taxes. The total outstanding public debt at the end of 1988-89 would be Rs. 1,39,944 crores. This means that out of every one rupee that the government gets as revenue, seventeen paise go for the repayment of interest on loans. This is a great contribution the public enterprises have made to our nation and people. Should we live with them any more or not? You may yourselves decide.

Living monuments to the effectiveness of private enterprises are Japan and West Germany. What helped Mrs. Margaret Thatcher to get a third term as the prime Minister of Britain? This Iron lady has been following a new scheme of privatisation in Britain with remarkable success. Gen. Secretary Mikhail Gorbachev's much publicised 'perestroika' is nothing but an attempt at partial privatisation if not complete.

Since we are dedicated to the exciting task of building up a happier India, for the benefit of the present and future generations, we must prevent totalitarianism in socio economic activities. Instead we must promote individual initiative and self reliance. So I earnestly appeal to the members of this assembly to support today's resolution that private enterprises are more useful to the nation than public enterprises.

Jai Hind.

The bald optimist said with a smile, "Now I have less hair to comb."
His pessimist friend remarked, "But more face to wash."

* * * *

An advertisement : "Don't kill your wife with house work. Let our washing machine do it for you."

MY MOTHER LAND

Arjun Ninan Mathai

Among all the countries around
My motherland is the best
She is old and yet young
And could do no body any wrong
Millions have hallowed my
motherland
While drinking up their very fill-
Budha and Ashoka and Gandhi
Have taken her up the hill.
The Kurukshetra field was always
there-
As we see it now today.
The panipat and the British Raj
Were just scars on her eternal glory

SOLDIERS

Kishore. C.

A soldier fights
With all his might
To grip that shadow.
His nation's honour
He puts his best
When there's a test.
And if he goes-
He ensures-
His Ghost 'll ever haunt
That noble cause.

"Keep the three C's—Character, Courage and Competence always before your mind and, with faith in God, be yourself."

General M B Ridgeway.

* * * *

"After what I owe to God nothing should be more dear or more sacred than the love and respect I owe to my country."

De Thou.

A LAMENTATION

Shyam V. S

Where ignorance is blitzed
To make literates numb
Poets go hunting
With the waning moon
In search of that Flickering truth.

Darkness descends prematurely,
And the number game begins
Births outweigh deaths
And problems beget problems
While Life's mission stagnates.

Deserts creep all over
To upset Natives' bower
Bees and birds no longer sing
Songs of the yester years-
Nostalgia is there in years.

Stop this rot, oh dear Lord-
Let Manna rain from heaven
Wake us up, and make us eat
And with thy rustic hands
Shape us after thine own heart.

★
★★

The evils we experience is the result of the excess of democracy which we have

(The following is the text of the speech delivered by Rajesh M. Age 15 years, who won the First prize in the Inter-School debate on the above topic conducted by Delta Study, Fort Cochin)

May I, at the outset, express my gratitude for being allowed to voice my views on a proposition that has currently assumed great importance. Indeed, I am one of those who passionately believe that we, as a nation, have stretched the concept of democracy to such an extent that it has literally and figuratively lost its very "Elasticity" and consequently its other salient virtues.

"Democracy" as we know it today was nurtured and perfected to its present stature by the people of Great Britain. Rudiments of this system did exist elsewhere like in Greece; but the present system of parliamentary democracy as we have it in India is the British system transplanted to the Indian environment, lock stock and barrel. In Britain this system has thrived and is still thriving. There has never been a political assassination in Britain, the most controversial and seemingly violent issues were settled by the wisdom emanating from the ballot box; remember it is the British democratic climate that has nurtured a Karl Marx and his Das Capital.

When the political philosophy was transplanted to India by our western educated leaders, like Nehru, Gandhi and Menon, they meant well for the nation but they misread the intellectual climate of the nation. Ours is a nation where over 65% of the people are illiterate. Consequently meaningful expressions like freedom, power, responsibility, secularism, fundamental rights, civic sense etc. have become jargons and cliches; they have distorted and ballooned up to divide the nation on the basis of caste, colour, creed and sex.

Thus under the guise of freedom of religion, you can glorify the practice of sati and commit blatant polygamy. Religious fundamentalism in it's crudest form has lurked its ugly face amidst us. Linguistic Chauvinism rules the roost elsewhere.

Mr. Chairman, I know you are aware of the old English proverb—he who pays the piper, has the right to call the tune; the press barons therefore press their points even beyond democratic norms.

Politicising any issue has become the order of the day; even if you strike your own mother, politicians will tell you to justify it and look at the assault from different angles. Politics has permeated every sacrosanct structure into a mockery

or farce. Look at the state of Education in this country: most of us have been reduced to guinea pigs by the political powers that be. In colleges, there are unions of all shades and hues who vie with one another on the quantum of damages that they can wrought on their Alma Mater.

Articles 12 to 35 of the Indian Constitution deal with the fundamental rights and it's in this essential realm of democracy that it finds itself distorted and stretched. Responsibility and individual rights are the two sides of the coin of democracy. In India we find rights have exceeded norms and responsibility non-existant in an average Indian.

Democracy would thrive where there is a responsible opposition to the Govt. in power. In our country new parties rise on the horizon every day. On top of the proliferation of the political parties the existing parties split up into leftists, rightists and centrists when the magnet of power happens to wave around them. Most of these parties have no political philosophy; they are blatant opportunists capitalizing on the ignorance of masses and their superstitions. The only aim of such political parties is to grab power by hook or crook.

"Democracy" as a political philosophy has no alternative, but then excess of anything makes that commodity counter productive. It is this fact that we see in India. Democracy kept within its confines would certainly work for the greatest good of the greatest number. Nothing other than the exercise of individul discretion can quantify it and plugging the loop holes that allow the excess to flow out is the only way to stem the present rot in our democratic system.

Thank you.

"A man should never be ashamed to admit he is wrong which is but saying in other words that he is wiser than he was yesterday".

Jonathan Swift

JAWAHARLAL NEHRU, AS I SEE HIM

V. Meena

"Here treads a unique man who has conquered all hatred'. These were the words used by Sir Winston Churchill to describe Pandit Jawaharlal Nehru. This tribute is all the more significant as it came from Churchill who was never generous in his attitude towards Indian nationalism and the country's epic struggle for liberation from foreign domination. This compliment has to be considered against Churchill's rude and astounding assessment of Mahatma Gandhi as the "Half naked Fakir of the east." Certainly it would be a graftifying exercise to ponder over the sterling qualities in Panditji that evoked the unreserved admiration of even the most hostile critic of Indian leaders.

Mrs. Sarojini Naidu, popularly known as the Nightingale of India in her exquisite poetic style once described Nehru as the Hamlet in Indian Politics. Studens of English literature would tell us that Hamlet was the Pathetic instance of a man of profouhd thoughts failing in timely action. It was undoubtedly Nehru's nature to defer executive decisions, not because he was wanting in courage or determination. Nehru's diffidence was the hesitation of those well informed, one who deliberates endlessly at the pros and cons of any question of far reaching consequence. Rushing to conclusion and adopting hasty decisions are clearly the characteristics of the half learned and the arrogant. Being widely read and consequently well acquainted with every school of thought, Social political and philosophical, Jawahralal invariably exercised abundant caution and utmost care before taking any firm decision. Nehru habitually hesitated because he was sensible enough'.

I am afraid that many people are prone to overlook the literary abilities of Nehru as they would like to assess him in the political and administrative spheres. That Nehru was ambitious of acquisition of information, was quite evident even from his childhood. When he was a student in the famous Public School at Harrow in London, his Class Master one day asked the pupils of the Class to mention the names of the ministers in the British Cabinet headed by Lloyd George. Though the Class consisted mostly of boys from England, none of them could give the names except Nehru who could correctly give all the names with their respective portfolios. That he spent his School days profitably by reading extensively is quite evident from the several books he authored in later years, especially when he was behind the bars.

As a patriot who overwhelmingly loved his Country, Jawaharlal had no equal. He

was one who loved his Country with all his heart and soul. Love of India was an ardent passion with him. One day in the midst of the struggle for freedom, Lord Ervin, the then Viceroy of India had invited Nehru and Mohammed Ali Jinnah for a political conference apparently to explore the possibilities of bringing about an understanding between the clashing Muslim League and the Indian National Congress. Before Jinnah arrived for the Conference Ervin informally told Nehru "Look, Mr. Nehru, there cannot be any common ground between you and Jinnah. For, you are out and out a true patriot, but Jinnah is a politician". The years that followed proved beyond any trace of doubt that Ervin's impression was perfectly correct. In this context, I recall the relevant part of his last will that he has left behind for the nation, a magnificient piece of fine literature, which reveals his deep and abiding sentiments of passionate love for his country. He wishes that the ashes of his flesh and bones be sprinkled over the hills and valleys and fields of our country so that they mix intimately with the native soil and become an inseparable portion of it. He wants that a little of the ashes be submerged in the Ganges, a river with which he had always in his life identified himself. The Ganga water would carry his ashes to stretching shores and the spreading fields of India. A more passionate nationalist is yet to be born.

As a nation builder Nehru's contribution to free India was quite tangible. He was a staunch believer in the efficacy of Science and technology and he firmly believed that industrialisation was the only way for the prosperity of our great country. It was no mean achievement to shape the foreign policy of India steering our country clear of the two warring power blocks. By virtue of his crystalline purity of character and deep erudition in international affairs, he trode the globe as a collossus inspiring awe and reverence in all quarters. The Non Aligned Movement and concept of Panchasil are really the offsprings of a statesman of vast proportions.

All truly greatmen have been lovers of small children and Nehru's love of tiny tots knew no bounds. A grateful nation observes his birth day, the 14th of November as Children's Day to remember the beloved Chacha.

It would be utterly unfair on my part if I do not make a mention of the exceedingly fine sense of humour this great man possessed in an abundant measure. In a garden party, one evening he noticed one of the guests stealing an attractive table knife from the dinner table and putting it into his trouser pocket. Nehru immediately turned round, drew the attention of the gathering to him and then said "Look here, gentlemen, I am going to show you a magic" Then he picked up another knife from the tray, put it in his pocket and said. "All of you please watch me. Though you see I have put a knife in my pocket, I shall take the same knife out of another man's pocket". So saying he hastened to the embarrassed thief and pulled out the stolen knife to the amusement of all assembled there.

I concede that Nehru was not a marvel as a parliamentarian. But I assert that his tolerance of the opposition, and his unique way of inspiring the opposition to put forth their points of difference were indisputably marvellous. He displayed

every time his firm faith in the glory of democracy and democratic institutions. When the Communist Party came to power in Kerala for the first time in 1957, Nehru's partymen organised a violent mass agitation to oust the State Government. But Nehru's voice, though lonely was characteristic of a true democrat. With a heavy heart he sighed that a Government that enjoyed the majority in the legislature can in no way be ousted if Principles of democracy are not flagrantly violated. A newspaper correspondent of eminence once remarked that Nehru in the seat of the Prime Minister in parliament always behaved, as the Leader of the opposition encouraging the members on the opposition to mount their attack on Government policies. In short Panditji was a strange and spectacular combination of all qualities of intrinsic values in human life.

"The equation of Defence is your Defence Forces plus your industrial and technological background plus, thirdly, the economy of the country and fourthly the spirit of the people"

Jawaharlal Nehru

* * * *

"It matters little who wins. To make a people great it is necessary to send them to battle even if you have to kick them in the pants. That is what I shall do"

Benito Mussolini

LOUIS L' AMOUR AND HIS FRONTIER STORIES

Jairaj P.

Many amongst us presumably have read or heard of western stories and about one of the greatest western writers-Louis L' Amour. But, have you ever considered the factors that distinguishes westerns from other stories? You may have heard of cowboys and gunslingers, but, have you ever orientated yourself in their position? Here is a short essay which might bring you much more closer to the life and culture of western men and an author who wrote about them.

First of all let me introduce you to the term west. The term 'West' here refers to the frontiers and someother parts of North and South America and the time dates back to eighteenth and nineteenth century.

The west was mostly an uninhabited land years before and the explorers, conquistadors and others were drawn to it. They came from different lands. Their culture and customs were a blend of customs and traditions of people who lived in different localities.

The actual inhabitants of America, or rather west are Red Indians. They were tribal in character. The main tribes were Sioux, Kiowa and Apaches. Like all other predatory people they made their living by hunting and looting. Their policy was "Survival of the fittest" and the unfit were eliminated. Apaches were one of the greatest warriers and guerilla fighters the world had ever seen. Fighting and killing were their means of great pleasure. Men were valued for their courage and not for the money they possessed.

These Indians knew nothing about close-order-drill or parade-ground-soldiering. Their warriers were not spit-and-polish soldiers who lived in sentry guarded posts. They were taught to fight and survive fighting which they believed as the only sensible training as far as a warrier was concerned. They were like an invisible enemy, a will-O-the-Wisp to those who came to fight with them.

The West consisted of almost all types of land. It cosisted of endless deserts, forests, highmountains, deep canyons, vast grasslands and wild plains. In each type of land, way of life was different. Deserts were dreadfully forlorn, grimfaced canyons were deathtraps. The silhouettes of highcliffs and mountains beckoned death. Forests were inaccessible and even light hesitated to enter it and grasslands were home of wildlife where none dared to go. Thus each landform showed its own hardside to them.

A man was responsible for himself and his actions. He saddled his own bronco and fought his own battles. He owed no obligations to anybody. "To kill and to be killed" was the only law in which they believed. No other law existed.

Louis L' Amour relishes writing about such wild life where danger stood on par with the food eaten. He once said, "I myself experienced their life and then wrote about them." His father Louis Dearborn L' Amour was of French-Irish descent. His grandfather was scalped by the sioux which brought him much closer to western frontiers. He himself had experienced the life of his heroes. He left his native place, Jamestown North Dakota, when he was fifteen years old and travelled round the world. He has also fought in World War II as an officer on tank destroyers.

He had studied about the West before starting his writing. He has read biographies of more than one thousand western gunfighters. He once travelled around the world in a freighter. Once he was shipwrecked in West Indies and had been stranded in Mojave desert, which inspired him to write more about deserts. He was also a professional boxer and had won fifty one out of fifty nine bouts. L' Amour is a writer by heritage. One of his ancestors-Francois Chateaubriand was a famous French writer. Moreover, about thirty five of his family members were writers.

He writes stories authentically He writes his stories in such a way that everyone will sit glued to his books for hours. His stories are simple and lucid. His famous books are Lonesome Gods, Bowdrie, Buckskin, Shalako and some others. He has also written non-frontier stories like "Yondering" and also a volume of poetry.

Now Mr. Louis L' Amour lives in Los Angeles, California with his wife Kathy and their two children Beau and Angelique, and churns out more and more interesting stories for us to read.

—.—

"—don't forget the world was made in six days. You ask me anything you like except time".

NAPOLEON

"Opportunity knocks as often as a man has an ear trained to hear it, an eye trained to see it, a hand trained to grasp it and a head trained to utilise it"

B C FORBES

PERESTROIKA: OLD ORDER CHANGETH

RAJESH M. H.

The great October revolution, under the leadership of Lenin and the Bolshevik Party established the world's first worker and peasant state, an historic event that led to an epoch of great changes like the transition from capitalism to Socialism. This year marks the 70th anniversary of the great October Socialist revolution and its very womb—The Soviet union is in the midst of a restructuring and reenergizing stage through the strategy of Perestroika.

The words Perestroika and Glasnost which mean "restructuring" and openness have by now become an essential part of the vocabulary of today's international affairs. These two seemingly petty stream-lets released by Mr. Mikhail Gorbachev in 1985 have turned into a roaring river. To understand the pros and cons of the new policy we will have to obtain an idea about the conditions that existed in the pre-perestroika era.

Changes usually occur when there are problems or disorders with an existing set up. What is the set of problems being responded to through Perestroika? For this we will have to analyse the situations before 1985, which made this change a necessity.

The years after the October revolution saw Russia leaping towards progress. It rose like a phoenix from the wars, that had devastated and crippled her. We saw her rising to the rank of a super power after the second world war.

"A hill will always be followed by a valley". The period between 1960–1980 saw the retardarion of Soviet Society in almost all fields. Economy was the one which was most affected by this pheno-menon. Experts found only a little economic growth in this period. The reasons were clear. During this stage the union passed from an extensive stage of growth to an intensive one. The exodus from agriculture to industry was a direct consequence. There too development was too specific, which confined to capital goods sector. A highly centralised plan was also responsible for the breakdown of economy. These plans did not cater to the needs of the lower organisational levels of industries. Impro-per use of resources, uneven distribution of raw materials, exaggerated claims of enterprises, disproportionality between production and demand which resulted in the wastage etc were just a few demerits of a highly centralised plan. Attempts to decentralise the planning in 1965 by Kosygin, who foresighted the disaster however went in vain or got aborted at the blue print stage.

This Phenomenon of retardation did not confine to economy alone; it proved cancerous by spreading in to other walks of life. Social evils like alcholism, Drug

addiction etc increased. The quality of output deteriorated. Certain never-before symptoms like mediocrity, formalism, bribery etc. appeared. Worst of all, the morality and ideology of the people were affected by this mechanism. Even the party apparatus fell into the monstrous grip of this breaking mechanism. The great feeling of solidarity weakened.

The intellectuals of this country pre-dicted the catastrophe and necessary decisions were taken but these were flashes in the pan. Either these solutions were partially enacted or ignored. Practical steps taken by the state bodies and the party usually lagged behind the requir-ments of time and life itself. The whole set up was moving like a vehicle going against the wish of the driver.

The situation was ripe for a change. The severity and seriousness of the crisis has been of a magnitude, sufficient to induce the party to call for a second revo-lution. The primary meeting of the central committee in April 1985 saw the leader of the party Mr. Mikhail Gorbachev announce the strategy of "perestroika", since the country was verging on a crisis. The CPSU annual congress in June 1985 put forth the matter on the table for discussion and it was accepted.

There started the Herculean task of implementing the strategy of Perestroika, in other words, the Leninism of 20th Century. The policy was profoundly scien-tific and revolutionary in nature and that offered a clear cut solution to the problems faced by the Soviet Union and Socialism in general. Every part of it was for more democracy and socialism. Its aim included achievement of Soviet Self Government, improved order and discipline, more glas-nost or openness, criticism and self criticism (Without which the earlier stated democratization would be impossible).

Immediate priority was given to bring back economy into the right track and to tighten up discipline. The new policy had given a thorough rethought to economy and accelerated the progress in science and technological field. The investment and structural policy too was revived. The engineering industry which had been neglected was revived and rejuvenated. Thinking and psychology, organisation style, leadership and method of work in the party machinery too underwent a thorough change.

Getting people involved was anothe hazard. The Government realised the importance of the human factor. People were given more chances to involve in the change and steps were taken to make people feel the necessity of a change. The joysticks of the party were given t o cap-able hands who had a thorough knowledge as to what was going on. Strict actions were taken against those who breached law. The people were endowed with social justice and equal rights. Financial security and employment were ensured to all. Along with all these the responsibility of people underwent a multifold increase. Another outstanding feature of perestroika was activation of trade unions. They were asked to take part actively in all levels of economy like planning, criticism of the same and execution of the plan. These unions were to ensure improvement in the facilities and lifestyle of the working class.

Keeping in mind the economic progress and consumer demands, profitability was made parameter of performance. Healthy economic competition was encouraged by

the state. The message was clear-Profit or perish. The quality of output was improved. Steps were taken to implement full cost accounting at the earliest.

According to Lenin socialism and democracy were indivisible. Hence one of the live wires of perestroika was more democracy. Moreover to implement perestroika succesfully ie, to attain full fledged socialism the complete potential of democracy had to be unfolded. So the policy of 'GLASNOST' was proclaimed. It meant the openness of the people and the government. People were infact encouraged to express their opinions. Full fledged functioning of public organisations was sought. Criticism was welcomed in order to correct the short comings. Media was no more a government affair. Moreover they had to get the whole society into the change. Glasnost is a powerful lever in reducing the gap between the rulers and ruled.

Perestroika had its impacts in the nternational scene too. The immediate consequence of it was the pulling out of the Russians from Afganistan. It guarantees that the Union will remain as a sympathiser of people fighting against social injustice, as it had done in the past, in the Middle east Nicaragua and South Africa. The already proclaimed Moratorium puts an end to Nuclear tests. It also compells the Union to take a new stand in the case of the arms race which it considers to be suicidal and futile. Let us hope that the cause of Universal peace is no more 'a wishful thinking' with the complete implementation of perestroika.

To India Soviet Union has been a friend in need and in deed. Perestroika affirms it to be the same. The Delhi declaration proclaimed after 1985 stands as a testimony to this.

Also a word about the opponents of this change and renovation. They are the conservatives, the blind followers of Stalin, the apostle of 'Barrack' type Socialism. Their adherence to the old is just due to their involvement in the crimes of 1929-53. (Majority of the opponents are of the age 70 to 90 ie, the pensioners).

They have no conclusive logic or convincing programme. But they still have a voice and strength; once again the greatness of glasnost.

Perestroika will give socialism the most progressive methods of social organisation-the fullest exposure of the humane nature of their social system in its crucial aspects - economic, social political and moral. Despite all the difficulties, it has achieved impressive success over the past 3 years. It is certain that the wise and firm guidance of the communist party of the Soviet Union and the strong resolution and creative initiative of the soviet people, will undoubtedly ensure the course of reconstruction which will lead the Soviet Union to essentially new heights in the development of advanced socialist society and make a tangible contribution to the universal cause of peace, socialisam and progress in the world. Now the process is in a transition period with blend of old and new systems. But soon the old order will changeth yielding place to new, thereby taking the Soviet Union into the world standards in all fields.

★

'DEMOCRACY IS A SUCCESS IN INDIA'

(The following is the text of the speech delivered by Rajesh M.H Age 17. who won the third prize in the Inter-School debate on the above topic conducted by Delta Study, Fort Cochin).

Permit me to do some loud thinking on the political philosophy that has taken this great nation to where we are today: viz-a-viz the sixth most advanced nation in the world. To know exactly where we are, one just has to look at our neighbouring nations like Burma, Pakistan and Ceylon, who have been experimenting with everything that does not totally contribute to the concept of democracy, even after 40 odd years of independence.

As you know, in a democracy power stems from the ballot box. This precess of selecting the leaders goes on at regular intervals of 4 to 5 years. So that even if one group doesn't function well, the people will get a chance to bring them down and try another through the same ballot. This is generally accepted as the most successful and the best form of Government.

Mr. Chairman, pardon me, I must object to the term 'too much democracy' as in my view there is either undiluted genuine democracy or no democracy. If any restriction is placed in the smooth functioning of the parliament, it ceases to be democracy. This kind of so called limited democracy was tried by President Sukarno in Indonesia, King Birendra in Nepal and more recently by Gen. Zia in Pakistan, all of which have miserably failed. Dr. Sukarno was overthrown by a full scale revolution. Nepal reverted into a feudal system and perhaps what happened to Gen. Zia is also due to his attempts to curtail democracy.

Ladies and gentlemen, even the choicest food is fatal if a little poison is added to it. So too is democracy.

Coming to the first part of the resolution, there can be no doubt that a variety of evils bedevils our nation. Poverty of the common man, widespread illiteracy, inflation, low productiviry, widespread corruption, strifes based on religion, region, community, language and what not! Then comes the Social evils like harassment of women and children, police brutality, alcoholism, and drug addiction. These are but some of the evils haunting us. Let me remind you that these evils exist also in a nation where there is no democracy at all.

For a disease to be cured a good diagnosis is as important as good medication. In my view, the root cause of these evils lies in the incompleteness of our knowledge and our inability to convert that limited knowledge into action. Our traditional conservative approach towards these problems should also be blamed.

Let me add that those evils could be corrected to a great extent and most democratically, by a vigorous programme of propaganda and education, using T.V. Radio, newspapers, films and voluntary organizations as they are powerful means for social change.

Perhaps the movers of today's resolution feel that in a dictatorship there are harsh, rigorous and quick measures to combat these evils and that a democracy is permissive by nature, and it is this permissiveness that has allowed these evils to grow unchecked. However they are wrong.

Ladies and gentelmen, permissiveness is to democracy as strength is to courage or kindness to affection. If a dictator imposes harsh measures on a national scale to combat these evils, the repercussions of it would be so violent to put the entire nation into turmoil. For eg. when Shah Pahlavi of Iran used dictatorial measures for social change, he was overthrown by a much worse, fanatic dictatorship which went in the opposite direction, setting the clock back to over a hundred years. The extent and magnitude of it could be understood if you learn that in Iran buying and selling a musical instrument is a punishable crime.

Let me also recall that, certain qualities of democracy, prevent evils like corruption, denial of basic human rights etc., where as systems deprived of these qualities prove to be the breeding grounds of these evils. The freedom of the press is also unique in a democracy which is a powerful weapon for cultivating general awareness and thereby eliminating evils like corruption. Bofors would not have surfaced anywhere other than in a democracy.

Finally to quote Dr. Radhakrishnan, "It is more important in which direction you move rather than where you stand today". Democracy is a Jewel in the crown of India. Whatever progress we have made so far is just due to democracy. I shall say it will be suicidal to condemn this Philosophy under jargons of 'excess' and 'evils'

Thank you.

A GHOST CONFRONTATION

JAIRAJ P.

I closed the book and casually glanced at the clock. It showed half past eleven. I switched off the light and turned on the bedroom lamp. I began to think about the book of Sherlock Holmes which I had completed just then. But, drowsiness overcame the thought and I slept peacefully.

Next morning after taking bath, I went to my study-room, settled down in a chair and began planning my day's campaign. The book I had completed the previous night was the famous 'Hound of Baskerville'. It had stirred my mind. Then slowly a big question arose in my mind.

If Sherlock Holmes can do such things, why can't I?

Slowly from Holmes and Watson my thoughts proceeded in the direction of yesterday's bet between me and my friend Joseph. While playing with my friends Joseph had told me, "Ye. tough guy! I reckon you are not a coward, but, have you got the guts to go to the old building behind the town graveyard?" and he chuckled sarcastically at me.

"Why, Sure!" I had answered cooly although my mind was boiling with anger and fear.

"I'll go and tie my hanky in one of the trees and keep my hat inside that house," he continued, "Tomorrow night you'll meet me here and bring the things back to me. We'll bet ten rupees! What do you say?" "Okay", I had replied and walked back with staggering footsteps.

This was a matter of my prestige, so it had to be done without any laziness. The day passed off without any further events. On that night my family was planning to see townfair, but I remained in the house under the pretext of much concentrated studies'. After their departure, I slipped out of my house through balcony with the help of a ladder and strode towards our secret rendezvous.

My friend was waiting there and after spending a few minutes with him I started for my adventure. I walked briskly through the lonely thoroughfare. Darkness prevailed everywhere. Somewhere an owl began to hoot continually. Fear and tension gripped me. I had half a mind to turn back but somehow I walked forward.

"I am not a coward", I soliloquized.

After some time I reached the graveyard. I started to take a step forward and my legs began to tremble. I switched on my pen torch. A tiny movement caused huge vibrations in my mind and a cold chill passed through my nerves. Somehow I reached the compound of the old house. Its silhouette seemed to me like an old

huge rock. But for some bushes and a few trees the land was denuded. It glistened under the moonlight. My gaze was fixed with fear and awe. Crickets cried continuously like messengers of darkness. From my vantage point I could see almost whole of the compound.

Then slowly I started searching for the handkerchief. After a few minutes I found it. and after pocketing it I turned towards the house. After praising all known gods and goddesses (and some unknown also) I entered the house.

I entered a hall. It was filled with dust and cobwebs. It was an unnerving experience. As I started for the next door, I was stopped by the sound of...something. I sure heard it, the sound of footsteps and it was coming to the room in which I was sitting. I plunged forward and took shelter under the only table in that hall. I sat there, under the table, panic stricken. Then I heard the sound of opening of a door. I closed my eyes firmly and slid into a semi-conscious state. I slowly opened my eyes and saw a silhouette stepping into the room. In the next moment a dog began moaning somewhere outside, followed by another and within seconds all the dogs in the town started moaning. Then everything became still again. I was watching a ghost- a real ghost and it gave me the creeps.

I cursed my friend in every possible way. But that wasn't any time for cursing. It slowly stalked towards next room. After some time it came back to the hall and went outside the house. After sometime, I dragged myself out of the cover with extreme precaution. I was in no mind to search for the hat then. I only wanted to be alive. I slowly came out of the building but there was no ghost anywhere in my sight. Within seconds I found myself out of the grave yard. I know I had failed in the bet and felt very exhausted. I swore that I would never come to this place again. On the way I saw someone walking along the same road far in my front.

I was walking very slowly and the figure was lost from my sight soon. I reached the rendezvous after some time and gave Joseph ten rupees and his handkerchief. I was in no mood to tell him about the incidents and so I walked back to my house. On my way I met David-one of my friends. He was cursing and swearing at some one. He told me that he had a bet with Joseph and was able to fetch only a hat and so he had lost ten rupees and that he had found one handkerchief missing.

I stared at David or rather "the ghost" in amazement. I was ashamed of my foolishness. It had cost me ten rupees. From that day onwards I never made a bet like this with anybody. Only I and Joseph knew why.

THE PROBLEM OF WORLD PEACE

Vishnu Varadaraj

Peace, a long cherished desire of man, gradually seems to have lost its meaning. It rather seems to have been wiped off from the face of the earth, when we carefully observe the various developments taking place all over the world. Everything seems to be drawing towards something final, disastrous.

Animals are known to fight each other. But it's a matter of humiliation for us that homosapiens 'the wisest of wise' should fight each other. From the time-when tribes and settlements were formed man has been fighting each other. All these times he had been developing new and more sophisticated weapons. This is evident from all those wars fought from the early days to the present.

Now the world has gone very far from these times. Every country big or small is waiting with atomic bombs and other sophisticated weapons to destroy each other. The super powers can be rightly described as 'advocatus diaboli'. They are only making the life of man in earth precarious. During the 50's a perilous outcome of the second world war was the emergence of a situation described in history as 'Cold War'. The main cause for the emergence of Cold War was the American and the British fear of communism. This resulted in the formation of two blocs; one bloc the allies of America and the other the allies of Russia. At the same time there was also a neutral group called NAM- acronym for Non aligned Movement which was born in 1961, founded by Jawaharlal Nehru, Marshal Tito and other leaders. The formation of NAM had of-course contributed much towards reducing the rising tension in the world at that time.

But even then the enmity between the blocs didn't cease to exist. When one country acquires more and more sophisticated weapons the others are also forced to copy the same. But these so called super powers are not only acquiring weapons themselves but are also supplying them to their allies. America has its military bases established all over the world. It's rumoured that the super powers have missiles pointed towards all the major metropolises. Even China is said to have its missiles pointed towards all major Indian cities. Just imagine the plight of a common man.

Nuclear threat! That's another major problem. Within a short time after USA had dropped the first atomic bomb in Hiroshima and Nagasaki, Soviet Russia had also acquired one and soon within the flick of an eye many other councries were also in possession of these bombs. It is predicted by scientists that if the third world war does really take place, It'd be the end of life on earth for years. In short our mother earth which had borne us

all these years would be pained by a silly game played by her sons.

Even at this late stage man doesn't seem to realise the seriousness of the situation. There are of course protests and peace marches in America itself which is the heart of all military activity. Even today if you look at any part of the world, conflicts and tensions are not rare to see. Take the example of Iran and Iraq between which war had been going on for years but was brought to a cease fire very recently. America had shot down a passenger aircraft of Iran worsening the relations between America and Iran. It's also rumoured that Iran's commando forces have sabotaged the North Sea Oil rig-in revenge.

The fight over the formation of Israel is still continuing. The Arabs who were against the formation of Israel formed the PLO acronym for Palestine Liberation Organisation, to liberate Palestine. The Arabs are waiting for a chance to crush the Israelis. Take the case of India, our mother-land. The relationship between India and Pakistan after the partition had always been deteriorating. Even though we had won, in the three wars fought much of our territories are still with them. This matter has many a time been raised in the UN.

Pakistan had always been acquiring sophisticated weapons from America. It is said that they had already made and tested one atom bomb. As these defence secrets are seldom published it's rumoured that India only has to screw the pieces together to make the bomb. Recently a leading Indian Newspaper, 'Indian Express' published an article mentioning that Pakistan was preparing for a war against India. However it turned out to be a false alarm.

Eventhough all these events are pointing towards a final war, there are of course some peaceful events worth mentioning. Recently the INF treaty was signed between Ronald Reagan, the American President and Mr. Mikhail Gorbachev, the party General Secretary of the USSR. They also agreed that representatives check each other for fair conduct of accord. They again met in Moscow and many vital peace treaties were signed. The world reputed magazine 'TIME' had declared Mr. Gorbachev as the 'Man of the year'. The whole world sighed in relief at this turn of events.

But of course the threat to the world seems no less. Take the case of America's latest military strategy which is known as 'Starwars'. It is the brain child of Mr. Reagen, the American President. He intended to extend the battlefield to the space also. By this he meant to achieve space surveillance of enemy bases and army installations. He had the idea from the film 'Starwars' and has already squandered millions of dollars on it's research.

There are many international organisations dedicated to the preservance of world peace like UNO (United Nations Organisation) NAM etc. with their branches extending all over the world. But another fact to note here is that UNO is controlled and financed by Super powers and whenever they wish they can withdraw from the association. For these reasons the super-powers are granted some considerations in the UN which is often said as the sacrifice made by humanity to preserve world peace. In the present world UN is the most powerful organisation with as many as one hundred and sixty or more members and having branches which deal with many humanitarian problems. We cannot say that the UNO has not acheived anything.

(Continued in page 30)

BOMBAY TO GOA

M. H. Rajesh and R. Krishna kumar

We, two students of XII std. were extremely lucky to be the guests of the Indian Navy when we were selected for a cruise in the naval tanker INS SHAKTHI. We felt much elated to spend six hectic days in the tanker off the coast of Bombay.

On 18 November we reached the "Victoria Terminus station" at Bombay. We, being new to a metropolitian city, had asked our relatives to wait at the station.

We reported to the head-quarters of the Western Naval command. We were then asked to report to INS ANGRE. There we fortunately met Lt Cdr K. A Das, an old boy of our School. We accepted his warm invitation and went to his house. As we had 2 days to spend before the cruise, we spent the first day roaming around the city and had a pleasant evening in the prestigious United Services Club at Colaba. The next morning we reported to INS ANGRE. From there we were taken to the Naval Dockyard. We, along with the cadets from Sainik Schools of the North and South Zones and the cadets of NDA boarded the ship INS SHAKTHI. The cadets from Sainik Schools of the Eastern and Western Zones boarded the ship INS RANVIR.

INS SHAKTHI is a tanker with a capacity of 22,5000 DWT. It was bought from Germany for 610 million rupees and was inducted into the Indian Navy in 1978. The commanding Officer of this ship was Capt. Rawath. We boarded the ship using rope ladders. That night we took rest. Next day, some NDA cadets also came to our ship.

After lifting anchor, we sailed about 40 miles from the shore to perform some naval exercises along with our sister ship. INS RANVIR.

Our ship's comanding officer was senior to Ranvir's commanding officer. So, they took orders from our commanding officer.

INS RANVIR came along the star board side and performed manoeuvres like ship to ship oil filling, exchange of men and materials, some diving exercises and mid-air gymastics by the KAMOV AND THE CHETHAK helicopters, which were on board our ships.

In the afternoon we started to sail to Goa. At 6 0' clock we were asked to "muster up" on board. Mustering is a naval practice which requires all hands to gather up on the deck. The intention is to check our physical presence in the ship. Afterwards we were given life-belts. The life-belt is an integral part of a seaman's dress.

At 8.30 PM there was an inspection by an executive officer. He checked the cleanliness of the ship apart from the physical well-being of the sailors.

After the inspection, we were shown a Hindi Movie on board, during which half the crowd dozed off. Next morning we reached Goa. Our ship anchored about 4 Kms away from the land.

After a heavy meal, a boat took us to the shore and from there we were taken to INS HANSA, one of the largest Naval air bases in Asia.

There we could see a training device called the Sea Harrier simulator. Here we also saw a few air-craft like the sea Harriers, Sea Kings, and the Illusion-38 recently obtained from the U. S.S. R. Then we were taken inside the IL-38 air craft which is an aim of the anti-submarine formations.

After a pleasant evening at Golva beach we went back to the Marmugoa harbour, There we could see the THULEL-AND, the Swedish chartered ice breaker about to leave for Antarctica.

By 8'0 clock our boat came and took us back to the ship. It was a full moon day. The sea was rough. The small boat filled to capacity with 40 people was buffeted violently, rolling and pitching in mad abandon. Every one got thoroughly drenched. It proved to be the most adventurous part of our trip.

By the time we reached the ship, it was 9 0' clock and quite a few of us were sea-sick.

Next day we went to INS MANDOVI, the shore establishment housing the Naval Academy. As we were taken around in buses, we could not get a close view of the facilities there.

We came back to the ship and in the afternoon we started our return voyage. We also took part in an emergency drill, where one has to carry out certain exercises, imagining that the vessel was going to sink.

Our journey came to an end on 24th November and we returned to our school, excited and enriched by our adventure. However we have one regret; had we been billected with officers (we were accommodated with sailors), we could have had a better peep into their life style and ethos. However it must be admitted that fellowship with other Sainik School boys all over India was a memorable experience.

★

(Continued from page 28)

It was able to settle many disputes all over the world Including the Vietnamese issue.

Another problem is that of racial descrimination in South Africa. Fight has been going on there for years over the question of Namibia. Another queer fact is that some countries are actually supporting war. Take the case of Pakistan which is said to have trained terrorists against India. The terrorists in India have been demanding a separate state Called 'Khalistan'. There is also the problem of 'Tamil Tigers' who are fighting in Srilanka. All these events seem to be chewing off each letter of the word 'Peace'.

We should all be aware of the disastrous consequences of the Third world war if there may be one. Just imagine the nuclear holocaust alone. Therefore we should all try with our heart and soul to see that another world war doesn't take place because we are sure to be doomed if there be one. And in that, fight against the barbarism of killing each other we civilians can of course play an important role.

(This essay was adjudged the first in the Inter-House Essay writing competition 1988-89)

□

★ हिन्दी—विभाग ★

सम्पादक: श्री० म० बा० विटेकर / विद्यार्थी प्रतिनिधि: निरंजनकुमार, कक्षा १२

अनुक्रम

१.	युवा पीढ़ी पर मंडराता नशे का बादल		विकास कुमार
२.	कोचिन-तेकड़ी-इडक्की की सैर		मनोष कुमार
३.	पं० नेहरू—एक आदरांजलि		कु० मेधा विटेकर
४.	आजादी के चालीस साल 'मेरी नजर में'		संजयकुमार
५.	करिश्मा कपिल का	(कविता)	नवल किशोर
६.	आजादी बनाम आफ्रीका		अमर कुमार
७.	क्रोध		श्री. गो. ध. टेकाले
८.	'हम पंडितजी'	(कविता)	निरंजन कुमार
९.	देखो, हँस न देना		मं रामानन्द सागर
१०.	मुखिया साहब का घोड़ा		निरंजन कुमार
११.	चाचा नेहरू और राष्ट्रीय एकता		कु० कंवलप्रीत घुम्मन
१२.	हिन्दी-दिवस समारोह	(एक रिपोर्ट)	संजयकुमार

युवा पीढी पर मंडराता नशे का बादल

(तिलैया सैनिक स्कूल की रजत जयन्ती समारोह के उपलक्ष्य में आन्तर सैनिक स्कूल निबंध प्रतियोगिता में तृतीय स्थान से पुरस्कृत निबंध।)

विकास कुमार वर्मा
कक्षा XII B

हमारी युवा पीढ़ी ही हमारे भविष्य की नींव एवं कर्णधार है। इसलिए हमें अपने भविष्य को सुखदायक बनाने के लिए इस पीढ़ी को मजबूत एवं सशक्त बनाना होगा। लेकिन आज की युवा पीढ़ी पर मंडराते नशे के बादल से हुई बरबादी की वर्षा किसी भी दिन तबाही के एक भयंकर बाढ़ का रूप लेकर किसी भी दिन हमारे स्वर्णिम भविष्य को तहस-नहस कर सकती है। इसलिए इस बाढ़ से बचने के लिए हम नवयुवकों को नशे के इस बादल की काली छाया से बचे रहने की शपथ लेनी होगी।

नशे के हर तजुरबे ने युवा पीढ़ी को खोखला बना दिया है। नशा करने के कई कारण हैं। किसी की खुशी उसके नशे का कारण बन जाती है तो किसी का गम। कोई अपने दोस्तों के चक्कर में पड़कर इसके अधीन हो जाता है तो कोई इसे उत्तेजना एवं साहस का साधन समझकर अपना लेता है जो क्षणभंगुर होता है।

नशे के व्यसन में लिप्त रहनेवाले वे पागल पंछी अपनी मंजिल को भी भूल जाते हैं। वे अपने गंतव्य से भटककर दूर नशे की घिनौनी अंधकारमय दुनिया में खोए रहते हैं। अगर वे इसके दुष्परिणामों पर गौर करें तो उन्हें अपनी भूल का पता चल जाएगा। अफीम, भांग, गांजा, चरस, कोकीन आदि का बुरा प्रभाव हमारे हृदय, स्वास-क्रिया दृष्टि आदि पर पड़ता है। इसका दुष्प्रभाव हमारे नाड़ी-मंडल पर भी पड़ता है जो जानलेवा सिद्ध हो सकता है।

इसका दुष्परिणाम अपने शरीर पर ही नहीं बल्कि परिवार एवं समाज पर भी पड़ता है। नशे में चूर एक व्यक्ति अपने अस्तित्व को खो देता है। उसका घर लड़ाई-झगड़े का अखाड़ा बन जाता है। इसका सेवन करने वाले इसकी प्राप्ति अवैध तरीकों से करते हैं जो उन्हें चोरी, तस्करी आदि जैसे कुकर्मों के लिए प्रोत्साहित करती हैं। इसलिए नशा इन सब

कुकर्मों की जड़ है और जो नशे का सेवन, व्यापार, मद्यपान आदि करता है वह समाज के नाम पर कलंक है, समाज-द्रोही है।

महात्मा गांधी ने ठीक ही कहा था— "अहिंसा सत्य का प्राण है, इसके बिना मनुष्य पशु है।" लेकिन नशे के जोश में मनुष्य कई हिंसक एवं वासनालुप्त काम कर बैठता है जो उसके पशुत्व का उदाहरण है।

आज हम देखते हैं कि नशे का यह घना बादल हमारी सभ्यता एवं संस्कृति पर भी छाता जा रहा है। हमारे देश के नवयुवक भी पश्चिमी देशों की देखा-देखी नशे के अधीन होते जा रहे हैं। मुख्यतः कालिजों एवं छात्रावासों में अपने माता-पिता से दूर रहनेवाले विद्यार्थियों को यह आसानी से अपने वश में कर लेती है। वे सिर्फ अपने अरमानों के पुल हवा में बाँधते रहते हैं।

वर्तमान स्थिति को देखकर ऐसा लगता है कि हम कम्प्यूटर युग में नहीं नशा-युग में प्रवेश कर रहे हैं। इसलिए इक्कीसवीं शताब्दी में सफलता के पथ पर अग्रसर होने के लिए हमारी सरकार को इस नशा के विरुद्ध आवश्यक कदम उठाने चाहिए। टी. वी., समाचार पत्रों, सिनेमा आदि द्वारा इसके दुष्परिणामों का प्रचार कराना चाहिए। स्कूलों में धर्म, सदाचार की नीति पढ़ाई जानी चाहिए। समाज में सजगता आनी चाहिए। नशे के साधनों को बेचनेवालों एवं सेवन करनेवालों को कड़ी से कड़ी सजा देनी चाहिए।

हमारी युवा पीढ़ी को अपने सुखी एवं सुन्दर भविष्य के लिए खुद भी सतर्क रहना होगा और बचना होगा उन्हें अपने ऊपर छाये नशे के बादल के प्रभाव से।

पाप के समय भी मनुष्य का ध्यान इज्जत की तरफ रहता है। वह पाप करते समय पाप से नहीं डरता, पाप के खुलने से डरता है।

— मुक्तिबोध

कोचिन-तेकडी-इडुक्की की सैर

मनीष कुमार
कक्षा XI अ

इस साल ग्यारहवीं कक्षा के लड़के सैर के लिए कोचिन, तेकड़ी और इडुक्की गए। हमारी यह सैर २९ जुलाई को शुरू हुई। हमारा यह कार्यक्रम कुल चार दिनों का था। हम लोग स्कूल से करीब आठ बजे रवाना हुए। सबसे पहले हम आलपी में रुके जहाँ हमने शीशे की बोतलें बनाने वाले कारखाने को देखा। इस कारखाने में सभी काम स्वचालित यंत्रों द्वारा ही रहा था और मजदूरों का काम केवल खराब बोतलों को हटाना, बाकी बोतलों को डिब्बे में बाँधना और गाड़ियों में लादना था। फिर हमें 'उदया स्टूडियो' ले जाया गया जहाँ कई मलयालम फिल्मों के दृश्य फिल्माए गए हैं। फिल्मों में इस जगह पर वैभवशाली महल या लुभावने दृश्य दिखाए जाते हैं, पर जब हम वहाँ पहुँचे तब एकदम उजाड़ था।

हमलोग फिर कोचिन के लिए रवाना हुए और वहाँ तीन बजे पहुँच गए। हमें नौसेना के बंदरगाह पर ले जाया गया। वहाँ हमें दुश्मनों द्वारा लगाए सुरंगों को नष्ट करने की विधि के बारे में बताया गया और वे उपकरण दिखाए गए जिनसे उन्हें नष्ट किया जाता है। फिर हमने करीब डेढ़ घंटे समुद्र में स्टीमर की सैर की। हमें भारतीय नौसैनिक पोत 'वीर' में भी ले जाया गया और जहाज के संचालन और संचालन उपकरणों के बारे में विस्तार से बताया गया।

अगले दिन हम 'सिग्नल स्कूल', 'Navigation and Direction स्कूल', और गोताखोरी के स्कूल की सैर के लिए गए। इन स्कूलों में नौसेना में भर्ती होनेवाले जवानों और अफसरों को नौसेना में प्रयोग होनेवाले उपकरणों और उसकी कार्यविधि के बारे में बताया जाता है। ये सब उनके प्रशिक्षण का ही अंग है।

इसके बाद हम कोचिन 'शिपयार्ड' गए जो भारत का सबसे बड़ा और विश्व के आधुनिकतम बंदरगाहों में से एक है। वहाँ बड़े-बड़े जहाजों के निर्माण और मरम्मत की व्यवस्था है। हमारी सैर के समय वहाँ एक विशालकाय जहाज अपने निर्माण के अंतिम चरण में था जिसमें बिजली की व्यवस्था की जा रही थी। और दूसरा अपने निर्माण के पहले चरण में था।

दोपहर को हम भा० नौ० पो० गरुड़ गए। यह कोचिन नौसैनिक अड्डे का हवाई अड्डा है। इसके हवाई पट्टे का उपयोग इंडियन एयरलाइंस भी किराये पर करती है। वहाँ हमने कई प्रकार के छोटे-बड़े हवाईजहाज और हेलिकॉप्टर देखे। इनमें अधिकांश प्रशिक्षण के लिए थे पर उनमें कुछ, लड़ाई के समय भी प्रयोग किए जा चुके थे।

अगले दिन हम तेकड़ी के लिए रवाना हुए। हमारे तेकड़ी पहुँचने का अपेक्षित समय तीन बजे था पर दुर्भाग्य से हम वहाँ आठ बजे रात में ही पहुँच सके। वहाँ हमने एक सांस्कृतिक कार्यक्रम का आयोजन किया जिसका सबने आनंद उठाया।

अगले दिन सुबह, हम पेरियार नदी में नाव की सैर के लिए निकले। यह नदी 'पेरियार टाइगर रिज़र्व' से होकर गुज़रती है। हमने दो घंटे इस नदी में नाव की सैर की पर इतने समय में हम हाथियों के दो झुंड, जंगली सूअरों का एक झुंड और कुछ जलपक्षियों को ही देख पाए। इनमें से हाथियों के एक झुंड को हमने बहुत करीब से देखा।

उसके बाद हम इडुक्की के लिए रवाना हुए जहाँ जलविद्युत निर्माणघर है। यह विद्युतघर पूरे केरल को साल भर बिजली देता है। हमने उन तीनों बाँधों को भी देखा जिनसे पानी इकट्ठा होकर वहाँ आता है। इनमें से एक बाँध इडुक्की में है जो बहुत विशालकाय है और आर्क (Arc) की शक्ल का है। अन्य दो बाँध चेरुतोणी और कुलमाव में हैं।

जलविद्युत घर मूलमट्टम में स्थित है। यह विद्युतघर एक पहाड़ी के अंदर तराश कर बनाया गया है और इसकी स्थिति का पता तब तक नहीं लगता जबतक हम उसके मुख्य-द्वार के आगे न हों। यह दुश्मनों के हवाई आक्रमण से पूरी तरह सुरक्षित है क्योंकि वे इसकी स्थिति का पता नहीं लगा सकते। जब हम भीतर गए तब हमें एक नक्शे के माध्यम से वहाँ की पूरी कार्यप्रणाली के बारे में समझाया गया।

हमारी इस चार दिन की सैर में पहले दो दिन बहुत व्यस्त थे जबकि हमें देखने के लिए इतनी चीजें मिली कि हमारे लिए हमेशा समय कम पड़ जाता था। पर बाद के दिनों में हमें अपना अधिकांश समय बस में यात्रा करते हुए बिताना पड़ा था। फिर भी हमारी कक्षा की यह सैर बहुत ही आनंददायक और मौज-मस्ती से भरी थी। हमारे कुछ साथी जो इस सैर में हमारे साथ नहीं आ पाए थे, वे निश्चय ही इस आनंद से वंचित रह गए।

★
★★

पंडित जवाहरलाल नेहरू—'एक आदरांजलि'

(बाल दिवस के अवसर पर प्रस्तुत भाषण)

कु० मेधा चिटंकर, कक्षा XI

इस वर्ष चौदह नवम्बर उन्नीस सौ नवासी को हम हमारे प्रधानमंत्री पंडित जवाहरलाल नेहरू की जन्म शताब्दी मनाने जा रहे हैं। मैं आपके सामने हमारे प्यारे चाचा नेहरू के बारे में दो शब्द कहूँगी। चाचा नेहरू का पूरा नाम जवाहरलाल मोतीलाल नेहरू था। आप की माता का नाम स्वरूपरानी था। जो धार्मिक विचारों की महिला थी। बालक जवाहर पर माता-पिता के अतिरिक्त मुन्शी मुबारक अली का भी प्रभाव पड़ा है जो बचपन में आज़ादी की कहानियाँ सुनाया करते थे। जिस कारण बालक नेहरू के अन्दर देश की स्वतंत्रता की भावना जागरित हुई।

सन् उन्नीस सौ बारह में नेहरूजी बॅरिस्टर बनकर भारत आए और वकालत करने लगे। सन उन्नीस सौ सोलह में पहली बार उनकी गांधीजी से भेंट हुई। और तब स्वतंत्रता आन्दोलन में कूद पड़े। देश सन् उन्नीस सौ सैंतालीस में आज़ाद हुआ और भारत की कृतज्ञ जनता ने अपने प्यारे नेता को प्रथम प्रधानमंत्री चुना। आपने ही हमारे देश को संगठित किया और इसे आर्थिक और वैज्ञानिक आधार प्रदान किया।

पन्द्रह अगस्त सन् उन्नीस सौ सैंतालीस को स्वतंत्र भारत के प्रधानमंत्री बनने के बाद से लेकर अंतिम समय तक नेहरूजी देश के निर्माण में लगे रहे और देश के सामने जो अनेक समस्याएँ हैं उनसे जूझते रहे।

चाचा नेहरू न केवल स्वतंत्रता-संग्राम के प्रमुख सेनानी थे, वे उच्च कोटि के साहित्यकार और विचारक भी थे। मेरी कहानी, विश्व इतिहास की एक झलक और भारत की खोज उनके प्रमुख ग्रन्थ हैं।

नेहरूजी थकना नहीं जानते थे। उनके लिए 'आराम हराम था'। और प्रगतिशील विचार जनतांत्रिक समाजवादी समाज रचना के वे समर्थक थे। विश्व मानवता में विश्वास रखते थे। वे विद्वान, देशभक्त, सत्यप्रेमी और अन्याय के प्रबल विरोधी थे। चाचा नेहरू बच्चों को बहुत प्यार करते थे इसी कारण

'आजादी के चालीस साल मेरी नजर में'

संजय कुमार—कक्षा XI

'आजादी के चालीस'। 1987 में जैसे 'हनुमान-चालीसा' हो गया। हर अखबार, हर राज्य की सरकार और खास तौर से केन्द्रीय सरकार ने बारम्बार रेडियो और टी. वी. पर हर्षोल्लास के साथ मनाया—'आजादी के चालीस साल'। सुन्दरियों के जीवन में जो महत्व होता है सोलह साल का, आजाद हिन्दुस्तान के राजनैतिक जीवन' में मानो बहुत बड़ा महत्व हो गया। सोलह, जी नहीं, चालीस साल का! देश ने आजादी के चालीस साल मनाये! सत्तारूढ़ पार्टी के ही नेतृत्व में देश आजाद हुआ था। आज से चार दशक पहले, यानि सन् 1947 में।

पहले देश परतंत्र था, 1947 में स्वतंत्र हुआ। अंग्रेज शासकों से मुक्ति मिली—देश आजाद हुआ, हम आजाद हुए और हम आजाद हैं। कुछ भी करने को आजाद हैं—चाहे वह किसी भी क्षेत्र में हो—किसी भी माने में। आम रास्ता जाम करके हम दुकान चला सकते है, गुमटी खोल सकते है, सरकारी जमीन का अतिक्रमण कर अपना भवन बनवा सकते है, बहाली के लिए घूस ले-दे सकते है, ट्रांसफर के लिए रिश्वत ले-दे सकते है, आपका बकाया वेतन है तो उसे 'रिलीस' करने के लिए 'परसेंट' तय कर सकते हैं। आज मार-पीट, चोरी-डकैती क्या, खुलेआम, दिन-दहाड़े किसी की भी हत्या करने—खून करने की आजादी है।

कौन आजाद नहीं आज हमारे देश में?! संतरी हो या मंत्री, प्रोफेसर हों या डॉक्टर, सब आजाद है। दफ्तरों में जाइए—न 'बाबू' मिलेंगे न 'साहब'। चपरासी भी आदेशपालक क्या बनेगा—अपने को 'राज्यपाल' से कम नहीं समझता। सचिवालय का कार्यालय हो या न्यायालय का। बिना 'माल-पानी' पाये चपरासी तक आपकी ओर मुखातिब नहीं होगा। न 'बाबू' लोग 'ड्यूटी' करते हैं, न अफसर।

आपका जन्मदिन चौदह नवंबर 'बाल-दिवस', 'शिशु-दिवस्' के रूप में मनाया जाता है।

हमें अपने चाचा नेहरू के जीवन से निडर, सत्यप्रेमी, विद्वान और अन्याय के प्रबल विरोधी बनने की प्रेरणा लेनी चाहिए।

जय हिंद !

'बाबू' लोगों को कैंटीन में देखिए, साहबों को 'टूर' पर। मंत्री दौरे पर हैं। सब आजाद जो हैं।

दुर्घटना, कोई चाहे मरे—कटे—क्या पड़ी है कि पुलीस समय पर पहुँच जाए, घटनास्थल पर और करे छान-बीन, करे धर-पकड़? वह भी तो आजाद है। सारा देश आजाद है। 'खाकी' भी आजाद है, 'खादी' भी।

आजादी के चालीस साल हो गए। हम सब आजाद हो गए। आज सरकार का कौन सा विभाग है जो आजाद नहीं?! चाहे वह नौकरी दिलाने का हो या नौकरी लेने का, चाहे भ्रष्टाचार का हो या बलात्कार का; प्रदूषण का, शोषण का, आचार-विचार का, आयात-निर्यात का या देह-व्यापार का। 'खाकी' और 'खादी' भी नर्म-गोश्त से खेलने को आजाद है। लेकिन क्या कुछ वह अबला कर सकती है?।

आजादी के इन चालीस वर्षों में अगर किसी चीज की उन्नति हुई है तो वह "प" की। यह "प" है—पैसा, पैरवी और पदवी। किसी की तूती बोलती है आज तो बस इस त्रिमूर्ति' की। असल में ये तीनों एक ही धरा के तीन धरातल हैं। इस पैसे के एक पहलू को देखिए तो पैरवी है और दूसरा पदवी। मतलब यह है जनाब कि अगर पैसा है तो पैरवी है और पैरवी है तो पदवी निश्चित। आखिर ये दोनों एक पैसे के दो पहलू हैं। हाँ, एक राज की बात और है—वह पैसा काला हो या सफेद, हरा हो या नीला, अपने अपने असली रूप में हो या रुपान्तर में। रुपान्तर में वह किसी सुन्दरी का अधखिला यौवन भी हो सकता है।।

हाँ ! जनाब, ऊपर के बिना जरब नहीं।

जीवन अविरत कर्म है, जब तक शरीर में शक्ति और सामर्थ्य है तब तक इस कर्म से मुंह नहीं मोड़ा जा सकता।

भगवतीचरण वर्मा

करिश्मा कपिल का

नवल किशोर
ग्यारहवीं कक्षा

रामलाल का पहला बेटा,
कपिलदेव कहलाता है।
गेंदबाजों की धुनाई करने में,
तनिक नहीं घबराता है।

चाहे मार्शल या हो कादिर,
दोनों ही एक बराबर हैं।
कपिल के बल्ले को खाकर,
बाउंड्री के बाहर जाते हैं।

जन्मा बन्दा छः जनवरी को,
छक्का ही उसका नशा है।
जिसके बिना दर्शक न झूमे,
जो कि उसे सुहाता है।

अपने देश में पहला है,
तीन सौ विकेट चुरानेवाला
कप्तानी में पहला है,
विश्वकप उठानेवाला।

गेंदबाजी में वही कपिल जो,
सबके छक्के छुड़ाता है।
कितने भी कोशिश करते तो,
तीनों विकेट उड़ाता है।

इस प्रकार हरियाना हरिकेन,
होरर का होरर कहलाता है
भारतवर्ष के पूर्ण शरीर पर
सर्वश्रेष्ठ ऑलराउंडर कहलाता है।

★
★★

आजादी बनाम अफ्रीका

अमर कुमार
वर्ग बारह

विश्व के द्वितीय विशालतम महाद्वीप अफ्रीका में, जहाँ अधिकांश देश लम्बे संघर्ष के बाद स्वाधीन हो चुके हैं, वहाँ दक्षिणवर्ती अफ्रीका में अफ्रीकीजन आज भी गुलामी से बदतर जीवन बिताने को मजबूर हैं। सन् 1970 के दशक के अंत तक लगभग समस्त अफ्रीका स्वाधीन हो गया. पर धुर दक्षिण में दक्षिण अफ्रीका और उसकी पश्चिमी सीमा से सटा हुआ नामीबिया दो ऐसे देश हैं, जहाँ अफ्रीकी पराधीन हैं, आर्थिक दृष्टि से फटेहाल और सामाजिक दृष्टि से हीन माने जाते हैं।

दक्षिण अफ्रिका विशाल और सुन्दर देश है। यह सोना, हीरा, प्लेटिनम और यूरेनियम जैसे बहुमूल्य और दुर्लभ खनिजों का भण्डार है। खेती व बागबानी खूब होती है। अल्पसंख्यक गोरे यद्यपि कुल आबादी के लगभग चौथाई से भी कम हैं, यहाँ के असली शासक हैं। उन्हें सभी अधिकार प्राप्त हैं और सभी सुख-सुविधाएं भी। इसके विपरीत यहाँ के मूल निवासी अफ्रीकी तिरस्कृत हैं। अपनी ही धरती पर बेगाने हैं। दिन-रात हर क्षेत्र में गोरों के हाथों अपमानित होना उनकी नियती बन गयी है।

प्रारम्भ से अफ्रीकियों ने शांतिपूर्ण आन्दोलन द्वारा न्यायोचित अधिकारों की माँग की थी। अफ्रीकी नेशनल कांग्रेस की स्थापना अफ्रीकियों को शांतिपूर्ण तरीके से लोकतांत्रिक अधिकार दिलाने के लिए की गई थी। जब शांतिपूर्ण तरीके से दक्षिण अफ्रीकी सरकार पर कोई असर नहीं हुआ तो अफ्रीकी नेशनल कांग्रेस ने सशस्त्र संग्राम का बिगुल बजाया। दक्षिण अफ्रीकी सरकार ने कांग्रेस पर प्रतिबंध लगा दिया।

दक्षिण अफ्रीका के साथ ही एक महत्वपूर्ण सवाल जुड़ा है, वह है नामीबिया की आजादी का। दक्षिण अफ्रीकी सेना ने नामीबिया पर प्रथम विश्वयुद्ध के दौरान कब्जा किया था। युद्ध समाप्त होने के बाद लीग आफ नेशन्स ने इस क्षेत्र को देखभाल के लिए दक्षिण अफ्रीका को सौंप दिया। द्वितीय युद्ध के बाद दक्षिण अफ्रीकी सरकार ने इसे अपना हिस्सा बना लिया। नामीबिया के लोगों ने आजादी के

लिए सशस्त्र संघर्ष चला रखा है। दक्षिण पश्चिमी संगठन (स्वापो) मुख्य संगठन है। जिम्बाब्वे, अंगोला, मोजाम्बिक आदि अफ्रीकी देशों ने मिलकर अपना संगठन बना रखा है। इन्हें, अग्रिम पंक्ति के देश (फ्रंटलाइन स्टेट्स) कहते है।

भारत प्रारंभ से ही अफ्रीकी देशों की आज़ादी का समर्थक रहा है। महात्मा गांधी से लेकर राजीव गांधी तक ने अफ्रीकियों के समर्थन में आवाज़ बुलन्द की है। महात्मा गांधी ने दक्षिण अफ्रीका में ही अहिंसा का प्रयोग किया था और शोषण के खिलाफ खुली चुनौती देकर विश्व भर का ध्यान आकृष्ट किया था। श्रीमती इन्दिरा गांधी प्रधानमंत्री बनने से पूर्व ही अफ्रीका में गहरी रुचि लेने लगी थी। राजीव गांधी तो अफ्रीका के लिए 'एक और गांधी' माने जाते है। इन दिनों वहां के रेगिस्तान में अनगिनत काले होठों ने एक नारे को चुना है – 'अफ्रीका ओ अफ्रीका, अब तो आज़ादी का नाम है अफ्रीका'। आशा है कि जल्द ही ये दोनों देश आज़ाद हो जाएँगे।

★ ★ ★

आज या कभी भी, देश की सुरक्षा के लिए शस्त्र बल से भी अधिक ज़रूरी है, देश का नैतिक बल, जनता का ऊँचा मनोबल'।

पं. जवाहरलाल नेहरू

क्रोध

श्री. गोविन्द ग. टेकाले
(संस्कृत – अध्यापक)

हाल ही में अमरिका के ड्यूक विश्वविद्यालय के वैद्यकीय विभाग द्वारा शीघ्र ही प्रकाश्यमान अनुसंधान की एक झलक में पाया गया है कि क्रोध अर्थात् गुस्सा व्यक्ति की मृत्यु का एक कारण बन सकता है। हमारे शास्त्रों में क्रोध को मनुष्य के षड्रिपु अर्थात् छः शत्रुओं में एक माना गया है। श्रीमद् भगवद्गीता के दूसरे अध्याय के इन श्लोकों में क्रोध के बारे में सुंदर विवरण है।

"ध्यायतो विषयान्पुंसः संगस्तेषूपजायते।
सङ्गात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते॥
क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः।
स्मृतिभ्रंशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात् प्रणश्यति"॥

अर्थात् विषयों का चिन्तन करनेवाले पुरुष को उन विषयों में आसक्ति हो जाती है और आसक्ति से उन विषयों की कामना उत्पन्न होती है और कामना में विघ्न पड़ने से क्रोध उत्पन्न होता है। क्रोध से अविवेक अर्थात् मूढभाव उत्पन्न होता है और अविवेक से स्मरणशक्ति भ्रमित हो जाती है और स्मृति के भ्रमित हो जाने से बुद्धि अर्थात् ज्ञानशक्ति का नाश हो जाता है और बुद्धि के नाश होने से यह पुरुष अपने श्रेय-साधन से गिर जाता है।

दैनंदिन व्यवहार में क्रोध पर काबू पाकर संतुलित आचरण करने की आवश्यकता है।

चित्त यदि निर्मल नहीं, तो वह प्रेम व्यर्थ है।
पशुता की ओर है वह खींचता मनुष्य को॥

– निराला

हम पंडितजी कहलावैं ही ।

निरंजनकुमार निराला
कक्षा बारहवी

ठिठुर ठिठुर के काटें हि जाड़ा,
बेरमी के सुलगावें ही
हम पंडितजी कहलावें ही ।

अकेलो सम्भता सिखलावें ही,
साहस कथा जन सुनावें ही,
मंदिर में रंग जमावें ही,
हम पंडितजी कहलावें ही ।

जजमानों के काम करवावें ही,
दाता के पास हाथ फैलावें ही;
दक्षिणा में पैसा माँगें ही !
हम पंडितजी कहलावें ही ।

हम पूजा पाठ करावें ही,
ऐसे ही दिन हम काटें ही ।
ठिठुर - ठिठुर के काटें ही जाड़ा,
बेरमी के सुलगावें ही
हम पंडितजी कहलावें ही ।

देखो हँस न देना

संग्रहकर्ता— रामानंद सागर
कक्षा XI

१. किसी कक्षा में एक शिक्षक कुछ पढ़ा रहे थे। लेकिन उनके धीरे बोलने के कारण पीछे बैठे लड़के कुछ भी सुन नहीं पाते थे तभी एक लड़का :

सर, थोड़ा Volume बढ़ा दीजिए।

इसका असर मास्टरसाहब पर पड़ा और वे जोर से बोलने लगे, तभी

वही लड़का : सर, अब थोड़ा rewind कर दीजिए ।

उस दिन से मास्टरसाहब का धीरे बोलना प्रायः खत्म हो गया।

२. एक सम्मेलन में एक सज्जन को "भारत एक है" विषय पर भाषण देने को कहा गया। वे कहने लगे, "मैं जब दक्षिण भारत की यात्रा पर निकला तो लोगों ने मुझे मोटा कहकर चिढ़ाया और जब पश्चिम भारत गया तो भी यही सुना; यहाँ तक कि उत्तर भारत में भी मुझे इसी नाम से पुकारा गया।

इससे साफ जाहिर होता है कि भारत एक है।

३. आज की हिन्दी का एक नमूना
मम्मी, अंकल को विश करो। सिस्टर की मैरेज के लिए मैंने 4 days की application put up करा दी है। भई Poetry मेरा first love है।

सांसदों की हिन्दी—In the mean time House को यह decide करना है मोया के हम उस के लिए competent है भी या नहीं ? फिर भी यह सच है कि 'हिन्दी के बिना देश गूँगा है।

मुखिया साहब का घोड़ा

निरंजन कुमार निराला
कक्षा बारहवीं

मुखिया साहब को अपने बेटे के विवाह में एक बहुत ही सुंदर घोड़ा मिला था। जब उसका प्रथम शुभागमन उस गाँव के उनके दरवाजे पर हुआ, तो अगल-बगल के छोटे गाँववालों की भीड़ लग गयी। सभी के मुँह से घोड़े के बारे में प्रशंसक बात होने लगी, कि घोड़ा बड़ा ही प्रिय एवं आकर्षक है। ऐसे भी घोड़ा गाँव में किसी के पास नहीं होता, अगर जिसके पास होता है तो लोग उसे लक्ष्मीपुत्र समझते हैं। मुखिया साहब ऐसे भी जमींदार परिवार के थे, अब लक्ष्मीपुत्र कहलाने में कोई सन्देह नहीं रह गया - क्योंकि उनके पास पैतृक सम्पत्ति तो थी ही और दूसरे उनके पास अब घोड़ा भी था।

पहले घोड़े का खूब मान सम्मान हुआ। वे उसके खाद्य पदार्थ में किसी प्रकार की कमी नहीं होने देते। यहाँ तक कि उसकी देखभाल एवं मालिश के लिए एक नौकर भी रख लिया। वे गाँव के किसी अन्य आदमी को छूने तक नहीं देते। पहले तो पैदल चलते, लेकिन अब जरा काम के लिए भी घोड़ा कसवाते। अगर कोई रिश्तेदार आता तो उसकी प्रशंसा करते और उनको चढ़ाते। चढ़ानेवाले के मुख से अत्यधिक प्रशंसा होती और मुखिया साहब को आत्मसंतोष। लेकिन—यह खुशी थोड़े ही समय तक रही।

मुखिया साहब और घोड़े का दुर्भाग्य ज्यादा दूर नहीं था। मुखिया साहब के घर में बँटवारा हुआ। घोड़े के बँटवारे में मुखिया साहब के भाई से खूब लड़ाई हुई। अंत में घोड़ा मुखियासाहब के हिस्से में आया और आता भी क्यों नहीं यह तो उनके बेटे के दहेज का है। इन सब कारणों से परिवार के अन्य सदस्यों पर अविश्वास करने लगे। यहाँ तक कि नौकर को भी हटा दिया।

अब घोड़े की देखभाल भी कम हो गयी। घोड़े की आँख अब खराब होने लगी थी। आँख से बराबर पानी गिरते रहता। पहले तो दिखाए, कुछ सुधार हुआ पर पूरा ठीक नहीं हुआ। अब उसके आँख की रोशनी जाती रही। कभी चलते समय ठोकर खाता तो मुखिया साहब घर पहुँचकर उसकी पूरी मरम्मत करते। खाने में कमी कर देते अतः घोड़ा बड़ा ही कमजोर हो गया था फिर भी अपनी बेटी की

चाचा नेहरू और राष्ट्रीय एकता

(CBSE द्वारा आयोजित निबंध प्रतियोगिता में प्रथम सौ निबंधों में चुना गया निबंध)

कु० कंवलप्रीत घुम्मन कक्षा X

राष्ट्रनायक जवाहरलाल नेहरु का जन्म इलाहाबाद में सन् 1889 में हुआ था। पंडित् नेहरु हमारे देश के प्रथम प्रधानमंत्री थे। पंडित नेहरु बच्चों को बहुत प्यार करते थे। बच्चे नेहरु जी को चाचा कहते हैं। इस वर्ष हम उनकी जन्म शताब्दी मना रहे हैं!

राष्ट्रीय एकता पश्चिम की राजनीति द्वारा दिया गया एक विचार है। स्वतंत्रता के पश्चात् भारतीय नेताओं के विचारों का राष्ट्रीय एकता की ओर आकर्षित होना स्वाभाविक था। भारत का इतिहास एक ऐसा ज्वलंत उदाहरण था जहाँ एकता के अभाव में भारत को गुलामी की जंजीरों में जकड़ने पर मजबूर कर दिया था। इतिहास के तथ्य इस ओर, बार-बार संकेत करते हैं कि भारत की परतंत्रता का मुख्य कारण राष्ट्रीय एकता का अभाव था।

जवाहरलाल नेहरु स्वतंत्र भारत के प्रथम प्रधानमंत्री के रूप में सामने आए। सदियों से परतंत्रता की आग में झुलसने के बाद, नई स्वतंत्रता भारत के लिए एक चुनौती के रूप में प्रखर हो उठी। इस चुनौती को स्वीकार किया पं० नेहरु ने। भारत की सदियों पुरानी पराधीन जनता के बहते हुए आँसुओं को पोंछ डालने का बीड़ा उठाया। उनके शब्दों में "हमारे पीढ़ी के सबसे महान व्यक्ति (महात्मा गाँधी) की कामना रही है कि प्रजा के आँसू पोंछे जाए। यह हमारी सामर्थ्य के बाहर हो सकता है, लेकिन जब तक आँसू हैं कष्ट है तब तक

शादी में वे अपने दरवाजे की शोभा बढ़ाना चाहते थे। शायद पशु भी पहले समझ लेता है। उसने दो दिन से कुछ भी नहीं खाया। जब उनके दरवाजे पर बत्तियाँ झिलमिला रही थी, सभी एक दूसरे से गले मिल रहे थे, बाजे बज रहे थे, तभी घोड़ा गिरा और फिर न उठा। अचानक सभी चीजें बन्द हो गयीं। अधिकांश के चेहरे उदास पड़ गये।

जो कभी मुखिया साहब के दरवाजे का शृंगार और लक्ष्मी का रूप लेकर आया था वह आज उनके दरवाजे पर बेजान पड़ा था। उसकी मृत्यु से उसके हमदर्दों को चोट पहुँची, बारात के आनन्द में कितनों की आँखें गिली हुई पर मालिक को उसकी दयनीय मृत्यु छू सकी या नहीं कुछ कहा नहीं जा सकता।

हमारा काम पूरा नहीं होगा"। और इसी धारणा को लेकर चाचा नेहरू अंतिम क्षण तक भारत के दीन दुखियों के आंसू पोंछने तथा कष्ट दूर करने में लगे रहे। 'आराम है हराम' का नारा लेकर जीवन पर्यन्त देश सेवा में जुटे रहे।

भारत के कर्णधारों में पण्डित नेहरू का अद्वितीय स्थान है। नेहरू जी के समान देश भक्त, निर्बल और पिछड़े वर्गों के हमदर्द, एवं विश्व मानवता में विश्वास रखनेवाले नेता विश्व में विरले ही मिलते हैं। देश के स्वतंत्रता आंदोलन की ओर उनका ध्यान उस समय आकर्षित हुआ जब वह इंगलैंड में वकालत और विज्ञान की ऊँची शिक्षा प्राप्त करने गए थे। और वहीं से आरंभ होता है उनके जीवन का संघर्ष। इसी काल में गांधीजी के आदर्शों की तरफ आकर्षित होकर नेहरू जी ने अपनी वकालत की तिलांजली दे दी और पूर्ण रूप से स्वतंत्रता संग्राम में कूद पड़े। उनकी अध्यक्षता में 1929 में कांग्रेस ने पूर्ण स्वतंत्रता की प्राप्ति का लक्ष्य घोषित किया। पंडित नेहरू का निर्भीक एवं स्पष्टवादी व्यक्तित्व उनको स्वतंत्रता के उपरांत देश के प्रथम प्रधानमंत्री के रूप में उभार कर लाया।

वह यह थे कि देश की प्रगति तभी हो सकती है जब देश में बड़े २ कारखाने सिंचाई के साधन, कृषि के विकास के लिए उपकरण, उपलब्ध हो सकें। यह शांति के दूत देश की उन्नति के साथ-साथ संसार में भी शांति का पैगाम पंचशील के सिद्धांतों को लेकर अग्रसर हुए।

वह यह भली भांती समझते थे कि भारत की प्रगति तभी संभव है जब भारत का हर नागरिक यह महसूस करे कि वह अखंड भारत का अंग है और भारत की अखंडता में ही राष्ट्र की भलाई है।

किसी देश की अखंडता उस देश की आत्मनिर्भरता, देशवासियों की खुशहाली एवं उनमें एक जुट रहने की भावना पर निर्भर करता है। इसलिए पं० नेहरू ने भी राष्ट्रीय एकता को बनाए रखने के लिए कई कदम उठाए।

भारत वर्ष एक ऐसा देश है जिसमें कोस कोस पर भाषा के साथ-साथ सामाजिक एवं सांस्कृतिक भिन्नताएँ देखने को मिलती हैं। इन विभिन्नताओं का अंग्रेजी सरकार द्वारा पैदा की गई दरार ही भारत और पाकिस्तान का बंटवारा करने का मुख्य कारण बनी। पं० नेहरू यह जानते थे कि भारत जैसे विशाल देश में अगर जांत पांत के भेद-भाव को न मिटाया गया, यदि अनुसूचित जातियों को गरीबी के सिर से न उठाया गया, देश के विभिन्न प्रांतों के बीच में नदियों के पानी एवं सीमा रेखाओं के मतभेदों को दूर नहीं किया गया तो राष्ट्रीय एकता एक स्वप्न बन कर रह जाएगी। इन सब बातों को ध्यान में रखते हुए उन्होंने भारतीय संविधान में भारत के हर नागरिक को समान अधिकार दिए।

पं० नेहरू ये जानते थे कि किसी भी देश की पहचान अन्तर्राष्ट्रीय स्तर पर बनाए रखने

(शेष पृष्ठ 18 पर)

हिन्दी दिवस समारोह 1988

(एक रिपोर्ट)

संजय कुमार
कक्षा XII

हिन्दी-दिवस मनाने के लिए एक विशेष सभा का आयोजन किया गया। सभा की अध्यक्षता हमारे स्कूल के प्रधानाध्यापक महोदय मेजर जे. एस. थुम्मन ने की। सभा की शुरुआत हिन्दी गान से हुई। 'शोभित हो बन भारतमाता की पहली जयमाला' इस स्कूल गीत का सामूहिक गायन हुआ। उसके बाद कृष्णनकुट्टी नायरजी हिन्दी के अध्यापक ने कवीन्द्र रवीन्द्रनाथ द्वारा लिखित प्रार्थना पढ़ी।

'जहाँ हृदय में निर्भयता है और मस्तक अन्याय के सामने नहीं झुकता, जहाँ ज्ञान का मूल्य नहीं लगता ......प्रभु उस दिव्य स्वतंत्रता के प्रकाश में मेरा देश जाग्रत हो'। उसके बाद बारहवीं कक्षा के एक छात्र विकास कुमार ने आज के समाचार, प्रस्तुत किए।

अब हमारे हिन्दी अध्यापक श्री विटेकर जी ने प्रस्ताविक भाषण किया। उन्होंने बताया कि हिन्दी हमारी एकता का प्रतीक है। और देश के उत्थान के लिए परम आवश्यक है। उन्होंने छात्र-छात्राओं से अनुरोध किया कि उन्हें कई भाषाओं का ज्ञान प्राप्त करना चाहिए और हिन्दी का विशेष रूप से क्योंकि हिन्दी ही उन्हें देश के अन्य भागों से जोड़ेगी, एक हृदय हो भारत जननी का स्वप्न तभी साकार होगा।

फिर श्री टेकाले जी संस्कृत के अध्यापक ने केरल के राजा स्वाति तिरुनाल की कृतियों का उल्लेख कर उनका एक हिन्दी पद भी गाकर सुनाया।

अब श्री के. के. विश्वनाथन हिन्दी अध्यापक की बारी थी। उन्होंने बड़ा ही जोशीला भाषण दिया जिसमें हिन्दी के प्रचार की आवश्यकता—उसमें आनेवाली कठिनाइयों का जिक्र था। उन्होंने बताया कि हिन्दी के प्रचार में तीन बाधाएं मुख्य हैं—

अंग्रेजी के प्रति अंधभक्ति
राजनैतिक स्वार्थ
प्रांतों की अपनी भाषाओं के प्रति उदासीनता

इसके बाद बारहवीं के छात्र संजय कुमार ने सभा के सामने हिन्दी का महत्व बताकर सभा में यह संकल्प प्रस्तुत किया कि हम हिन्दी के प्रचार-प्रसार में सक्रिय भाग लेंगे।

इस केबाद स्कूल के छात्र-छात्राओं ने कविता पाठ किया। सातवीं कक्षा के अजयराज ने

सुब्रह्मण्य भारती की 'एंगल नाड' कविता का हिन्दी अनुवाद प्रस्तुत किया। आठवीं कक्षा की दो छात्राएँ देवता और रजिन ने माखन लाल चतुर्वेदी जी की अमर कविता 'पुष्प की अभिलाषा' गाकर सुनाई। आठवीं के छात्र मेहुल और किशोर ने 'भरतदेश जयगान' सुनाया। नवीं कक्षा के छात्र अविनेश और सुरज ने कबीर के दोहे पेश किए। अंत में मुख्य अध्यापक मेजर जे. एस. कुम्मन महोदय के अध्यक्षीय भाषण के बाद सभा समाप्त हुई।

(पृष्ठ 16 से)

के लिए एवं सारे देश के विभिन्न जातियों, विभिन्न राज्यों की जनता को एक करने के लिए देश की एक भाषा का होना आवश्यक है। उनका यह कहना था कि विदेशियों द्वारा थोपी गई अंग्रेजी भाषा को हम थोड़े समय के लिए काम चलाऊ भाषा का रूप तो दे सकते हैं लेकिन देश की एकता के लिए हमारी राष्ट्रभाषा का होना बहुत जरूरी है क्योंकि देश की सभी जनता सही माने में एक तब कहलाएगी जब सभी लोग चाहे वह पूरब, पश्चिम या उत्तर दक्षिण से हों वह एक ही भाषा में बात कर सकें।

पं० नेहरू यह भी जानते थे कि जनता में राष्ट्रीयता की भावना, एकता की भावना तभी हो सकती है जब सभी को एक समान सामाजिक सुरक्षा दी जाए, जब सभी को एक समान मौका दिया जाए। चाचा नेहरू जानते थे कि अगर देश को प्रगति की ओर लेकर जाना है तो देश में समाजवाद का लाना बहुत जरूरी है। देश में गरीबी और अमीरी और गरीबी के स्तरों में जो अन्तर है, उसको कम करना अनिवार्य होगा और यह तभी हो सकता था जब देश को, देश के सभी स्रोतों का प्रयोग करते हुए शीघ्रता से देश को प्रगति की ओर ले जाएँ। देश जब प्रगती करता है देश में खुशहाली होती है, देश की गरीबी दूर होती है तो स्वयमेव ही सभी के दिलों में एकता की भावना जागरूक हो उठती है। इन सब बातों को ध्यान में रखते हुए पंडित नेहरू ने देश में बड़े-बड़े कारखानों को बढ़ावा दिया जिससे गरीबी दूर होने के साथ-साथ जनता को नए-नए रोजगार भी उपलब्ध हुए। आज कृतज्ञ भारतीय जनता अपने इस प्यारे नेता को याद में शत-शत प्रणाम करती है और उसे श्रद्धासुमन अर्पित कर रही है।

जय हिन्द। जय चाचा नेहरू।

★
★★

മലയാള വിഭാഗം

ഉള്ളടക്കം

1.	ഒരു സ്വപ്നഗാനം	കവിത	രാജീവ് ഡി. മേനോൻ
2.	ഒറ്റയടിപ്പാത	മിനിക്കഥ	രാമപ്രസാദ് ബിസ്മിൽ
3.	ആശാനെക്കുറിച്ചൊരു പഠനം	ലേഖനം	ബൈജു ജെ. എസ്.
4.	മാത്യുസാർ കരയുന്നു	വിനോദം	പ്രകാശ് എസ്.
5.	നിഴലുകം	ചെറുകഥ	ബോബി സിറിയക്
6	യുദ്ധം	മിനിക്കഥ	സാബു ടി. ഡി.
7.	ഒരു വിനോദയാത്ര	ലേഖനം	അജയകുമാർ റ്റി.
8.	മണൽത്തരികളേ, വഴിതെളിച്ചാലും	ചെറുകഥ	ലൂയി ഫിഷർ
9.	ഒരു നല്ല നാളേക്കുവേണ്ടി	മിനിക്കഥ	അരുൺകുമാർ എസ്.
10.	യാത്ര	ചെറുകഥ	ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ പി.
11.	ടി. എസ്. എലിയട്ട്	ലേഖനം	പി. മുഹമ്മദ് കുഞ്ഞി

ഒരു സ്വപ്നഗാനം

രാജീവ് ഡി. മേനോൻ.
റോൾ നമ്പർ: 2323, ക്ലാസ് 9 സി.

മുകിലിന്റെ മിഴികളീറനണിഞ്ഞു;
ഹൃദയത്തിലായിരം ശരമാരി പെയ്തു.
ഒരു യുഗസന്ധ്യതൻ വേർപാടിലൊന്നായ്
താരങ്ങളും ഗദ്ഗദം പൂണ്ടുനിന്നു.

ഇടിമിന്നൽ വീണതമ്പുരു മീട്ടി
ശരമാരിപോലൊരു പേമാരി പെയ്തു.
മഴമാറി, ചന്ദ്രൻ ചിരിതൂകി നിന്നു;
താരങ്ങളുത്സാഹമോടെ മിന്നി.

പാടുന്നു ഞാനീ നിമിഷങ്ങളിൽ
കഥയില്ലാത്തൊരു സ്വപ്നഗാനം.
ഉണരൂ, നീയെൻ ഗാനമേ,
ഉണരൂ, നീയെൻ മധുര ഗാനമേ!

ഒററയടിപ്പാത

രാമപ്രസാദ് ബിസ്മിൽ
റോൾ നമ്പർ 1910
ക്ലാസ് XII എ.

അയാൾ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

കളകളം പാടുന്ന പുഴകളെയും പച്ചവിരിച്ച വയലുകളെയും ഗ്രാമവീഥികളെ തഴുകിയുണർത്തുന്ന മന്ദമാരുതനെയും ഉപേക്ഷിച്ച് അയാൾ നടന്നു.

ചെമ്മൺപാതകളും, ഇടവഴിയോരങ്ങളും അയാളെ നോക്കി അർത്ഥഗർഭമായി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

അയാൾ പിന്നെയും മുന്നോട്ട് നീങ്ങി. ഒററയടിപ്പാത മാത്രം അയാൾക്കു പുറകിൽ നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്നു.

"ഒന്നു നിൽക്കൂ" ഒററയടിപ്പാത കെഞ്ചി.

അയാൾ നിന്നില്ല. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. മുന്നോട്ടുതന്നെ നടന്നു.

ഒററയടിപ്പാത അയാൾക്കു പുറകിൽ എഴുന്നേററിരുന്നു.

"ഹേയ്, നിൽക്കൂ" ഒററയടിപ്പാത വിളിച്ചു.

അയാൾ നിന്നില്ല. കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

ഒററയടിപ്പാത അയാൾക്കു പുറകിൽ എഴുന്നേററു നിന്നു.

"നിൽക്കെടാ അവിടെ"! ഒററയടിപ്പാത ഗർജ്ജിച്ചു.

അയാൾ നിന്നില്ല. മുന്നിൽ അതിദൂരെ കാണുന്ന കോൺക്രീററ് വനങ്ങളിലേക്ക് കുതിച്ചു പാഞ്ഞു.

ഒററയടിപ്പാത പുറകെയും.

പെട്ടെന്ന്...........പെട്ടെന്ന് ഒററയടിപ്പാത തളർന്നുവീണു.

കാരണം അയാൾ പട്ടണത്തിലെത്തിയിരുന്നു.

—•—

ആശാനെക്കുറിച്ചൊരു പുറം

ബൈജു ജെ. എസ്.
ക്ലാസ്; 10 ബി.
റോൾ നമ്പർ 2137

കവികൾ അമരൻമാരാണ്. തലമുറതോറും ജനങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തെയും, വിശ്വാസത്തെയും, ജീവിതമൂല്യങ്ങളെയും അവർ തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കുന്നു. ആസ്വാദകർക്ക് അവർ ഊർജ്ജം നൽകുന്നു. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള മനുഷ്യർ ഈ യുഗതേജസ്സുകളെ കീർത്തിയോടെ സ്മരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രഥമഗണനീയനാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാൻ.

കേരളത്തിന്റെ ഉദാത്ത സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല പ്രതീകമാണ് അദ്ദേഹം. ചെറുപ്പത്തിൽ 'കുമാരു' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആശാൻ പിന്നീട് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പോലും അംഗീകാരം പിടിച്ചുപററി. ഇതിനുദാഹരണമാണല്ലോ വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനിച്ച പട്ടും വളയും. സാഹിത്യ–സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ – ഭരണ, സാമൂഹ്യ - വിദ്യാഭ്യാസ രംഗങ്ങളിലെല്ലാം ദൃഢനിശ്ചയത്തോടും, വ്യക്തമായ ധാരണയോടും കൂടി പൊരുതിയ ഈ മഹാൻ മലയാള സാഹിത്യത്തിന് നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ അവിസ്മരണീയമാണ്. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിലൂടെ തന്റെ ഊർജ്ജം പ്രസരിപ്പിച്ച ഈ ശക്തിശാലി മഹാകാവ്യം എഴുതാതെ തന്നെ മഹാകവിയായി. അത്ര മനോഹരങ്ങളും ഗംഭീരവുമായിരുന്നു ആശാൻ കവിതകൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതശൈലിയും കർമ്മസിദ്ധാന്തങ്ങളും അനുകരണീയങ്ങളാണ്. ആശാന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിനും കാവ്യശില്പത്തിനും ഏറെ പ്രസക്തിയുള്ള കാലഘട്ടമാണിത്. എല്ലാ തലമുറകളിലും പെട്ടവർക്ക് ഒരുപോലെ പഠനാർഹങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യ സംഭാവനകൾ. പതററാത്ത കാൽവയ്പുകളോടെ മുന്നേറിയ ആ മഹാന്റെ കവിതകൾക്കും കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും മററുള്ളവരുടെ കവിതകളിൽനിന്നും കഥാപാത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ഒരു പ്രത്യേകത കാണാൻ കഴിയും. കരുണയും, വീണപൂവും ആശാന്റെ കല്പനാസൃഷ്ടികളാണ്. ആശാന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളെ അപഗ്രഥനം ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്ക് ആശാന്റെ പ്രതിച്ഛായ അവരിൽ കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

ബ്രഹ്മജ്ഞാനം മാത്രമല്ല ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരംകൂടി ഉള്ള ഒരു ജ്ഞാനിയായിരുന്നു ഈ ഉജ്ജ്വല പ്രതിഭ. ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ ജഡാവസ്ഥ

കളെ ചൈതന്യോഷ്മളമാക്കിയ അഭിനവ മന്ത്രമാണ് ആശാൻ കവിതയെന്ന് മരിക്കൽ പ്രശസ്ത സാഹിത്യ നിരൂപകൻ പ്രൊ: സുകുമാർ അഴീക്കോട് പറയുകയുണ്ടായി. ആശാൻ കവിതയുടെ മാത്രം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയും കഥാപാത്രവും പ്രമേയവും ഒരുപോലെ പൂർണ്ണമായിരിക്കണം. വാല്മീകിയിൽ നിന്നും വ്യാസനിൽ നിന്നും മറ്റും ലഭിച്ച അറിവ് ആശാൻ ശരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. അവരുടെ കവിതകളുടെ പൂർണ്ണതയും അതിന്റെ മേൻമയും അദ്ദേഹം ശരിക്കും മനസിലാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ കിട്ടിയ അറിവ് പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു കിട്ടിയ നിധിപോലെ അദ്ദേഹം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു.

മലയാളം മാത്രമല്ല മററു പല ഭാഷകളും സരളമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ആശാന് കഴിയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഡയറിക്കുറിപ്പുകരം എഴുതുന്നത് ശുദ്ധമായ ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. പണ്ഡിതോചിതമായ തമിഴിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനം അഗാധമായിരുന്നു. ബംഗാളിൽ (കൽക്കട്ടയിൽ) വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്ത ആശാന് ബംഗാളിയും അല്പം ഹിന്ദിയും കൈകാര്യംചെയ്യാൻ നല്ല വശമായിരുന്നു. പ്രശാന്തഗംഭീരനും സാധാരണക്കാർക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവനുമായിരുന്നു ആശാൻ. കവിതയിൽ പദങ്ങരം പ്രയോഗിക്കുമ്പോരം അളന്നും തൂക്കിയും മാത്രമേ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. ആശാൻ "ആശയഗംഭീരൻ" മാത്രമായിരുന്നില്ല. ഒരു നല്ല ഭരണനിപുണൻകൂടിയായിരുന്നു. 1905-ലെ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട തിരുവിതാംകൂർ നിയമസഭയിലേക്ക് അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. വളരെയധികം ചെപ്പാടുകരം സൃഷ്ടിച്ചെങ്കിലും ഒടുവിൽ ഗവൺമെൻറ് അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിനിധിയായി അംഗീകരിച്ചു. ആശാന് നിയമസഭാസാമാജികനായിരിക്കാൻ ആവശ്യമായ യോഗ്യത ധാരാളം ഉണ്ടെന്നു തനിക്ക് ബോദ്ധ്യം വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് ദിവാൻ കൃഷ്ണൻനായർ പ്രഖ്യാപിച്ചതിനെ തുടർന്നായിരുന്നു ഈ നിയമനം. ഭരണരംഗത്ത് അദ്ഭുതവിക്രമം കാട്ടിയ പ്രതിഭാശാലിയും കർമ്മകുശലനുമാണ് ആശാൻ.

ലോകക്ഷേമോത്സുകനും സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവുമായിരുന്ന ആശാൻ അകാലത്തിൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. പ്രസംഗങ്ങളിലും പ്രശംസനീയമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ജീവിതമെന്തെന്ന് സ്വന്തം ജീവിതം മുഖേന അദ്ദേഹം നമുക്കു കാട്ടിത്തന്നു. ആ മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കാൻ പുതിയ തലമുറ സന്നദ്ധമായെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവ് സന്തോഷിക്കുമായിരുന്നു.

മാത്യുസാർ കരയുന്നു

പ്രകാശ് എസ്.
റോൾ നമ്പർ 1958
ക്ലാസ്സ് XII

ആരും വിശ്വസിക്കില്ല. അതെ, നേരിൽക്കാണാതെ ആരും വിശ്വസിക്കില്ല.

— മാത്യുസാർ കരയുന്നു!

എപ്പോഴും കളിച്ചു ചിരിച്ചു നടക്കുന്ന, സരസൻമാരിൽ സരസനായ, ഞങ്ങളുടെ ഗുരുനാഥൻ — മാത്യുസാർ. അദ്ദേഹം കരയുന്നു !

സ്കൂളിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽ വച്ചാണ് ഞാനും ജയരാജനും അതു കണ്ടത്. ഞങ്ങളെക്കണ്ട്, തിരിഞ്ഞുനിന്ന് കരച്ചിലടക്കാൻ പാടുപെടുകയാണദ്ദേഹം. ഞങ്ങളിരുവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെയരുകത്തെത്തി.

"സാർ...." ഞാൻ വിളിച്ചു.

"ഉം ? " ചോദ്യരൂപത്തിലുള്ള ഒരു മൂളലും കൂടെയൊരു തേങ്ങലും. ഞങ്ങരം അന്ധാളിച്ച് പരസ്പരം നോക്കി.

മാത്യുസാർ കരയുന്നു!

"സർ", "സാർ...." ഞങ്ങളിരുവരും മാറി മാറി വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം മുഖമുയർത്തിയില്ല.

കണ്ണടയൂരി, കർച്ചീഫുകൊണ്ട് കണ്ണുനീരൊപ്പി, സാർ സ്കൂളിനു നേരെ നടന്നു. കൂടെ ഞങ്ങളും. സ്കൂളിനു മുൻപിലുള്ള സിമിൻറിട്ട ബഞ്ചിൽ അദ്ദേഹമിരുന്നപ്പോരം ഞങ്ങളിരുവരും മുൻപിൽ നിന്നു.

"ശ്ശേ........സാർ ....വല്ലവരും കണ്ടാൽ....." ജയരാജനെ ഞാൻ പുരിപ്പിച്ചു. "ആകെ നാണക്കേടാവും."

ജയരാജൻ മുഖമൊന്നു ചുളിച്ചുപിടിച്ച്, സങ്കടം കലർന്ന ഒരു ആകാംക്ഷാഭാവത്തോടെ സാറിനെ നോക്കി അങ്ങനെ നിലകൊള്ളുകയാണ്.

സാറിന്റെ ശിഷ്യനായുള്ള ഏഴു വത്സരങ്ങളിലാദ്യമായാണ്, ഞാനിതു കാണുന്നത്. ദിവസങ്ങരംക്കകം, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പട്ടികയിലേക്ക് തള്ളപ്പെടുന്ന ഞങ്ങരംക്കിതാ........... സാറിന്റെ മറെറാരു മുഖംകൂടി!

"എന്താ സർ!" ജയരാജൻ അന്വേഷിച്ചു. ഞാനും അതാവർത്തിച്ചു.

സാർ മുഖമുയർത്തി, പെട്ടെന്നൊരു ചോദ്യം. "വെൻ വിൽ യൂ ഗോ ഹോം? നിങ്ങളെന്നാടോ വീട്ടിൽ പോകുന്നത്?"

"സർ, മറ്റന്നാൾ" ഞാനുത്തരം പറയുമ്പോഴും, ആ ചോദ്യത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെപ്പററി ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നൊരു തേങ്ങൽ! സാർ കരച്ചിൽ പുനരാരംഭിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ 'സാർ' വിളിയും.

അദ്ദേഹം ശ്രമപ്പെട്ട് തേങ്ങലടക്കി. കർച്ചീഫെടുത്ത് വീണ്ടും കണ്ണുനീരൊപ്പി. ഞങ്ങളിരുവരും ആശ്വസിച്ചു.

അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും മാറി മാറി നോക്കി. പിന്നെ, ദൂരെയെവിടേക്കോ....അദ്ദേഹമെന്തോ പറയാൻ പോവുകയാണ്. ഞങ്ങൾ ചെവി ഓർത്തു നിന്നു.

"മറ്റന്നാൾ....മറ്റന്നാൾ ആനുവൽ വെക്കേഷൻ തുടങ്ങുകല്ലേ!" ഞങ്ങളിരുവരും യാന്ത്രികമായി തലയാട്ടി. അതെ, മറ്റന്നാൾ ഞങ്ങളുടെ സ്കൂൾജീവിതത്തിന് തിരശ്ശീല വീഴുന്നു. നീണ്ട ഏഴു വർഷങ്ങൾ! നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ട് കടന്നുതീർന്ന ഏഴു ക്ലാസുകൾ! ഇതാ.....ഈ വസന്തകാലത്തിന്റെ...... അന്ത്യമായി.

"നിങ്ങളും കടന്നുപോകുന്നു...." സാറൊരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു; ഞങ്ങളും.

"എന്തു രസമായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ പാട്ടും കൂത്തും ബഹളവും!" സാർ ചിരിച്ചോ? ഏതായാലും ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ പാട്ടുകേട്ട് പലായനം ചെയ്തവരോട് പരിതപിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ.

"എന്തായിരുന്നെടോ....നിങ്ങളുടെ യാപ്പാട്....?"

"എന്തായാലും സാറിന്റെ കഷ്ടകാലം തീർന്നു" ഞാൻ തട്ടിവിട്ടു.

"എന്തു കഷ്ടകാലമെടോ! എന്താ കൊച്ചേരുകം!!" ഞങ്ങൾ ചമ്മി.

അദ്ദേഹത്തിനെന്തോ ഉത്സാഹമായതുപോലെ. പിന്നെ....പിന്നെ.... "പപ്പ"യെന്നും....

ഞാൻ ഞെട്ടി പുറകോട്ടു മാറി. സാറിനെല്ലാം അറിയാമല്ലോ. ഏതായാലും ജയരാജൻ വിഷയം മാററാൻവേണ്ടി ശ്രമിച്ചു.

"വെക്കേഷൻകാലത്ത്, സാറിന് വല്ല ശല്യങ്ങളൊന്നുമില്ലല്ലോ!"

"വെക്കേഷൻ!" ഇരു കൈകളും അദ്ദേഹം ബഞ്ചിന്റെ പാർശ്വങ്ങളിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു.

"വെക്കേഷൻ .... ദാററിസ് വാട്ട് ഐയാം അഫ്രൈഡോഫ്!" ഒന്നു നിർത്തി അദ്ദേഹം തുടർന്നു.

"അതിനെയാണെടോ ഞാനേററവും ഭയക്കുന്നത്!"

പൂർണ്ണ നിശ്ശബ്ദത.

ഞങ്ങളമ്പരന്നു. ഈ സാറിനെന്തു പററി?

"ഏകാന്തത ....സോളിററ്യൂഡ് .... ഇററിസ് ഫ്രൈററനിംഗ്!"

"സർ" ജയരാജൻ വിളിച്ചു. "സാറിന്റെ ഫാമിലിയില്ലേ സർ?"

"ഫാമിലി!" അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നെഴുന്നേററ് പോകാനൊരുമ്പെട്ടു. "ഈ സ്കൂളാണെടോ എന്റെ കുടുംബം!"

(ശേഷം 14-ാം പേജിൽ)

നിഴലുകൾ

ബോബി സിറിയക്
2299 IX ബി.

സ്റേറഷനെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് പതിനൊന്നേകാലിന്റെ ഡൽഹി എക്സ്പ്രസ് കിതപ്പുകൾ അടക്കിക്കൊണ്ടു വന്നുനിന്നു. വിശ്രമിക്കാനുള്ള ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ. അതിനുശേഷം വീണ്ടും തുടരുകയായി ഏതോ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണം. തനിക്ക് ആ വിശ്രമവും വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലല്ലോ എന്ന് അയാൾ ഓർത്തു. മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇതേ പാളങ്ങളിലൂടെ ചീറിപ്പാഞ്ഞപ്പോൾ ഇതേ തീവണ്ടിയുടെ ചക്രങ്ങളെ രക്തത്തിൽ കുളിപ്പിച്ച ആ സംഭവം ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത അതിഥിയെപ്പോലെ അയാളുടെ മനസിലോടിയെത്തി.

നിഴലുകളായി പിന്നിലേയ്ക്ക് പായുന്ന കാലചക്രം. അതിന്റെ ആരക്കാലുകളിൽ സംഭവങ്ങൾ നിഴലുകളായി തെളിയുന്നു. കാടുകയറുന്ന ചിന്തകൾക്ക് കടിഞ്ഞാണിടാൻ ശ്രമിച്ചു. സാധിക്കുന്നില്ല. അവ കടിഞ്ഞാണും തകർത്തുകൊണ്ട് പായുകയാണ്. നിഴലുകളുടെ ലോകത്തിലേക്ക്. താൻ ഏററവും ഭയപ്പെടുന്ന നിഴലുകളുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്ക്. ആ നിഴലുകളിൽ മുഖങ്ങൾ തെളിയുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമില്ല. തന്റെ തോന്നലായിരിക്കാം. മുഖങ്ങൾ! അവയെ താൻ എപ്പോഴേ മറന്നുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ ആ മുഖം! അത് അത്ര പെട്ടെന്ന് മറക്കാൻ കഴിയുമോ? വ്യസനത്തിന്റെ ഉണങ്ങാത്ത മുറിപ്പാടുകളുള്ള ആ മുഖം!

അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനു വ്യസനിക്കണം? താൻമൂലം അവരാ വ്യസനിക്കേണ്ടതായി യാതൊന്നുമില്ലല്ലോ? താൻ അന്ന് അവളോട് തന്റെകൂടെയിറങ്ങിപ്പോരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് അങ്ങനെ ചെയ്യാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനു മറുപടിയായി അവൾ ചെയ്തത് അവിവേകമെന്നു പറയാമോ? അതോ വിവേകമോ? പാളങ്ങളിലൂടെ ചൂളം വിളിച്ച് പാഞ്ഞുവരുന്ന തീവണ്ടി അതിന്റെ ചൂളംവിളി മരണത്തിന്റെ വിളിയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ഭയം തോന്നിയില്ലേ?

ധൈര്യശാലി!!

അതുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവൾക്ക് തന്റെകൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോരാമായിരുന്നില്ലേ? സംഭവം കേട്ടറിഞ്ഞപ്പോൾ നിർവികാരമാണ് അനുഭവപ്പെട്ടത്. പിന്നെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഇറങ്ങി നടന്നു, എങ്ങോട്ടോ? നിഴലുകളെത്തേടിയുള്ള

"യുദ്ധം"

ടി. ഡി. സാബു
1934, XII എ.

ആ താഴ്‌വരയിലൂടെ ഞാൻ നടന്നു....

സ്വപ്നങ്ങൾ എന്റെ കാൽക്കീഴിൽ ഞെരിഞ്ഞമരുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു. ഇന്നലെ എന്റെ ഒപ്പമിരുന്ന് കളിച്ച സുഹൃത്തിനെയും ലജ്ജയോടെ ചിരിച്ച പെൺകുട്ടിയെയും ഞാനോർത്തു. കടപ്പാടുകളില്ലാതെ പറന്നുനടന്നിരുന്ന ക്രാസ്റ്റുകളെയും, നെൽപ്പാടങ്ങളെയും ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്നെ നോക്കി തലയാട്ടിയ പൂക്കളെയും, തലോടി കടന്നുപോയ മന്ദമാരുതനെയും എനിക്കോർമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. ഉമ്മ വച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ പകർന്നുതന്ന മുലപ്പാലിന്റെ സ്വാദ് അപ്പോഴും എന്റെ ചുണ്ടിലുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ നടന്നു....

മുള്ളുകളും ചില്ലുകളും എന്റെ പാദങ്ങളെ നോവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

ശവപ്പറമ്പിന്റെ ചീഞ്ഞ ഗന്ധം അവിടമാകെ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ചോരപുരണ്ട് മരവിച്ച എന്റെ ചേതനക്ക് ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

തോക്കിൻകുഴലുകളും, ബോംബുകളും ഗർജ്ജിച്ച ഘോഷാരവങ്ങൾ ഞാൻ കേട്ടു.

സമാധാനത്തിന്റെ ശംഖനാദംകേട്ട് ഞെട്ടിയവരുടെ മുഖത്ത് വിടർന്ന കൊലച്ചിരിയും ഞാൻ കണ്ടു.

അപ്പുറത്ത് ഉയർന്നുകേട്ട പെൺകുട്ടിയുടെ ദീനരോദനം ശ്രദ്ധിക്കാൻ എനിക്കു സമയമില്ലായിരുന്നു.

എന്തെന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ സുഹൃത്ത് ചൂണ്ടിയ മരണത്തിന്റെ വാതിലേക്കുറ്റുനോക്കുകയായിരുന്നു....

പ്രയാണം. അവസാനിച്ചത് ഇവിടെയാണ്. അവളുടെ ജീവൻ അപഹരിച്ച ആ ചക്രങ്ങളിൽ നിന്നും തിരിച്ചു വാങ്ങാനുള്ള വെമ്പലോടെ!

ഒരു ചൂളംവിളിയോടെ തീവണ്ടി മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. അജ്ഞാത ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണം. ഒരു പക്ഷെ അതും തന്നെപ്പോലെ നിഴലുകൾ തേടിയാവും യാത്ര. കണ്ടെത്തട്ടെ. തനിക്ക് സാധിക്കാത്തത് അവയെങ്കിലും കണ്ടെത്തട്ടെ. കണ്ടെത്തലിന്റെ ആ നിമിഷങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ഭ്രാന്തൻഹൃദയം മംഗളങ്ങൾ നേരുന്നു.

ഒരു വിനോദയാത്ര

അജയകുമാർ റ്റി.
റോൾ നമ്പർ 2057 ക്ലാസ്സ് XI

സന്തോഷത്തിന്റെ ദിനങ്ങൾ സാധാരണ പ്രതീക്ഷിക്കാതെയാണ് വരാറുള്ളത്. പക്ഷെ ഇത്തവണ അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചില്ല. സംഗതി മറ്റൊന്നുമായിരുന്നില്ല, ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്രയായിരുന്നു അത്. സൈനിക സ്കൂളിലെ ജീവിതത്തിൽ,എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏറ്റവും നല്ല ദിനങ്ങളാണ് വിനോദയാത്രകളുടേത്. ധാരാളം ആത്മാർത്ഥമിത്രങ്ങളുള്ളപ്പോൾ വിനോദയാത്രകൾ ആനന്ദകരങ്ങളാവാതിരിക്കാൻ വഴിയില്ലല്ലോ?

ഇനി യാത്രയെപ്പറ്റി പറയട്ടെ. പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ രാവിലെതന്നെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെനിന്ന് യാത്ര തിരിച്ചു. നാഷണൽ ഹൈവേ വഴിയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ യാത്ര. ഞങ്ങൾ '56' പേരുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും പൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാൻമാർ എങ്കിലും ഒരുകരുതലെന്നവണ്ണം ഞങ്ങളുടെമാസ്റ്റർ കുറെ മരുന്നുകളും കരുതിയിരുന്നു. ഏകദേശം 12 മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ആലപ്പുഴയിലുള്ള ഉദയാ സ്റ്റുഡിയോവിൽ എത്തി. സ്റ്റുഡിയോകളെക്കുറിച്ച് വലിയ അറിവൊന്നും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്റെ അറിവിൽ സ്റ്റുഡിയോ സുന്ദരവനങ്ങളായിരുന്നു എന്നാൽ സ്റ്റുഡിയോയിൽ എത്തിയമാത്രയിൽ എനിക്കെന്നെത്തന്നെ തിരുത്തേണ്ടിവന്നു. കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല. സിനിമയിൽ നമ്മൾ കാണാറുള്ള കൊട്ടാരങ്ങളെല്ലാം ഓലക്കുടിലുകൾക്കു സമാനമാണ്. ഉച്ചക്ഷണത്തിനുശേഷം ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്ന് ഗ്ലാസ്ഫാക്ടറി സന്ദർശിക്കുവാൻ പോയി. ഒരു കാലത്ത് ആരും തിരിഞ്ഞു നോക്കാതിരുന്ന മണൽത്തരികൾ അതിമനോഹരങ്ങളായ സ്ഫടികകുപ്പികളായി മാറുന്നരംഗം ഞങ്ങൾക്ക് അവിടെ കാണുവാൻ സാധിച്ചു. മണലുരുകുന്ന ആ കടുത്ത ചൂടിൽ പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ സഹനശക്തി അപാരം തന്നെ! അവിടെനിന്ന് ഞങ്ങൾ നേവൽ ബേസിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചു. നേവൽ ബേസിലെ താമസത്തെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങളെല്ലാം നന്നെ ആകാംക്ഷാഭരിതരായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം 4 മണിയോടുകൂടി അവിടെ എത്തി. ഏകദേശം 30 മിനിറ്റു നേരത്തെ പരിശ്രമത്തിനുശേഷം ഞങ്ങൾക്ക് അകത്തു കടക്കുവാനുള്ള അനുവാദം കിട്ടി, എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാറ്റിവച്ചിരുന്ന താമസസ്ഥലം കണ്ടെത്തുവാൻ നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു. യാത്രാക്ഷീണം നന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കഴിവതും നേരത്തേതന്നെ ഞങ്ങൾ ഉറക്കമാരംഭിച്ചു. പിറ്റേന്നുച്ചയോടുകൂടി നാവികസേനയുടെ യുദ്ധക്കപ്പലായ 'ഐ. എൻ. എസ് തിർ' കാണുവാൻ പോയി. കപ്പലിലെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരായി ചില പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, കപ്പിത്താന്റെ മുറി അതായത് കപ്പലിന്റെ നിയന്ത്രണസ്ഥലവും മറ്റും കാണുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. തുടർന്ന് ഞങ്ങളെ ഒരു

മോട്ടോർ ബോട്ടിൽ കൊച്ചിതുറമുഖം കാണിക്കുവാൻ കൊണ്ടുപോയി. ഏകദേശം രാത്രി ഏട്ടുമണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ തിരികെവന്നു. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ ഞങ്ങൾ അവിടെയുള്ള വാർത്താവിനിമയ കേന്ദ്രത്തിലും, മറ്റും പോയി. അവിടത്തെ സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധർ കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെ സഹായത്തോടെ പല സങ്കീർണ പ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് ഞങ്ങൾ കൗതുകത്തോടെ വീക്ഷിച്ചു.

ഉച്ചഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞ്, വൈമാനികർക്ക് പരിശീലനം നൽകുന്ന 'ഐ.എൻ.എസ് ഗരുഡ'യിലേക്ക് ഞങ്ങൾ പോയി. ഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ! കൺട്രോൾ ടവറിൽ നിന്ന് കൊണ്ട് ഒരു വിമാനം ഇറങ്ങുന്നതു വീക്ഷിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. ഒരു വിമാനത്തിന്റെ ടയർ പതിനൊന്ന് പ്രാവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് കേട്ടപ്പോൾ സത്യത്തിൽ ഞങ്ങൾ അമ്പരന്നുപോയി. പിന്നീട് ഞങ്ങൾ കൊച്ചിൻ കപ്പൽനിർമ്മാണശാലയിൽ പോയി. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ആധുനികവും വലുതുമായ കപ്പൽനിർമ്മാണ ശാലയിൽ കൂറ്റൻ കപ്പലുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് കാണുവാൻ സാധിച്ചു. വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ കൊച്ചി നഗരം കാണുവാൻ പോയി.

അടുത്ത ദിവസം, യാത്രയുടെ അവസാന ഘട്ടമായ തേക്കടിയിലേക്ക് യാത്ര തിരിച്ചു. മലമ്പ്രദേശങ്ങളിലൂടെയുള്ള ആ യാത്ര അൽപം ദുഷ്കരമായിരുന്നെങ്കിലും രസമുള്ളതായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം, ഞങ്ങൾ തേക്കടിയിലെത്തി. പെരിയാർ ഹൗസിലാണ് താമസിച്ചത്. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ, സവിശേഷതകൾ നിറഞ്ഞ ആ വന്യമൃഗ സംരക്ഷണ കേന്ദ്രം കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ പോയി. ബോട്ടിലൂടെയുള്ള ആ സഞ്ചാരം ഞങ്ങളെ ഹർഷപുളകിതരാക്കി. ഭാഗ്യമെന്ന് പറയട്ടെ ധാരാളം വന്യമൃഗങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്ക് കാണുവാൻ സാധിച്ചു. വന്യമൃഗങ്ങളെ അവയുടെ സങ്കേതങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത് അപൂർവ്വമായ ഒരു ഭാഗ്യമാണ്. മനം കവരുന്ന ആ കാഴ്ചകൾ എന്നെന്നും കാണുവാനായി ഞാൻ ക്യാമറയിൽ പകർത്തി.

ഏകദേശം 11 മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ മടക്കയാത്ര ആരംഭിച്ചു. വരുന്നവഴി കുറവൻമലയും കുറത്തിമലയും ബന്ധിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ 'ആർച്ച് ഡാം' കണ്ടു. ഇത്തരത്തിലുള്ളവയിൽ ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഡാം ഇതാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് ഞങ്ങൾ ഇടുക്കിയിലെ ഭൂഗർഭ വിദ്യുച്ഛക്തി ഉൽപാദന കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് പോയി. കേരളത്തിനാവശ്യമായി വരുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സിംഹഭാഗവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിവിടെ നിന്നാണ്. പുറമേനിന്നു നോക്കിയാൽ ഒരു തുരങ്കം പോലെയിരിക്കുമെങ്കിലും അകം അതിവിശാലമാണ്. ക്യാനഡാ ഗവൺമെന്റിന്റെ സാങ്കേതിക സഹായത്തോടെയാണ് ഇത് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ അവിടെ നിന്ന് സ്കൂളിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ അറിവിന് വികാസവും കണ്ണിനു കുളിർമയും ഏകിയ ആ വിനോദയാത്രയുടെ ഓർമ്മകളുമായി ഞങ്ങൾ മടങ്ങിയെത്തി.

മണൽത്തരികളേ, വഴിതെളിച്ചാലും!

ലൂയി ഫിഷർ
റോൾ നമ്പർ 2114
ക്ലാസ് 10

ഞാൻ നടന്നു. കല്ലെപ്പിളർക്കുന്ന കല്പനകളാൽ കുടുംബാംഗങ്ങളെ വരച്ച വരയിൽ നിർത്തിയിരുന്ന അമ്മാവന്റെ വീട്ടിലേക്ക്, തുടിക്കുന്ന നെഞ്ചും ഇടറുന്ന കാലടികളുമായി. അയ്യായിരം വർഷം മുമ്പ് മുനിശാപമേറ്റ് കാനനമോട് ഉള്ളു തുറന്ന് സംസാരിക്കാനാകാതെ പാണ്ഡു ഏത് ഭയത്തിനടിമയായോ,, അതേ ഭയം എന്നെയും ആവരണം ചെയ്തു. എങ്കിലും അകത്തളങ്ങളിലിരുന്ന് നെടുനിശ്വാസങ്ങളുണർത്തിയിരുന്ന അമ്മയെക്കുറിച്ച് ഓർത്തപ്പോൾ ധൈര്യം കൈവന്നു.

കോൺക്രീറ്റ് വനങ്ങളിലെ ഏതോ ഒരു മരത്തിൽ തളച്ചിടപ്പെട്ട എനിക്ക് ഇവയെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുവാൻ സമയം കിട്ടിയില്ല. യാന്ത്രികമായ നാഗരിക ജീവിതത്തിൽ സ്വയം അലിഞ്ഞുചേർന്ന എനിക്ക് സുഹൃദ്‌വലയങ്ങളിൽ കുടുങ്ങുവാനും സാധിച്ചില്ല.

വൈകിയ വേളയിലാണ് സ്വയം ബോധവാനായതെങ്കിലും ഉള്ളതെല്ലാം സ്വരൂപിച്ച് അവിടെ നിന്നും യാത്ര തിരിച്ച എനിക്ക് ജീവപര്യന്തം ശിക്ഷ കഴിഞ്ഞ് വരുന്ന തടവുകാരനുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ മനസിൽ പൊട്ടിവിരിഞ്ഞു. പുഴയിലെ ഓളങ്ങൾ തീരങ്ങളോട് കിന്നാരം പറയുന്നതു കാണുവാൻ, അമ്പലത്തിലെ സോപാനസംഗീതം കേട്ടുണരുവാൻ, സന്ധ്യാവേളയിൽ മരച്ചില്ലകളിൽ ചേക്കേറുന്ന കാക്കകളുടെ കലപിലശബ്ദം കേൾക്കുവാൻ, വൈകുന്നേരം ക്ഷേത്രനട തുറക്കുമ്പോഴുള്ള ഭക്തിസാന്ദ്രതയിൽ ലയിക്കാൻ, ഞാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു.

അമ്മാവന്റെ കുത്തുവാക്കുകൾ കേട്ട് തളർന്ന അമ്മയ്ക്ക്, ആശ്വാസമേകാൻ വേണ്ടിയാണല്ലോ ഞാൻ നാടുവിട്ടുപോന്നത്. നാഗരികതയിൽ ലയിച്ചപ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ ഔന്നത്യം കണ്ടുപിടിച്ചെന്ന ആശ്വാസമായിരുന്നു എനിക്ക്. പക്ഷേ, ഓർമ്മകൾക്കും ഓളങ്ങൾക്കും മരണമില്ലല്ലോ? എന്റെ ഓർമ്മകളാകുന്ന തടാകത്തിൽ ചിറ കെട്ടുവാൻ എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ ഓർമ്മകൾക്കേ സാധിച്ചുള്ളൂ. കേളികൊട്ടുയരുന്ന അമ്പലവും ഗ്രാമപ്പുലരിയുടെ മനോജ്ഞ ഭംഗിയും എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലടിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

അമ്മാവനില്ലാത്ത ഗ്രാമത്തിലേക്ക്! എന്റെ ആശ്വാസം ഒരു നെടുവീർപ്പായി

ഉയർന്നുവെങ്കിലും ആ ഭയം എന്നെ വിട്ടുമാറിയില്ല.

ഒരിക്കൽകൂടി ഗ്രാമത്തിലേക്ക്.... അകത്തളങ്ങളിൽ തൂണുംചാരിയിരുന്ന് നെടുനിശ്വാസങ്ങളുണർത്തിയിരുന്ന അമ്മയും ഇന്നില്ല. വരവിനു നന്ദികുറിക്കുന്ന പെരുമ്പറകളുമില്ല. എങ്കിലും പാടങ്ങൾ വീണ്ടും ചലിക്കുകയാണ്.

മണൽത്തരികളേ, വഴി തെളിച്ചാലും!

□

"ഒരു നല്ല നാളെക്കുവേണ്ടി"

അരുൺകുമാർ എസ്.
റോൾനമ്പർ 1916
ക്ലാസ് XII B

ഒരു നല്ല നാളെയാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ. മന്ദമാരുതനാൽ അലയടിച്ചൊഴുകുന്ന കുഞ്ഞോളങ്ങളാം വിട പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പോകുന്നു. ഒരു നല്ല നാളെയെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട്, പക്ഷികളും കോലാഹലം മുഴക്കി ചേക്കേറി. അവയും ഒരു നല്ല നാളെയെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

സത്യത്തിൽ അവയിൽ ഒന്നല്ലേ ഞാനും? അനന്തമായ വിഹായസ്സും പരന്നുകിടക്കുന്ന വിശാലമായ ഭൂമിയും; അവിടുത്തെ ജീവികളിൽ ഒന്നല്ലേ ഞാനും? അവിടെ പാറിക്കളിക്കുന്ന പക്ഷികളിൽ ഒന്നല്ലേ ഞാൻ? ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പാതയിൽ അവയെപ്പോലെ ചേക്കേറേണ്ടവരല്ലേ നമ്മളും? !

കൂടണഞ്ഞ് കൊക്കുരുമ്മുന്ന ഇണപ്പക്ഷികളെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളും ഏതോ ചേക്കേറി" ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്നു. നേരം ഇരുട്ടാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞോളങ്ങളെ വിട! ഇണപ്പക്ഷികളേ വിട!

സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറ് കടലിൽ മുങ്ങിത്താണു. ഒപ്പം എന്റെ മോഹങ്ങളും. ഞാൻ തുടങ്ങിയ സ്ഥലത്തു തന്നെ തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു.

നാളെ? !

ഒരു നല്ല നാളെ? !!

—•—

യാത്ര

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ പി.
റോൾ നമ്പർ 1924, 12: B.

"ഞങ്ങൾക്കൊരിടംവരെ പോകാനുണ്ടു ചേട്ടാ. ഇപ്പോൾ തന്നെ നേരമിരുട്ടി". അനിയത്തിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട്, ഇവിടെയും താനൊരധികപ്പററാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അയാൾ ഇറങ്ങിനടന്നു.

തനിക്കിതുതന്നെകിട്ടണം. കഷ്ടപ്പെട്ടു പഠിച്ച് ഒരു ക്ലാർക്കായപ്പോൾ സ്വന്തമായി ഒരു ജീവിതം തുടങ്ങാൻ പലരും ഉപദേശിച്ചതല്ലേ? അതെല്ലാം കൂടപ്പിറപ്പുകൾ നല്ല നിലയിൽ എത്തിയിട്ടുമതിയെന്ന് കരുതി താൻ കാത്തിരിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തത്.

ശമ്പളം കിട്ടി വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ മിഠായിക്കുവേണ്ടി പോക്കററു പരിശോധിക്കുന്ന അനിയത്തി, കോളേജിൽ ഫീസ് അടക്കാൻ പണത്തിനുവേണ്ടി പുറകെ നടക്കുന്ന അനിയൻ, പററുകടയിൽ കടം തീർക്കാൻ പൈസ ചോദിക്കുന്ന അച്ഛൻ. ഇവരുടെ ഇടയിൽ ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയ താൻ! കടം വാങ്ങി, അനിയന് ഓണക്കോടി വാങ്ങി കൊടുത്തപ്പോൾ തുണി ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നുവരെ അവൻ പറഞ്ഞല്ലോ.

ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടുഷർട്ടിൽ നല്ലത്, ഇൻർവ്യൂവിനു പോകാൻ വേണ്ടി അവനുകൊടുക്കുമ്പോൾ, വേദനിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നത് വിജയാശംസകളായിരുന്നു. അവനൊരു ജോലി കിട്ടിയാൽ എല്ലാം നേരെയാകുമെന്ന് താൻ കരുതി. പക്ഷെ ആശിച്ചതൊന്നും തനിക്കിതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ.

ഐ.എ. എസ്സുകാരന്റെ ചേട്ടൻ വെറുമൊരു ക്ലാർക്കായി നടക്കുന്നത് അവന്റെ സ്ററാററസ്സിന് മോശമാണെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് താനാകെ തളർന്നുപോയി. അതിനുശേഷം വൻതുക സ്ത്രീധനം വാങ്ങി നടത്തിയ അവന്റെ വിവാഹത്തിൽ പോലും വെറുമൊരു മൂകസാക്ഷി മാത്രമായിരുന്നല്ലോ താൻ.

സ്വന്തം ചികിൽസക്കുവേണ്ടി പണം ചോദിച്ചപ്പോൾ ജനിച്ചാലൊരിക്കൽ മരിക്കണമെന്നായിരുന്നില്ലേ അവന്റെ മറുപടി. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനവരെമാത്രം പറയുന്നു, അനിയത്തിയെ ഒരു കാപാലികനിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച താൻ ജയിലിലായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എനിക്കങ്ങനെയൊരു മകനില്ലെന്ന് അച്ഛൻ മുഖത്തടിച്ചു പറയുകയാണല്ലോ ചെയ്തത്. എല്ലാം കഴിഞ്ഞ

പ്പോഴോ? അവം പോലുംതന്നെ വെറുക്കുന്നു! "മുതലുണ്ടെങ്കിലേ സ്നേഹമുള്ളൂ" എന്ന് പണ്ടാരോ പറഞ്ഞത് എത്ര ശരിയാണ്.

അവസാനം തളർന്നവശനായി വഴിയരുകിൽ വീണുപോയി അയാൾ. നീണ്ടയാത്ര തിരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അല്പം വിശ്രമിക്കാം എന്നു കരുതി വഴിവിളക്കിന്റെ ചുവട്ടിൽ അയാൾ നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്നു. അമ്മയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ താനിങ്ങനെ വഴിയാധാരമാകില്ലായിരുന്നെന്ന് അയാളുടെ മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു....

ഏതോ ഒരു തെരുവുസന്തതിയുടെ വയററത്തടിച്ചുള്ള പാട്ട് അന്തരീക്ഷത്തിൽ അപ്പോഴും ഉയർന്നു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

"ആത്മാവിനീഭൂവിൽ ബന്ധ
മില്ല,
സ്വന്തം ദേഹവുമായൊരു ബന്ധ
മില്ല.
ആത്മാക്കൾ തമ്മിലേ ബന്ധ
മുള്ളൂ.
പരമാത്മാവുമായുള്ളൊരാത്മ
ബന്ധം "

○

(8-ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച)

പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

"പപ്പയെന്ന വിളിപോലും .... അനംഗീകരിച്ചിരുന്നു ! "

ഞാനറിയാതെ ഓർമ്മിച്ചുപോയി, മൃദുലതയാർന്ന വചനങ്ങൾ, മൃദുമായ ചെയ്തികൾ! പിന്നെ എന്തെല്ലാമെന്തെല്ലാം!! നിങ്ങൾക്കാർക്കുമറിയില്ല, ഇദ്ദേഹത്തിനെ....എന്റെ സാറിനെ!!

○

ടി. എസ്. എലിയട്ട്

പി. മുഹമ്മദ് കുഞ്ഞി

ആധുനിക സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച്, പ്രത്യേകിച്ച് പദ്യസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച്, രണ്ടുപേർ ചർച്ചചെയ്യുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ആവർത്തിച്ചുരുവിടേണ്ട ഒരു പേരുണ്ട്: ആധുനിക ഇംഗ്ലീഷ് പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ സൂത്രധാരനായ ടി. എസ്. എലിയട്ട്. തന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവം കൊണ്ട് സമകാലീക സാഹിത്യത്തിൽ, വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുത്ത അസാധാരണ പ്രതിഭാശാലിയാണദ്ദേഹം. നാളിതുവരെ നാം പരിചയപ്പെട്ട പ്രഥിതരായ കവിസാർവ്വഭൌമൻമാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ വ്യക്തിപ്രഭാവം നാം എലിയട്ടിൽ ദർശിക്കുന്നു. ജീവിക്കുന്ന ഈ തലമുറയിലെ കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന് ജീവരക്തം പകർന്നു കൊടുത്തതികായനാണ് എലിയട്ട്.

ഈ നൂററാണ്ടിന്റെ തുടക്കം

ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിനു അനുഭവപ്പെട്ട ആലസ്യത്തിനും തളർച്ചക്കും വിരാമമിട്ടത് ടി. എസ്. എലിയട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തായ എസ്രാ പൌണ്ടുമായിരുന്നു. വേഡ്സ്‌വർത്ത്, സ്വിൻബേൺ തുടങ്ങിയ കവികൾ ഉഴുതുപോയ കാവ്യസരണിയെ കണ്ണുമടച്ചു പിന്തുടരുകയായിരുന്നു, ഈ ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കവികൾ. ഭംഗിയുള്ള പദങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയിലെ നനാവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചും, വികാരഭരിതരായി പാടുക എന്നത്, അന്ന് ഒരു പുതുമയായിരുന്നില്ല. പഴയ കവികളെ ആശയത്തിലും ആവിഷ്കരണത്തിലും അനുകരിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കാവ്യശാഖ, ആരും തളിരുമണിയാതെ, സാഹിത്യത്തിലെ ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളെപ്പോലെ വർത്തിച്ച അവസരത്തിലാണ്, നവമായ ചിന്താഗതിക്ക് നേതൃത്വം നൽകിക്കൊണ്ട്, അമേരിക്കയിൽ നിന്നും ടി. എസ്. എലിയട്ട്, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നത്. ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം മനുഷ്യന്റെ ചിന്താഗതിയിൽ അടക്കിട്ടുറപ്പിച്ചിരുന്ന ആശയഗതികൾക്ക് അരക്ഷിതാവസ്ഥ അനുഭവപ്പെട്ടു. അറിയേണ്ടതെല്ലാം അറിഞ്ഞുവെന്ന അഹന്തയ്ക്ക മുമ്പിൽ എമ്പാടും ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ഒച്ചിനെപ്പോലെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങി, സ്വന്തം ഷെല്ലിനുള്ളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി, ആരുമാരുമായും ബന്ധപ്പെടാതെ, പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം തട്ടിക്കടന്നു, "താനും കെട്ടിയോളും തട്ടാനും" എന്ന മനോഭാവം ഇനിയൊരിക്കലും മടങ്ങി

വാതാട്ടിൽ കടന്നുപോയിരുന്നു. ഒന്നിനു നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ പൊറുപൊറുകിയ കാലം. മനുഷ്യന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ പല പൊട്ടിച്ചെദൃത്തുകളും നടന്നകാലം, അസാമാന്യവും അത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചവരുമായ സാഹിത്യസമ്രാട്ടുകളും തപചരിതകരും തകരമൊന്നങ്ങളെപ്പോലെ നള്ളപ്പെട്ടകാലം. ജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വരംഗങ്ങളിലും പുതുമയേറ്റുവേണ്ടി പരക്കം പാച്ചിൽ അനുഭവപ്പെട്ടകാലം:—ഇതായിരുന്നു ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ പൊതുവെയും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രത്യേകിച്ചും പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നത്. പഴയ ആശയങ്ങൾക്കും ജീവിതവീക്ഷണത്തിനും വന്ന വിപ്ലവകരമായമാറ്റം അന്നത്തെ ഒരു കൂട്ടം കവികളെ—ജോർജ്ജിയൻ കവികളെ കണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മാറിയ പരിതസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉള്ളും പാവും മാറ്റുന്നതിനു പകരം, തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരെ കണ്ണുമടച്ചു അനുകരിക്കാനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചത്. ഗതാനുഗതികത്വം എല്ലായ്പോഴും സാഹിത്യസരിത്തിനെ ഗട്ടറാക്കാനേ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ കെട്ടുനാറിയ അഴുക്കുചാലുകൾ ശുദ്ധമാക്കിയതുപ്പുകാനാണ് ടി. എസ്. എലിയട്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തിന്റെ നീണ്ട ചരിത്രത്തിൽ മറ്റൊലും ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സന്നിഗ്ധഘട്ടത്തിലൂടെ അത് കടന്നുപോയിട്ടില്ല. ടി. എസ്. എലിയട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആധുനിക പദ്യസാഹിത്യം മരുപ്പച്ചക്ക് പകരം ഒരു മരുഭൂമിയാകുമായിരുന്നു.

കവികളുടെ നേതാവ്

ഈ നൂറ്റാണ്ട്, നൂലാമാലപിടിച്ച നൂറുനൂറുപ്രശ്നങ്ങളുടെ ഈറ്റില്ല

അതിലാണ് ജനിച്ചത്. രാഷ്ട്രീയ, സാഹിത്യ, സാമുദായികരംഗങ്ങളിൽ ആശയങ്ങളുടെ അതിക്രമണം കാരണം ബുദ്ധിജീവികൾ പോലും ശരിയും തെറ്റും വിവേചിച്ചറിയുവാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. സങ്കീർണ്ണസമസ്യാകുലമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സമുദായത്തിന്റെ നിയമനിർമാതാക്കളായ കവികൾക്ക് പലപ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യാനുണ്ട്. നക്ഷത്രം, മഴവില്ല്, പൂക്കുയിൽ തുടങ്ങിയ പ്രകൃതി വസ്തുക്കളിൽമാത്രം കവിതയെ ഒതുക്കി നിർത്തുന്ന കവികൾ ആധുനിക മനുഷ്യനോട് അനീതിയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആധുനിക കവി സമകാലിക സമുദായത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളെ യഥായോഗ്യം കൈകാര്യം ചെയ്യണം. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതകളോട് നീതി പുലർത്തണം. മനുഷ്യന്റെ ചിന്താഗതിയിൽ വന്ന ഈ വിപ്ലവകരമായ സംഭവവികാസങ്ങൾക്ക് ആവിഷ്ക്കാരം നൽകാൻ ആധുനിക കവികളെ ഉപദേശിച്ചത്, അവർക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയത്, ടി. എസ്. എലിയട്ടായിരുന്നു.

സമരാസക്തിയുള്ള വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ, ദുഃഖാകുലമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് സാഹിത്യരചന നടത്തുക എന്നതു ഏറ്റവും വിഷമമാണെന്ന് അബ്രഹാം കൌലി ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. മറ്റേത് കാലഘട്ടത്തെക്കാളും, ഈ വചനം ബാധകമായിട്ടുള്ളത് നാം ശ്വസിക്കുന്ന ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്നത്രേ! ഒന്നും രണ്ടും ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായ സാഹിത്യപരീക്ഷണങ്ങൾ, കവിതയോടു പൊതുജനങ്ങൾക്കുണ്ടായ മനോഭാവത്തിൽ സാരമായ പരിവർത്തനം

വരുത്തി കവിതയുടെ അലകും പിടിയും മാറി, അത് 'ആധുനിക' എന്ന രാസപ്രയോഗത്തിന് വിധേയമായി. എന്നാൽ വൈവിധ്യത്തിന്റെ പേരിൽമാത്രം ആധുനികമായ ആശയങ്ങളോട് അഭിനിവേശം തോന്നിയവർ, അതിനുമുമ്പ് നിലനിന്ന സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തോട് യാതൊരു കൂട്ടുകെട്ടുമില്ലെന്നു പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ വൈവിധ്യം സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുമെന്ന അവരുടെ വാദം ശരിവെക്കുന്നതോടൊപ്പം, പഴയതു പഴയതിന്റെ പേരിൽ വർജ്യം എന്ന അവരുടെ നിലപാടു് അപലപനീയമായിരുന്നു. ഇത്തരുണത്തിലാണ് നൂതനാശയങ്ങളുടെ കൈത്തിരിയുമായി ടി.എസ്. എലിയട്ട് കടന്നുവന്നത്. പഴയത് പഴയതായത് കൊണ്ടുമാത്രം വർജ്യമല്ലെന്നും പുതിയത് പുതിയതിന്റെ പേരിൽമാത്രം സ്വീകാര്യമല്ലെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. 'തരിശുഭൂമി' എന്ന തന്റെ പ്രസിദ്ധ കവിതയിൽ തന്റെ മുമ്പിൽ തകർന്നു തരിപ്പണമായി കിടക്കുന്ന സാംസ്കാരികാവശിഷ്ടങ്ങളോടൊപ്പം, മഹാൻമാരായ കവികളും കലാകാരൻമാരും നൽകിയ സംഭാവനകളും കൂടി സംരക്ഷിക്കാൻ താൻ യത്നിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പഴയതിന്റെയും പുതിയതിന്റെയും സമ്മോഹന സമ്മേളനമാണ് നാം എലിയട്ടിൽ ദർശിക്കുന്നത്.

പാരമ്പര്യവും വ്യക്തിയും

'പാരമ്പര്യവും വ്യക്തിപരമായ സിദ്ധികളും' എന്ന പ്രശസ്തലേഖനത്തിൽ, ആധുനികകവികൾ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരായ കവികൾ ഇട്ടേച്ചുപോയ കാവ്യസമ്പത്തിനോട് നിതാന്ത സമ്പർക്കം പുലർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത എലിയട്ട് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പേരിൽ, ചരിത്രത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അടികാവ്യം എന്ന ബോധം തെറ്റാണ്. യുക്തിപൂർവ്വമായ പഠനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം, നാം പാരമ്പര്യത്തിൽ വിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കുവാൻ. നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ദൃഢമായ അടിസ്ഥാനം നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്, പാരമ്പര്യവുമായി നമുക്കുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ്. എന്നാൽ ചരിത്രബോധമില്ലാത്ത ഒരു സാഹിത്യകാരന് ശരിയും തെറ്റും തിരിച്ചറിയാൻ, സ്വന്തം അഭിപ്രായം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ വിഷമമാണ്. ഇതിന് ഒരു കവി സാഹിത്യലോകത്തിലെ പ്രധാന നാഴികക്കല്ലുകൾ കടന്നു പോകേണ്ടിവരും. മൃതകാലത്തിന്റെയും വർത്തമാനകാലത്തിന്റെയും തോളിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ട് മാത്രമേ, ഭാവിയുടെ ഇരുണ്ടപാതയിലൂടെ നമുക്ക് യാത്രചെയ്യാനാവുകയുള്ളുവെന്ന് എലിയട്ട് വിശ്വസിക്കുന്നു.

വേരുകളില്ലാത്ത ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ, തണലിലിരിക്കുന്ന അമേരിക്കൻ സാഹിത്യകാരന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യകാരനെപ്പോലെ അനുസ്യൂതമായ ഒരു സാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പേരിൽ അഭിമാനിക്കാൻ അവകാശമില്ല. ഓരോ അമേരിക്കൻ സാഹിത്യകാരനും വ്യക്തിവാദിയാണ്. മുമ്പും പിമ്പും നോക്കാത്ത, പഴയതും പുതിയതും യോജിപ്പിക്കാത്ത അമേരിക്കൻ സാഹിത്യകാരന് വ്യക്തിപരമായ സിദ്ധികൊണ്ട്

എത്ര വലിയ ഭീമനായാലും, സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ യാതൊരു മേൽവിലാസവുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ കാണാവുന്ന ഏകതാനത അമേരിക്കൻ സാഹിത്യകാരന് അവകാശപ്പെട്ടുകൂടെന്ന് എലിയട്ട് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "മൂന്നോ നാലോ നോവലെഴുത്തുകാർ ഒരു സാഹിത്യവും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല." എന്ന വചനം സാഹിത്യത്തിലെ അനുസ്യൂത പ്രവാഹത്തിനു അദ്ദേഹം നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ബോധപൂർവ്വമുള്ള കാൽവെപ്പുകൾ

ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സജീവ പ്രതിഫലനമാണ് എലിയട്ടിന്റെ കവിത. സമകാലിക സംഭവങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും, അവയർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടും വികാരതീവ്രതയോടും, ആധുനിക കവിതയിൽ വിപ്ളവാത്മകമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എലിയട്ട് മുതൽ ഡയലൻ തോമസ് വരെ, വലുതും ചെറുതുമായ കവിതകളിൽ ഈ സ്വഭാവവിശേഷം, ഏറ്റക്കുറച്ചിലോടെ, കാണാം. എന്നാൽ മറ്റാർക്കും സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ, തന്റെ കവിതകളിലൂടെ സമുദായത്തിന്റെ വേദനയുടെ ഭാരവും വിയർപ്പിന്റെ നാറ്റവും. ജനത്തിരക്കിന്നിടയിൽ പോലും അനുഭവപ്പെടുന്ന ഏകാന്തഭീകരതയും ആശാഭംഗങ്ങളും നെടുവീർപ്പുകളും, എലിയട്ട് പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം മറ്റാർക്കും ഇതേപോലെ അവകാശപ്പെടാമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. തന്റെ പൂർവ്വികരിൽ നിന്നും സമകാലികരിൽനിന്നും എലിയട്ടിനെ മാറ്റിനിർത്തുന്നത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധപാണ്ഡിത്യവും, സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള ഭക്തിബഹുമാനവുമാണ്. സാഹിത്യലോകത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ വിപ്ളവം. തലതിരിഞ്ഞ, മാർഗ്ഗഭ്രംശംവന്ന, തന്റെ അജ്ഞതയുടേയും അഹന്തയുടേയും ആശാരിക്കോലുവെച്ചളന്ന് തനിക്കനിഷ്ടമായതെല്ലാം പുച്ഛിച്ചുതള്ളുന്ന ഒരു വിപ്ളവകാരിയുടെ 'ഉപരിപ്ളവ സാഹസമായിരുന്നില്ല. തന്റെ മുൻഗാമികൾ നടന്നുപോയ സാഹിത്യപന്ഥാവിൽകൂടി എലിയട്ട് നടത്തിയ സാഹിത്യ പ്രയാണം വിപ്ളവകരമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ കാൽവെപ്പും ബോധപൂർവ്വമായിരുന്നു; ലക്ഷ്യത്തിൽ കണ്ണുനട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹം എവിടെയെത്തിയെന്നറിയാൻ ഇടക്കിടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

വികാരപരമ്പര

എലിയട്ടിന്റെ കവിതകളിൽ പരസ്പരബന്ധമുള്ള ആശയങ്ങളുടെ യുക്തിപൂർവ്വമായ ചിന്താഗതിയും വിരളമാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരാശയത്തെ ഉപജീവിച്ച് അദ്ദേഹം കവിതയെഴുതിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. സാഹിത്യനിരൂപകനായ മക്കൻസിയുടെ മതത്തിൽ അദ്ദേഹമൊരു മൂകജീവിയാണ്. തന്റെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള നൂറുനൂറു വസ്തുക്കളിൽ—സചേതനവും, അചേതനവും ചെറുതും, വലുതും, നല്ലതും ചീത്തയും ആയ വസ്തുക്കളിൽ—അദ്ദേഹം കരസ്പർശം നടത്തുന്നു. ഓരോ അവസരത്തിലും ചില വികാരങ്ങൾ, ചില പ്രതിഫലനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുന്നു. ബാഹ്യസ്പർശം കൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന

വിവിധവികാരങ്ങൾ താൻ എവിടെയാണെന്നും എന്താണെന്നുമുള്ള ബോധം അദ്ദേഹത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നു. മൂകനായ കവി തനിക്ക് ലഭിച്ച വികാരശതങ്ങൾ അപ്പടി വായനക്കാരിൽ പകരുന്നു. എലിയട്ടിന്റെ കവിതകൾ, ഇങ്ങിനെ വൈവിധ്യ ജടിലമായ എന്നാൽ തീവ്രമായ വികാരപരമ്പരകളാണ് നമുക്ക് നൽകുന്നത്. ഒരിക്കലും ഒരാളിൽ നിന്നും ലഭിക്കാത്ത അഭൂതപൂർവ്വമായ അനുഭവ സവിശേഷതയത്രെ ഇവിടെ നമ്മെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. ജീർണ്ണിച്ചുനാറിയ, അർബുദരോഗംപിടിച്ച, ഡ്രാക്കുളയെപ്പോലെ പേടിസ്വപ്നം പരത്തുന്ന, ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ ഭാരങ്ങളും വേദനകളും ആശകളും ആശാഭംഗങ്ങളും നാമിവിടെ കേൾക്കുന്നു.

കവിതയോടുള്ള എന്റെ സമീപനവും കവിതയെന്ന നിലയ്ക്കായിരിക്കണം. കവിത ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു വിനോദമാണ്. എന്നാൽ അതു സമുദായത്തിന്റെ മേൽത്തട്ടിലുള്ളവരുടെ കയ്യിൽ ഒരു കളിപ്പാവയല്ല. നാളിതുവരെ കവിതയെ പലരും നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആരുടെയും നിർവ്വചനം കവിതയെന്ന സത്തയെ ശരിക്കും ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. ഒരു കവിതയുടെ ലക്ഷ്യം ഇന്നതാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അതിന്നു മറ്റു ലക്ഷ്യങ്ങളില്ല എന്നർത്ഥമാക്കരുത്. എന്നാൽ മുഴുവൻ കാവ്യശാഖയ്ക്കും ബാധകമായ ഒരു നിർവ്വചനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അത് ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. "പ്രശാന്തതയിൽ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്ന വികാരമാണു കവിത"യെന്ന വേഡ്സ്വർത്തിന്റെ നിർവ്വചനം അദ്ദേഹത്തിൽ കവിത എങ്ങനെ രൂപം പ്രാപിച്ചുവെന്നും അതിനു അദ്ദേഹം എങ്ങനെ ആവിഷ്കാരം നൽകിയെന്നും മാത്രമേ വ്യക്തമാക്കുന്നുള്ളൂ. ഒരിക്കലും മറ്റൊരു കവിക്ക് തന്റെ കാവ്യവ്യാപാരത്തെ പുരസ്കരിച്ച് ഇതുപോലെ സംസാരിക്കാനാവില്ല. അത് വേർഡ്സ്വർത്തിന്റെ അനുഭവമായിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാത്രമായിരുന്നു. "ജീവിത വിമർശനമാണ് കവിത"യെന്ന മാത്യു ആർനോൾഡിന്റെ വചനവും കാവ്യകുതുകികളായ സഹൃദയർക്ക്—അരോചകമായേ അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. എലിയട്ടിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ കവിതയെ ഒരു നിർവ്വചനത്തിന്റെ-അതെത്രതന്നെ വിപുലമായാലും, അർത്ഥഗാഢമായാലും—പരിധിയിൽ ഒതുക്കി നിർത്തുന്നത് അതിനോടു ചെയ്യുന്ന അനീതിയായിരിക്കും. ബന്ധുരകാഞ്ചന നിർവ്വചനമായാലും ബന്ധനം ബന്ധനം തന്നെയാണ്, കാവ്യകന്യകയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം.

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗം

മാത്യു ആർനോൾഡിനെപ്പോലെ ഒരു കവിയും നിരൂപകനുമായിരുന്നു ടി. എസ്. എലിയട്ട്. ആശയപ്പെരുപ്പം കൊണ്ട്—അവയുടെ പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യംകൊണ്ട് നടുക്കമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കവി, പ്രശാന്തനായ ഒരു ചിന്തകനായാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനത്തിൽ രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യുന്നത്. ആധുനിക ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ശൈലികൊണ്ട് സഹൃദയരുടെ ഹൃദയം ആകർഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രൂഢമൂലമായ പല അഭിപ്രായങ്ങളു

ടെയും നേരെ അദ്ദേഹം നടത്തിയ നിരന്തരസമരം ഐതിഹാസികമാണ്. ഷെക്സ്പിയറെക്കാൾ താനിഷ്ടപ്പെടുന്നത് ഡാന്റെയെയാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അതിന് കഥാപാത്രങ്ങളിൽ കൊടികുത്തിവാഴുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന് അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിത്വത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്ന വികാര വിശേഷത്തിന് അമിതപ്രാധാന്യം കൊടുക്കുക കാരണം ഷെക്സ്പിയറുടെ മിക്ക കഥാപാത്രങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും എന്നാൽ ഡാന്റെയുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അങ്ങനെ പരാജയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. മററു പല വികാരങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിലാണ്, ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക വികാരത്തെ, ഡാന്റെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. പ്രത്യുത, ഷെക്സ്പിയർക്ക് ഓരോ വികാരവും ഓരോ പ്രത്യേകലോകമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രം, ആ വികാരവലയത്തിനുള്ളിൽ വട്ടമിട്ടുകറങ്ങുന്നതേയുള്ളൂ; ഒരു കളിപ്പാവയെപ്പോലെ. ഷെക്സ്പിയറുടെ ഏററവും വലിയ ദുരന്തനാടകത്തിലെ കഥാനായകനായ ഹാംലററ്, കലാപരമായി ഒരു പരാജയമാണെന്ന് എലിയട്ട് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

ഒരു കാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ അസാധാരണമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ പദ്യനാടകത്തിന്, ആധുനിക കാലത്ത് ഓജസ്സും തേജസ്സും നൽകിയത് ടി. എസ്. എലിയട്ടാണ്. ഗദ്യനാടകങ്ങളുടെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ ഇനി ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരാത്തവണ്ണം വിടപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞിരുന്ന പദ്യനാടകത്തെ, കൈപിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ച് രംഗത്തേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത് അദ്ദേഹമാണ്. സാധാരണക്കാർക്ക് ആകർഷകമായ പ്ലോട്ട്, സാഹിത്യ കുതുകികൾക്ക് ഇമ്പമുള്ള വാക്കുകളും, ശൈലികളും, സംഗീതപ്രിയർക്ക് ശ്രവണസുഖമുള്ള താളലയങ്ങൾ—ഇവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചിണക്കിയിരിക്കുന്ന പദ്യനാടകത്തിനു ജനമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രസ്തവ്യമായ സ്വാധീനത ലഭിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ആരാണ് ടി.എസ് എലിയട്ട്? ആലസ്യം പൂണ്ട, തളർവാതം പിടിച്ച ഒരു സമുദായത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഉണർവ്വിന്റെ കാഹളമൂതിയ ഒരു കവി; ദിഗ്ഭ്രംശം ബാധിച്ച നിരൂപണത്തിനു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിയ നിരൂപകൻ, ചരിത്രത്തിന്റെ കല്ലറകളിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ പദ്യനാടകത്തെ ഉയർത്തെഴുന്നേല്പിച്ച ഒരു നാടക കൃത്ത്—ഈ നൂററാണ്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

संस्कृत विभाग :

विषयसूचि :

१.	मम शालायाः गृहाणि	कु. सर्वप्रीत (नवम कक्षा)
२.	संस्कृतस्य महत्त्वम्	सी. रघुः (षट् कक्षा)
३.	आचार्यो नरेंद्रदेवः	मनोज कुमारः (एकादश कक्षा)
४.	अंतरिक्षयात्री	राजेशः भानुः (द्वादश कक्षा)
५.	सैनिकशालानां प्रगतिः	सुनीलः राजेंद्रः (दशम कक्षा)
६.	सुभाषितानि	कु. देवता पी. नायर (अष्टम कक्षा)
७.	वेद-सूक्तयः	सुरेशकुमारः (सप्तम कक्षा)
८.	भारतरत्नो नेहरुः	किशोरः (अष्टम कक्षा)
९.	डॉ. चंद्रशेखर वेंकटरामनः	अविनेशः (नवम कक्षा)

मम शालायाः गृहाणि

कु. सर्वप्रीत,
(नवम कक्षा)

मम शालायां एकादशगृहाणि संति । प्रायः षट्शतछात्राः एतेषु गृहेषु वसंति । अशोक नेहरु प्रताप शिवाजी च इति महतां नेतृणां नामानि संति एतानि गृहाणि । तथैव वल्लत्तोळ वेलुतंपि इति एते गृहे नवागतछात्राणां कृते विद्येते । अशोक-नेहरु-प्रताप-शिवाजी इति गृहाणि वरिष्ठकनिष्ठ इति विभागयोः विभक्तानि अष्ट-गृहाणि संति । एकं विस्तारगृहमपि वर्तते अस्माकं विद्यालये ।

प्रत्येके गृहे एकः गृहशिक्षकः वसति । तस्य साहाय्यार्थं संति छात्राधिकारिणः । कॅप्टन प्रिफेक्ट च इति ते छात्राधिकारिणः प्रत्येके गृहे । प्रत्येके गृहे सुंदरं एकं उद्यानं अस्ति । तथैव अस्ति एका अभ्यासिका यत्र छात्राः अध्ययनं कुर्वंति । एकः क्रीडाकक्षः अपि वर्तते गृहेषु । गृहरचना सुचारुरूपेण प्रचाल्यते । निवासीविद्यालयः अस्माकं भारतीय सार्वजनिकविद्यालयसंघस्य सदस्यः अपि अस्ति । कर्नल डी. सी. काठवालमहोदयाः संति मम विद्यालयस्य प्राचार्याः । मेजर जे. एस. धुम्मन मम विद्यालयस्य प्रधानाध्यापकः अस्ति ।

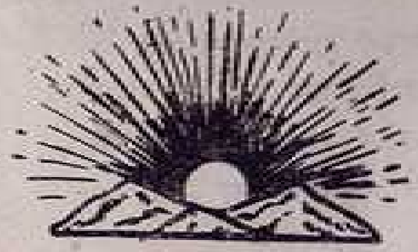

संस्कृतस्य महत्त्वम्

सी. रघुः
(षद् कक्षा)

'भानुवद् भारतीयानां भास्वद् भवनभासिनी ।
भागीरथीव भावाढ्या भारते भातु भारती' ॥

एषः श्लोकः संस्कृतस्य महत्त्वं वर्णयति । भारतस्य संस्कृतिः संस्कृताश्रिता वर्तते । भारतीयानां सर्वेऽपि संस्काराः संस्कृते एव क्रियन्ते । आसेतुहिमाचलं संस्कृतं लोकप्रियं अस्ति ।

रामायणमहाभारते भारतीयराष्ट्रस्य द्वौ स्तंभौस्तः । अस्माकं देशस्य सर्वभागेषु एतौ ग्रंथौ अति पवित्रौ विद्येते । 'सत्यमेव जयते' इति भारतशासनस्य ध्येयवाक्यमपि एतदेव स्पष्टीकरोति । दूरदर्शनस्य रामायणमहाभारतकार्यक्रमौ अतीव जनप्रियौ वर्तेते । कोटिशः जनाः एतौ कार्यक्रमौ पश्यंति । तयोः कार्यक्रमयोः ध्वनिमुद्रिकाः अपि देशविदेशेषु विक्रीयंते ।

दूरदर्शनेन 'सांस्कृतिकी' इति रोचकः कार्यक्रमः प्रतिमंगलवासरे प्रस्तुतीक्रियते । तथैव आकाशवाणीतः प्रसार्यमानाः वार्ताः जनैः श्रूयंते । अत एव उक्तम्—

"संस्कृतं भारतराष्ट्रस्य धनं,
संस्कृतं देशस्य परं निधानम् ।
संस्कृतेन सकलो देशो एकीकृतः,
तस्मै संस्कृताय नमो नमः ॥"

—॰—

आचार्यो नरेंद्रदेवः

मनोजः
(एकादश कक्षा)

अस्मिन् वर्षे आचार्यस्य नरेंद्रदेवस्य जन्मशताब्दिः संपन्ना भवति । आचार्यः नरेंद्रदेवः एको महान् स्वतंत्रता-सेनानी आसीत् । चिंतकरूपेणापि सुप्रसिद्धः आसीत् । तेन शिक्षाक्षेत्रेऽपि उल्लेखनीयं कार्यं कृतम् ।

अत एव अस्मिन् शताब्दि-समारोहे तस्मै श्रद्धांजलियः प्रदत्ताः । भारतीय-डाक-विभागेन एकं स्मारकडाक टिकटं प्रकाशितम् । कानपुरस्थिते आचार्य नरेंद्रदेवमहाविद्यालये संगठिते समारोहे उपराष्ट्रपतिना डॉ. शंकरदयालशर्मामहोदयेन कथितम् यत् आचार्यः नरेंद्रदेवः भारतस्य स्वातंत्र्य संग्रामे अग्रणी आसीत् ।

अद्य यदा एकता-विरोधकाः शक्तयः उपस्थिताभवंति तदा आचार्यनरेंद्रदेवस्य उदाहरणं भारतस्य एकतायै आदर्शं अस्ति । उक्तं च—

"नमस्तस्मै नरेंद्राय येन शिक्षा विकासीकृता ।
यस्य मार्गदर्शनेन स्वातंत्र्यं भारते सुप्रतिष्ठितम् ॥
आचार्याय नरेंद्राय भारतस्य नेत्रे च श्रद्धांजलिः ।
समर्पिता भावविभोरभक्तैः-देशभक्तैश्च प्रेम्णा ॥"

★ ★ ★

अन्तरिक्षयात्री

राजेशः भानुः
(द्वादश कक्षा)

अहं 'जव' इति अंतरिक्षयाने उपविश्य अंतराले गच्छन् आसम् । मम यानं अकस्मात् केनापि अन्येन यानेन गृहीतं अहं च एकस्मिन् अज्ञाते ग्रहे प्रविष्टः । मया दृष्टं तत्र किंचित् अद्भुतं वातावरणम् । सर्वेऽपि प्राणिनः तत्र शिरसि अचलन् । तेषां मस्तकेषु एकं घटीयंत्रं आसीत् । तेषां त्रीणि नेत्राणि आसन् । शिवसदृशं त्रिनेत्रधारिणः एते प्राणिनः प्रयोगशालायां मां अनयन् । तत्र मां शीतोष्णजले निमज्ज्य मम शिरसि अपि एकं घटिकायंत्रं प्रस्थापितम् । तदा अहमपि शिरसि चलितुं समर्थो अभवन् ।

तदा अहमपि त्रिनेत्रधारी अभवन् । तृतीयेन नेत्रेण अहं विश्वशक्तिशाली अभवम् । द्वे नेत्रे निमील्य अहं निद्राशीलो भूत्वा तृतीयेन नेत्रेण अपश्यम् । तदा मया दृष्टं एकः प्राणी मां मारयितुं आगच्छत् । तस्मिन् समये 'मा ताडय मां' इति आक्रोशं अकरवम् । मां तादृशं शब्दायमानं विलोक्य मम माता उक्तवती - 'अशोक, अपि स्वप्नं दृष्टं त्वया ?' सत्यमेव अहं निद्रायां स्वप्ने एव अंतरिक्षयात्री आसम् ।

सैनिकशालानां प्रगतिः

सुनीलः राजेंद्रः
(दशम कक्षा)

अस्माकं देशे अधुना अष्टादश सैनिकशालाः वर्तंते । तेषां भूतपूर्वाः छात्राः अधुना कर्नल, ग्रुप कॅप्टन कॅप्टन वा इति पदवीं लब्धवंतः । केचित् भूतपूर्वाः छात्राः इदानीं भारतीयप्रशासनिक-सेवायां विरताः संति । तथैव अन्ये च केचन विद्यार्थिनः व्यापार-व्यवसायराजनीतिक्षेत्रेषु प्रतिष्ठिताः संति । 'मुंबईरीलाल केहसीन सदने' इति लोकप्रियदूरदर्शनस्य कार्यक्रमस्य निर्देशकः प्रकाशः झा अस्ति । अयं तु बिहारसैनिकशालायाः भूतपूर्वः छात्रः अस्ति ।

अधुना भारतीयसेनासु नवागतेषु अधिकारिषु एकचतुर्थांशः भागः सैनिकछात्राणां वर्तते । १९६१ इति वर्षे स्थापिते प्रथमसैनिकविद्यालये सातारासैनिकविद्यालये एकस्यां सभायां कथितं यत् छत्रपति शिवाजीसदृशवीरैः अनुग्रहीते सैनिकविद्यालये राष्ट्रभक्ति-भावना दृढा वर्तते । अत एव अहं कथयामि यत् सुशक्तवैज्ञानिकभारतस्य पुरोगमनाय भारतीय सैनिकशालाभिः अपि विगतेषु सप्तविंशति वर्षेषु प्रगतिः कृता ।

सुभाषितानि

संकालिका: कु. देवता पी. नायर,
(अष्टम कक्षा)

१. शतेषु जायते शूरः सहस्रेषु च पंडितः ।
वक्ता दशसहस्रेषु दाता भवति वा न वा ॥

२. विद्या शस्त्रस्य शास्त्रस्य द्वे विद्ये प्रतिपत्तये ।
आद्या हास्याय वृद्धत्वे द्वितीयाद्रियते सदा ॥

३. पृथिव्यां त्रीणि रत्नानि जलमन्नं सुभाषितम् ।
मूढैः पाषाणखंडेषु रत्नसंज्ञा विधीयते ॥

४. यथा चित्तं तथा वाचो यथा वाचस्तथा क्रियाः ।
चित्ते वाचि क्रियायां च साधूनामेकरूपता ॥

५. भवंति नम्रास्तरवः फलागमैर्नवाम्बुभिर्भूरिविलंबिनो घनाः ।
अनुद्धताः सत्पुरुषाः समृद्धिभिः स्वभाव एवैष परोपकारिणाम् ॥

६. उद्यमः साहसं धैर्यं बुद्धिः शक्तिः पराक्रमः ।
षडेते यत्र वर्तंते तत्र देवः सहायकृत् ॥

७. जाड्यं धियो हरति सिंचति वाचि सत्यम् ।
मानोन्नतिं दिशति पापमपाकरोति ।
चेतः प्रसादयति दिक्षु तनोति कीर्तिम् ।
सत्संगतिः कथय किं न करोति पुंसाम् ॥

८. स जयति सिंधुरवदनो देवो यत्पादपंकजस्मरणम् ।
वासरमणिरिव तमसां राशीन्नाशयति विघ्नानाम् ॥

वेद-सूक्तयः

सुरेशकुमारः
(सप्तम कक्षा)

१. विश्वानि देव सवितुर्दुरितानि परासुव ।
यद्भद्रन्तन्न आसुव ॥
यजुः 30.3

२. ओ३म् भूर्भुवः स्वः ।
तत्सवितुर्वरेण्यम्भर्गो देवस्य धीमहि ।
धियो यो नः प्रचोदयात् ॥
ऋक् 3.62.10

३. अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् ।
विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।
युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो ।
भूयिष्ठान्ते नम उक्तिं विधेम ॥
यजुः 40.16

४. चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः ।
आप्रा द्यावा पृथ्वी अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा ।
जगतस्तस्थुषश्च स्वाहा ॥
यजुः 7.42

भारतरत्नो नेहरुः

किशोरः
(अष्टम कक्षा)

भारतस्य प्रथम प्रधानमंत्रिणः पंडितस्य जवाहरलाल नेहरूमहोदयस्य जन्मशताब्दिः आगामिनि चतुर्दशनवंबरतिथौ संपत्स्यते । नेहरू शताब्दिसमारोहस्य समितिसंयोजिका श्रीमती शीला वर्तते । अस्मिन् शताब्दि-वर्षे दूरदर्शन कार्यक्रमे नेहरूमहोदयानां भारतान्वेषणस्य स्थाने बेनेगल द्वारा निर्दिष्टः कार्यक्रम सुंदरो वर्तते ।

विविधाः कार्यक्रमाः सुचारुरूपेण संचाल्यते । भारतं वैज्ञानिकं सशक्तं च राष्ट्रं निर्मातुं नेहरूमहोदयानां विशिष्टं योगदानं अस्ति । संस्कृतस्य विषये ते वदंति—"संस्कृतं आश्चर्यकारकरूपेण समृद्धं सुव्यवस्थितं व्याकरणेन च निबद्धं एकं विधानं विद्यते ।"

जन्मशताब्दि-वर्षे अस्माकं नेहरूमहोदयाय प्रणामः ।

डॉ. चंद्रशेखर वेंकटरामनः

अविनेशः
(नवम कक्षा)

अस्मिन् वर्षे डॉ. रामनस्य एकाधिकशत-जन्मदिवसः सुसंपन्नो भवति । डॉ. रामनेन 'रामन प्रभावः' इति अनुसंधानं कृत्वा नोबेल पारितोषिकं विजितम् । स दिनाङ्कः फेब्रुवरी मासस्य अष्टाविंशः आसीत् । अधुना अयं दिवसः 'विज्ञानदिवस' रूपेण संपूर्णे भारतदेशे संपत्स्यते । रामनप्रयोगशाला इति रामनस्य स्मारकरूपेण विराजते विज्ञानसंस्था ।

इदानीमपि अस्माकं देशो अंधश्रद्धा पूर्णरूपेण न नष्टा । डॉ. रामनस्य प्रयत्नैः अस्माकं देशे अधुना नैके वैज्ञानिकाः विज्ञानस्य अध्ययने अध्यापने च रताः संति उक्तं च—

विज्ञानस्य नेत्रे डॉ. रामनमहोदयाय ।
शतशः नमस्काराः ज्ञानदीपाय च" ॥

With best compliments from:

ASIAN BAKERS (INDIA)

Pangappara, Trivandrum-695 581

Phone: Office 60154 Res: 70516

With the best compliments from:

K.MOHAN

Eggs Contractor

TRIVANDRUM

With the best compliments from:

C. KRISHNAN

Vegetable Contractor

PALAYAM, TRIVANDRUM

With best compliments from:

UNION BANK OF INDIA

KAZHAKOOTAM

With best compliments from:

OUR BANKERS

With best Compliments from:

MINERVA STUDIO

Station Road

TRIVANDRUM 695 001

Phone : Studio 75575 Res. 72673

With the best compliments from

KERALA SPORTS

For the best in Sports

M. G. Road, Trivandrum 695 001 Phone : 68711 Grama: HATRICK Eatd : 1938

AUTHORISED DEALERS IN WORLD FAMOUS SPORTS GOODS LIKE : NIVIA, ADIDAS, COSCOHI—TECH, SYMONDS, SS, SG, BULLWORKER WINMAC CARBON FIBRE TENNIS RACQUETS, AND NAME IT, WE HAVE IT.

FORM IV PUBLICATION DETAILS

1. Place	—	Sainik School, Kazhokootam, Karala.
2. Periodicity	—	Annual
3. Printer		V. R. Krishnan Indian, Master, Sainik School, Kazhakootam.
4. Publisher	—	—do—
5. Editor	—	—do—
6. Owner	—	Principal, Sainik School, Kazhakootam.

I. V. R. Krishnan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd/—)
Signature of Publisher

സമൃദ്ധിയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര–
അദ്ധ്വാനവും ആഹ്ലാദവും ഒന്നാകുന്ന നിമിഷങ്ങൾ

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കായുള്ള സമരം:
ആ സമരത്തിലെ കർമ്മഭടൻ–
അതാണ് ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളി.

ആഹ്ലാദത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളിലും
സ്വന്തം ചുമതലകൾ വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുക–
അതാവണം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സംസ്കാരത്തിന്റെ
ആണിക്കല്ല്?

നിരന്തരമായ അദ്ധ്വാനം:
പ്രവൃത്തി, പ്രവൃത്തി_
ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളുടെ മന്ത്രം:

പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് വകുപ്പ്, കേരള സർക്കാർ

Acknowledgements

The Sainik School Kazhakootam gratefully acknowledges the receipt of magazines and periodicals from all the other sister institutions in the country.

The business houses for readily agreeing to advertise in the present number of the magazine.

M/s. San Jose Process and Valsa Printers. Trivandrum for the help rendered in bringing out the issue at a juncture when it almost seemed an uphill task.

'Salutation to Bharat'

This, this is the land that saw
Father and mother live and thrive in joy;

This is the land where numerous ancestors
Lived their hoary lives and died.

Thoughts a thousand grew
And flourished in this land.

In remembrance of it all
May I not praise my land,

And sing time and again:
Mother, I bow to thee!
Mother, I bow to thee!

SUBRAMANIA BHARATI